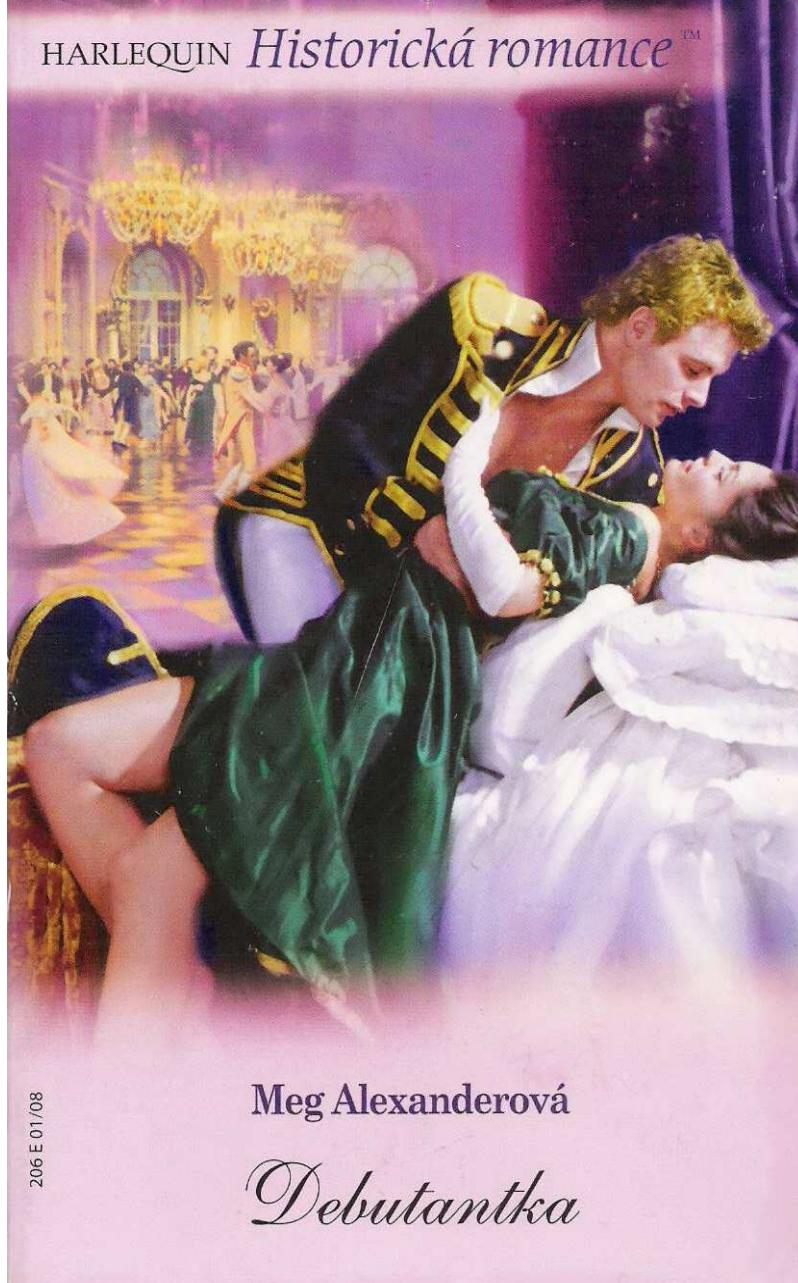

HARLEQUIN *Historická romance*™

206 E 01/08

Meg Alexanderová

Debutantka

Meg Alexanderová

DEBUTANTKA

Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York
Paříž • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Rebellious Débutante

První vydání:
Mills & Boon, 2002

Překlad:
Erika Rumplová

Odpovědný redaktor:
Růžena Skálová

© 2002 by Meg Alexander
© For the Czech Republic edition by Arlekin – Wydawnictwo
Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa 2008
Vydavatel: Arlekin – Wydawnictwo Harlequin
Enterprises Sp. z o.o., Warszawa
Tento titul vychází v edici Historická romance
ISSN 1730-3664.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého
díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými,
je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou
chráněny ochrannou známkou.

Cover: studio iks, Warszawa
Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha
Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

CENA 119 Kč / 145 Sk

ISBN 978-83-238-5345-9

PRVNÍ KAPITOLA

Rok 1816

Perdita Wentworthová se kolem sebe užasle rozhlížela. „Ten Almack musel být zaručeně jedním z nejchytřejších mužů v Londýně,“ prohlásila. „Jak jinak by se mu bylo podařilo přesvědčit lepší společnost, že musí navštěvovat tak děsné zařízení?“

Matka do ní šťouchla. „Nemluv tak hlasitě. Dobře vím, že se ti sem nechtělo, ale aspoň se tvař, jako by ses skvěle bavila. Když nám lady Castlereaghoová poslala vstupenky, myslela si, kdovíjakou nám neprokazuje laskavost. Však víš, jaký o ně byl zájem.“

„Škoda, že jimi neobšťastnila někoho jiného,“ prohlásila otráveně Perdita. „Vždyť sendviče pamatují nejméně včerejšek a ta limonáda je ředěná. Docela mě překvapuje, že se nikdo neozve.“

„Víš, drahoušku, pohoštění tady není to hlavní.“

„Jistěže, těžko je lze považovat za ozdobu.“ Perdita se zasmála. „Už jsem viděla stodoly, které vypadají útulněji. Tahle je vysloveně ošumělá.“

„Hned ti to bude připadat jiné, jakmile spustí hudba, drahoušku. A tanec ty přece zbožňuješ...“

„To ano, ale pro tanec, ne abych se předváděla, máti. Jen se podívejte na ty staré rachejtle u stěn. Moc bych se divila, kdyby už neměly každou součást mých šatů spočítanou do poslední pence.“

„Vidíš! A já si k nim zrovna chtěla přisednout.“ Elizabeth Wentworthová na dceru zamrkala. „Bohužel jsem si zapomněla hůlku a lorňon.“

Perdita jí položila ruku na předloktí. „Radši byste tatškovi ani neměla říkat, že se už považujete za starou rachejtli,“ prohlásila. „Přišlo by mu to jistě jako velice nevhodné. V jeho očích budete navždy dívka, kterou kdysi před léty zachránil.“

„Tvůj otec se díkybohu nemění,“ souhlasila Elizabeth. „Nuže, děvče, u dveří zrovna vidím Emily Cowperovou. Potřebuji si s ní promluvit. Taneční pořádek máš plný?“

„Jsem zadaná na každíčký tanec, mamá.“ Perdita se ještě na poslední chvíli ovládla a odpustila si komentář o svých budoucích tanečnících, z nichž většině – aspoň podle ní – ještě teklo mléko po bradě.

Muž stojící za ní si však servítky nebral. „Propána!“ prohlásil procítěně a dost srozumitelně. „Co tady vůbec děláme? Almack se za celá ta léta, co jsem byl pryč, vůbec nezměnil. Pojd', vypadneme odtud, půjdeme radši do Whitova nebo Watierova klubu.“

„Adame! To nepřipadá v úvahu!“ řekl rovnou jeho přítel. „Jestliže chceš vypustit svěřenku do světa, musíš se zalíbit některé z dam patronek, které o všem rozhodují!“

„A kterou z nich bys mi doporučil, co?“ Hrabě z Rushmoru nenávistně pohlédl na řady sedících dam. „Připomínají mi hejno harpyjí, které se co chvíli sesypou na tyhle husičky, co snad ještě neopustily školní lavice.“

Hrabě se ani teď nenamáhal tlumit hlas a Perdita ho slyšela naprosto jasně. Bohužel právě v tom okamžiku si její matka přisedla k ostatním dámám. Perdita se neovládla. Aby někdo o ní mluvil jako o nějaké husičce, to bylo už dost zlé, ale aby přirovnával její matinku k harpyji? Tak to tedy ne! To nedovolí!

Opatrně ustoupila a potom s gustem šlápla onomu muži na nohu. Sladkou odměnou jí byla náhlá kletba. S nevinným úsměvem se na muže otočila.

„Och promiňte, pane,“ omluvila se zdvořile. „Jsem to ale neohrabaná husa.“

Hrabě z Rushmoru zatajil dech. Tahle drobná bytůstka je snad ta nejpůsobivější žena, jakou kdy spatřil. Možná je tak trochu snědší, než je zvykem, žádný ten módní úběl, ale sluší jí to. Dokonalý ovál tváře jí rámuje kudrnaté havraní vlasy a nad velkýma třpytivýma očima se jí klene jemná křivka obočí.

Nevěděl, co očekával. Ruměnec a dívčí zmatek? Kdepak, hleděla mu přímo do očí. Rychle se omlouval. „Ani v nejmenším, milostivá slečno. Chyba je pouze na mé straně. Má noha vám stála v cestě...“ S úklonou se odvrátil.

„Taky že ano!“ Něco v jejím tónu ho přimělo, aby se na ni podíval znovu. V očích měla nad jakékoli pochyby bojovný záblesk. „Doufám, že vás to nebolelo, pane...“

Rushmore nebyl hlupák. Teď už jí naprosto rozuměl. Ta žába mu dupla na nohu schválně. Znovu se uklonil a zkřivil rty. „Jistě vás potěší, když vám sdělím, že se mi v podstatě nic nestalo.“

Řekl to tak ironicky, až se jí rozlila krev po tvářích. Otočila se, odcházela, ale nebyla ještě natolik daleko, aby nezaslechla jeho poznámku.

„Copak je to za krasavici?“ zeptal se zběžně, jakoby bez zájmu.

„Perdita Wentworthová. Docela pěkná, vid’? Tu rodinu jistě znáš. Jsou spřízněni s hrabětem z Brandonu a její otec je námořní kapitán Perry Wentworth. Je to její první společenská sezóna.“

„Už si ulovila nějakého budoucího manžela? S takovým obličejíčkem a s takovým příbuzenstvem to jistě nemůže být problém.“

„Neřekl bych. Aspoň nic nebylo oznámeno. Copak, Adame? Že by ses chtěl pokusit o štěstí?“

„Kdepak, to v žádném případě! Ta mladička lady je na můj vkus až moc nápadná a sebevědomá. Skoro bych řekl, že až příliš dobře zná svou cenu a usiluje o to, aby se stala přinejmenším hraběnkou. To všechno už znám – upuštěný kapesníček, vymknutý kotníček, cokoli, jenom nějak navázat známost. Jedno jí však musím uznat. Když už nic jiného, tak byla alespoň originální.“

Perdita ztuhla vzteky, na místě se zastavila a obrátila se k němu.

„Cože? Co si to dovoluujete, vy nesnesitelný hejsku?“ zvolala. „Snad si nemyslíte, že jste nějaký úlovek nebo terno sezóny?“

Hrabě se v první chvíli nezmohl na slovo a slyšel, jak se jeho společník uchechtl. Nevšímal si ho. Stále vnímal okolí a náhle si uvědomil, že ona mladá dáma, která stojí před ním a srší vzteky, na sebe upoutala veškerou pozornost.

Naštěstí právě spustila hudba. Proto ji s milým úsměvem uchopil za ruku a vedl na parket. Cestu jim zastoupil jakýsi mladý muž.

„To bude patrně nějaký pomyl, pane,“ prohlásil škrobeně. „Na tento valčík je slečna Wentworthová zadána se mnou.“

„Slečna změnila názor,“ odvětil rozhodně hrabě. „Chce tančit se mnou...“

Mladík se chystal něco namítnout, ale potom zachytil pohled Perditina tanečníka a usoudil, že bude rozumnější, když ustoupí.

„Co se to opovažujete?“ ozvala se Perdita a snažila se mu vymanit. „Já s vámi tančit nechci!“

„Ale budete, víte?“ Ruka ji svírala až příliš pevně, než aby unikla. „Slečno Wentworthová, pokuste se zvážit svou situaci. Právě v této chvíli se na vás úplně všichni dívají.“

Nějaký veřejný skandál by vaší pověsti v žádném případě neprospěl.“

„Kašlu na nějakou pověst!“ odsekla.

„Potom jste nesmírně pošetilá, má drahá.“ Hrabě ji zkušně vedl do kola. „Můžete si opovrhovat konvencemi stejně jako já, ale žijeme v tomto konkrétním světě a volky nevolky se musíme řídit jeho pravidly.“

Jak mluvil, dělalo se mu ze sebe špatně. Když se poslouchal, připadal si jako nějaký starý otrava. Nepochyboval o tom, že jeho tanečnice je naprosto stejného názoru.

„Necivte na mě tak nenávistně!“ napomenul ji sladce. „Trocha úsměvu by rozhodně neuškodila. A jen tak mimochodem, tančíte velice dobře.“

„Ale ne s vámi!“ Perdita mu vyklouzla a otočila se s úmyslem, že ho nechá na parketu samotného. Jenže klopýtla a kácela se k zemi. Na poslední chvíli ji už zachytily silné paže.

„Udělejte místo, prosím!“ zvolal zvučně jako polnice. „Dáma si vyvrtla kotník!“

Perdita se nezmohla na odpor. Přivinul ji k sobě a svižně mířil k výklenku, kde své něžné břímě složil na pohovku. Uvědomoval si zájem celého okolí, a proto okamžitě poklekl, aby Perditě prohlédl kotník.

„Nesahejte na mě!“ zasípala celá bledá vzteky.

„Musíte být statečná!“ dostalo se jí něžné odpovědi. Potom ji rozložitými rameny zakryl před okounějším davem a naklonil se k ní. „Použijte hlavu,“ zabručel zcela jiným tónem. „To vážně chcete vyvolat skandál?“

Její ručka mu dál lehce spočívala na rameni.

„Mnohokrát vám děkuji, vaše lordstvo,“ ozval se za ním jasný hlas. „Neračte se déle obtěžovat. Již jsem zařídila, aby kočár předjel před vchod. Dám dceru bez prodlení odvézt domů.“

Vstal a otočil se. To musí být určitě její matka. Mohly by to být docela klidně sestry, pomyslel si a uvědomil si, že Perdita zdědila krásu po této úchvatné ženě, která stojí vedle něj.

Uklonil se.

„Obávám se, že jsem poněkud neohrabaný tanečník, madam. Řekl bych, že si slečna vyvrtla kotníček. Zlomenina to určitě nebude, ale bolí to. Když dovolíte, odnesu ji do kočáru. Ostatně, dovolte, abych se představil. Jmenuji se Rushmore.“

„Dobře vím, kdo jste, a oceňuji, jak jste k Perditě laskav.“ Elizabeth Wentworthová se rozhlédla. Zvědavci se k nim tlačili stále blíž. „Myslíte si, že vám tito lidé uvolní cestu?“

„Mami...! To není nutné!“ vydechla popuzeně Perdita. Když se k ní Rushmore sklonil, zkřivila vzpurně ústa, ale matčin mrazivý pohled ji umlčel. Nezbyvalo, než se podvolit a dovolit, aby ji tento statný a neuvěřitelně protivný muž odnesl ze sálu. A tu si uvědomila, jak se jí ňadra bujně dmou vzrušením.

„Okamžitě mě postavte na zem!“ sykla. „Jsem pro vás příliš těžká.“

„Jste lehounká jako pírko, slečno!“ pravil a znělo to, jako by supěl námahou. Vzápětí si však ke své lítosti uvědomila, že pouze dusil smích, který nyní propukl naplno.

„Vám je to snad k smíchu?“ vyprskla.

„Nesmírně, slečno! Tak už konečně uznejte, že jste padla do jámy, kterou jste si vykopala.“

„Nechápu, co tím chcete říct, ale určitě se mě pokoušíte urazit.“

„Co vás nemá! Chtěl jsem tím jen říct, že jste se mi pokusila ublížit a pokus se obrátil proti vám, nic víc. A kdy jsem vás vlastně urazil, slečno?“

„Nejdřív jste o mně prohlásil, že jsem husička, co snad ještě neopustila školní lavici, a potom... a potom jste řekl, že usiluji o to, abych se stala přinejmenším hraběnkou.“

Rushmore shlédl na rozrušenou tvářičku. Ne, ironii v ní neviděl, spíš upřímnou zlobu.

„To je vskutku neodpustitelné, přímo neomluvitelné,“ prohlásil naprosto vážně. „Nyní si uvědomuji, že jste zralá žena v letech... vlastně by se dalo říct, že taková stará panna, děvka na ocet, a nadto bez sebemenší naděje stát se hraběnkou.“

Perdita by mu s nesmírnou radostí vlepila políček, jenže ležela bezmocně v jeho náruči. Zcela nepokrytě se na ni šklebil. Mohla by na něj také vypláznout jazyk, ale to by bylo až příliš dětinské. Odvrátila tedy hlavu a rozhodla se, že si uchová aspoň zbyteček důstojnosti.

Náladu jí nijak nespravilo, když ji Rushmore s přehnanou starostlivostí odváděl ke kočáru, zvedl ji do něj a usadil. Potom pomohl nastoupit její matce, která se usadila na protějším sedadle. Uklonil se a vyjádřil naději, že Perdita se do zítřka uzdraví, a odstoupil, aby se kočár mohl rozjet.

Elizabeth Wentworthová ho přivolala nazpátek.

„Pane, dovolte mi, abych vám sdělila, kde toho času dlíme. Bydlíme v paláci hraběte z Brandonu. Když budete tak laskav a navštívíte nás, můj choť vám s nesmírnou radostí poděkuje.“

„Bude mi velikou ctí, madam,“ uklonil se a zachytil Perditin pohled. V očích se jí zračil děs. Vyslal jí okouzlující úsměv a potom se díval za kočárem tak dlouho, dokud mu nezmizel z dohledu.

„Ach, proč jste ho k nám pozvala, máti?“ promluvila Perdita. „Je to snad ten nejprotivnější muž, s jakým jsem se kdy setkala.“

„Pozvala jsem ho z jednoho dobrého důvodu, Perdito. Dneska ses pěkně předvedla. Až se jeho lordstvo dostaví,

pokud se vůbec dostaví, hezky se mu za své nepřípustné chování omluvíš.“

„Tak to ne! To přece nejde. Něco takového po mně nemůžete chtít. Vždyť ani nevíte, co řekl!“

„Je mi úplně jedno, co řekl, pokud neměl nějaký nemístný návrh, o čemž silně pochybuji.“

„Jistěže ne. Něco takového by si nikdy nedovolil, a to z jediného důvodu. Prohlásil totiž, že jsme samé školačky, které...“

„A tebe nenapadlo nic lepšího, než mu to potvrdit?“

„Nešlo jen o to. Vysmíval se zkrátka všemu a řekl, že ty starší dámy jsou jako hejno harpyjí.“

„Tak proto jsi mu dupla na nohu? Musím ti připomínat, že ani ne o pět minut před ním jsi prohlásila něco velice podobného? Jistě nechceš popírat, žes mu na nohu dupla schválně. Já to moc dobře viděla.“

„Ale neublížila jsem mu, máti,“ omlouvala Perdita.

„Mám střevíčky tak lehké!“ Kradmo pohlédla na matku.

„Zlobíte se moc?“

„To snad poznáš sama, ne?“ odvětila Elizabeth mrazivým hlasem. „Už to bylo dost zlé, ale pořád to ještě mohlo projít jako náhoda. Nikdo by si toho nevšímal. Ale proč ses k němu proboha vracela a provokovala ho?“

„Urazil mě, máti. Řekl tomu svému příteli, že jsem se pokoušela na sebe upoutat jeho pozornost v naději, že se stanu hraběnkou.“

„Přece jsi dobře věděla, že tomu tak není. Nebyl důvod se rozčilovat.“

„On... on je prostě hnusný!“ zavzlykala Perdita.

„Nafoukaný a přesvědčený, že je hvězdou sezony! Nesnesitelný... takový blbeček!“

„Řeklas mu svůj názor, nemýlím se?“

„To ano, ale neměla jsem v úmyslu dělat scénu. Já s ním tančit nechtěla.“

„To by během několika vteřin poznal celý sál. Můžeš děkovat bohu, že pan hrabě měl větší starost o tvou pověst než ty. Kdybys ho nechala stát uprostřed sálu, vyvolalo by to velice nemilé dohady. Vzbuzovala jsi pozornost už předtím. A proto udělal to, co udělal. Ani si neuvědomuješ, jak moc bys mu měla být vděčná.“

„A stejně je to pitomec,“ zabručela Perdita.

„Nepovídej! Nuže, třeba tě to nebude zajímat, ale ráda bych tě upozornila, že hrabě patří mezi nejschopnější Wellingtonovy velitele. Jistě by ho potěšilo, že máš zcela jiný názor než vévoda.“

Na to už Perdita nic neřekla.

Matka mlčela, dokud nedojely před palác. „Buď tak laskavá a nedovol služebnictvu, aby ti pomáhalo. Dobře vím, že s kotníkem vůbec nic nemáš.“

Když vešly do domu, Elizabeth se otočila k dceři. „Nyní bude nejlepší, když se odebereš do svého pokoje. Až se otec vrátí, promluvím s ním, ale mohu tě ujistit, že rozhodně nebude mít z tvé poslední pošetilosti radost. Promluvíme si zítra.“

Perditu matčina slova značně zneklidnila. Tušila, že tentokrát jí to neprojde jen tak.

V patře na ni už čekala mladší sestra Amy.

„To jste se ale vrátily brzy,“ poznamenala. „Jaké to tam bylo? Tolik jsem už slyšela o Almackovu společenském klubu, že se ani nemohu dočkat, až budu také uvedena do společnosti...“

„Nebylo to nic zvláštního,“ prohlásila Perdita. „Nudné, hloupé, pokud ovšem nevěříš všem těm pošetilostem, které ti nadějní mladí synkové naplňují.“

„To já bych rozhodně nic nenamítala, kdyby mi někdo říkal, že mé oči jsou jako hvězdičky, jako lesní tůňky,“ rozplývala se Amy.

„To jsou přece nesmysly!“ usadila ji Perdita. „Hvězdy jsou vysoko na nebesích, miliony mil daleko. Přece nebudeš někomu věřit takové hlouposti!“

„Ach, ty nemáš ani trošku smysl pro romantiku. To se pak nedivím, že se tě všichni kavalíři bojí.“

„Nejsou to moji kavalíři!“ prohlásila Perdita důstojně. „A pokud se mě bojí, jsou to zbabělci, ne?“

„Dneska jsi nějak mrzutá,“ konstatovala sestra. „Co se stalo? Otravovali moc?“

Perdita zavrtěla hlavou. „Nic takového, ale zase jsem v nemilosti. Jak jsem mohla propána tušit, že narazím na toho nejprotivnějšího muže království?“

„Takže přece jen další protiva? Jsi nějak moc vybíravá.“

„Tenhle byl jiný,“ odvětila Perdita pomalu. „Urážející, nesnesitelný a až příliš sebejistý.“

„Aspoň nějaká změna!“ řekla vesele Amy. „To jako znamená, že se celý nezpoutil, jakmile jsi na něj promluvila?“

„Zdaleka ne! On... on se mi ve skutečnosti vysmíval. Ale já mu to vrátila i s úroky!“

„A kdo to byl?“

„Jeden z Wellingtonových mužů, kteří se zrovna vrátili do vlasti.“

„Takže hrdina? Ach bože, to je přece úžasné!“

„Viděla bys to úplně jinak, kdyby ses s ním setkala. Bezpochyby je ve svém živlu, když může máchat šavlí, ztékát hradby nebo co vůbec vojáci dělají. Neřekla bych však, že je doma ve slušné společnosti.“

„Jenže... ty přece nejsi o moc lepší. Matka ti ustavičně připomíná, aby sis nechala pro sebe, co si myslíš, a nechovala se tolik nezávisle,“

„Ale nemyslí to vážně, Amy. Máma byla už v šestnácti pořádně nezávislá.“

Amy přikývla. „Nuže, co se stalo dneska? Vážně jsi spáchala něco neodpustitelného?“

Perdita jí vyličila, co se stalo. „A nebyla jsem v právu?“ zeptala se nakonec.

„Máš pravdu, to od něj bylo sprosté,“ prohlásila s přesvědčením Amy. „Měla jsi ho kousnout!“

„Kousla bych, ale mačkal mi tvář do vesty!“ Perdita zachytila sestřin pohled a rozesmála se. Pak si otřela oči a dodala: „Ona to zas taková legrace není. Máti se na mě moc zlobí. Takové chování patrně není ve společenském klubu zvykem.“

Zhruba se stejným názorem se právě v té chvíli svěřovala Elizabeth Wentworthová svému choti. Perry se vrátil z večere s přáteli v nejlepším rozmaru, ale nálada ho hned přešla, jakmile spatřil, jak se manželka tváří.

„Co se stalo, drahoušku?“ zeptal se s mírným neklidem. „Není vám snad dobře? Sedněte si, má drahá! Mohu pro vás něco udělat...“

„Nechte těch hloupostí, Perry. Jsem naprosto v pořádku, ale musíme si promluvit.“ Stručně mu vyličila události večera a s nevolí konstatovala, že se manžel snaží zakrýt pobavení.

„A nyní vás žádám, Perry, abyste se nesmál!“ napomenula ho. „Naše dcera málem ztratila poslední zbytek své pověsti. Takhle by to dál nešlo. Nesmíte ji v podobných pošetilostech ještě povzbuzovat.“

„Ale vždyť je to ještě dítě,“ chlácholil ji. „Snad mi nechcete namluvit, že se Rushmore kvůli takové prkotině naštval?“

„Těší mě, když uznáváte, že je stále ještě dítě,“ pronesla Elizabeth vážným hlasem. „A proto navrhuji, abychom ji nevodili do společnosti. Měli bychom rok počkat, i kdyby nás přemlouvala sebevíc.“

„Ale poslat ji nazpátek do školy také nemůžeme, že?“ nadhodil Perry. „Obávám se, že by ji slečna Bedlingtonová už nevzala.“

„No právě! Snad si ještě pamatujete její slova? Dovolte, abych vám je připomněla. Perdita je ten nejrozkladnější živel, jaký kdy vstoupil do mých dveří. A dneska si toho všimla půlka Londýna!“

„Lizzie, mohu se na něco zeptat? Máte jí za zlé to, co provedla? Přece jsme dcery nevychovávali k tomu, aby tváří v tvář nespravedlnosti mlčely.“

„Mám ji stejně ráda jako vy.“ Elizabeth mu podala ruku. „Možná slečnu Bedlingtonovou polila právem, o tom nechci diskutovat, ale nyní je to mladá dáma a měla by se podle toho chovat. Aspoň trochu se ovládat!“

„Já osobně jsem rád, že tu kyselou ženskou zlila!“ prohlásil Perry. „Mám totiž takový pocit, že ta ženská nachází přímo sadistické potěšení v ponižování těch nejkrásnějších ze svých žákyň. Perdita jí chtěla dát za vyučenou a já jí to nevyčítám.“

„Jste nenapravitelný,“ vzdychla si Elizabeth. „Uznávám, že slečna Bedlingtonová neměla právo nutit Charlottě Inghamovou strčit hlavu do vody jen kvůli tomu, že si nakadeřila vlasy. Ale Perdita ji málem utopila!“

Perry se rozchechtal. „To mi silně připomíná jednu dívku, kterou jsem znával... Ale momentálně si nějak nemohu vzpomenout na její jméno...“

Elizabeth zrudla. „To je už dávno,“ zabručela. „Byla jiná doba. Nyní je mír a tolik volnosti se už nedovoluje. Společnost je konzervativnější.“

„A vy s tím souhlasíte?“ Otázku provázel ironický pohled.

„Nemohu to změnit,“ odvětila mírně. „Ach drahý, copak to nevidíte? Když si nedáme pozor, naše dcera získá pověst divošky. Takhle si ji těžko někdo vezme. Ne že bych ji nutila do sňatku za každou cenu, ale musíme myslet na

její štěstí. Není možné, aby se na ni svět díval jako na drzou a svéhlavou holku. Zaslouží si mnohem víc. Vždyť je to hodné děvče se zlatým srdcem!“

Perry nějakou chvíli mlčel a potom na manželku smutně pohlédl. „Co s ní?“ zeptal se. „Možná že na Gibraltar...?“

„O nějakém Gibraltaru bych už ani neuvažovala,“ odvětila Elizabeth. „Vím, že jste jí ten výlet slíbil, ale je to šílenství.“

„Nerad bych nedodržel slovo,“ prohlásil upjatě.

Pohlédla na něj a vzdychla si. Když takto zkřivil ústa, až příliš jí připomínal Perditu.

„To nemám v úmyslu ani já. Je však načase, aby Perdita dostala za vyučenou. A kromě toho, dokážete si představit, jakou ostudu může udělat na Gibraltar?“

„Než tam doplujeme, tak z toho třeba vyrostete!“ zamrkal na ni, ale Elizabeth se neusmála.

„Přála bych si, abyste to bral vážněji. Podle mého bude nejlepší, když ji na nějaký čas pošleme k Beatrici do Bathu. Vypadne z Londýna, na tu ostudu se zapomene. Může jet hned příští týden, až se bude Amy vracet do školy.“

„To snad nemyslíte vážně, Lizzie!“ nesouhlasil Perry.

„Perdita tam zemře nudou. Děláte si starosti, jak by se chovala na Gibraltar, a klidně ji vyšlete do Bathu. Umíte si představit, co tam z nudy vyvede?“

„Pečlivě jsem si to promyslela. Bath není tak úplně provinční město. Jsou to módní lázně...“

„To bývalo, má drahá, tak před padesáti lety.“

„To je jedno, přece ji neodsuzujeme k životu o samotě. Může tam chodit na procházky, vyjíždět na koni a chodit na plesy a pikniky.“

„A chovat se vždy zcela řádně!“ rozesmál se Perry.

„Myslím si, že když přijde o výlet na Gibraltar, naučí se nejdřív myslet a teprve pak jednat.“

„Nejsme na ni až příliš tvrdí?“

„Ach Perry, musí se už konečně jednou naučit, že nemůže pokaždé jednat jenom podle sebe a podle okamžitého vnuknutí. Vím, že stejně jako já doufáte, že se šťastně provdá, jenže takhle si všechny nápadníky zažene.“

„Perdita si zatím nemusí dělat starosti, zda najde či nenajde manžela,“ prohlásil Perry Wentworth přesvědčeně. „Byl bych radši, kdyby se nevdala vůbec, než aby se zahodila s nějakým hlupákem, který jí není hoden. V sedmnácti má ostatně na nějaké vdavky ještě bohatě času.“

„Já byla mladší, když jsme se seznámili,“ poznamenala Elizabeth. „Nedovolil jste, aby nám to stálo v cestě.“

Perry ji uchopil za zápěstí a zvedl její ruku. „Zachránil jsem vás však před strašlivým osudem,“ připomněl.

Elizabeth na něj pohlédla. „Budiž,“ řekla vážně. „To však nic nemění na tom, že musíme Perditu ukáznit. Nech to na mně, drahý. Bude to pro nás všechny tvrdé, ale vážně nevidím jinou možnost.“

Perry ji lehce políbil. „Bude strašně zklamaná, Lizzie, a já ostatně taky. Tolik jsem se těšil, že vás budu mít obě na palubě a že společně vplujeme do Středozemního moře.“

„To můžeme i jindy,“ uklidnila ho. „To ti nestačí moje společnost?“

„Samozřejmě, lásko.“ Perry ji znovu políbil. „Tak co? Přece jen nezměníte názor? Zítřka to možná uvidíte jinak...“

„Pochybuji, Perry. Její chování zatím nedokázala změnit žádná domluva, musíme proto přikročit k nějakému potrestání. Nemůžeme jí dovolit, aby si dělala, co chce.“

Perry se na chvíli odmlčel. Nebyl tak docela přesvědčen, že by se Perditino chování mělo měnit. Její opovrhování konvencemi ho vždycky spíš bavilo, ale na druhou stranu také nechtěl, aby se žena trápila.

„Budiž,“ souhlasil tedy nakonec. „Pokud si myslíte, že je to tak nejlepší, nejsem proti.“ A potom ho něco napadlo. „Teta Trixie o ni možná nebude stát. Vždyť celý den tráví

pitím té špinavé vody z pramene v Pump Room, hraním karet a klábosením s přáteli a přítelkyněmi...”

Elizabeth si všimla, jak se mu oči rozzářily nadějí. „Perdita nemusí pít vodu, nemusí hrát ani klábosit. Teta Trixie má naše dcery ráda. Copak jsi už zapomněl, jak ráda si je brávala na prázdniny? Říkala mi, že jí úplně prosvětlyl život!”

Perry potlačil úsměv. Slečna Beatrice Langrishová vůbec netuší, jak jí může až příliš živá sedmnáctiletá slečna prosvětlit život.

Elizabeth jako by mu četla myšlenky. „Nemusíš si dělat starosti, že by ji Perdita nějak vyvedla z míry. Na to je Trixie až příliš klidná. Perdita to na ni sice zkusí, ale pochybuji, že se bude snažit prosazovat svou vůli proti milé starší dámě, která v každém vidí to lepší.”

„Perdita však bude pro její služebnictvo znamenat práci navíc,” namítl.

„Neboj, nebude. Pošlu s ní Ellen.”

Perry si už jen hvízdal. „Tentokrát to myslíte ztraceně vážně, co? Tohle se Perditě líbit nebude. Určitě si pomyslí, že starou chůvu s ní posíláte jen proto, aby na ni dohlížela.”

„A pomyslí si správně. Perditě se to sice nemusí líbit, ale já jí vysvětlím, že nesmí dělat tetě Trixie potíže. Ellen tam oficiálně bude jako pracovní posila.”

Perry ironicky zvedl obočí. „To vám neuvěří, má drahá. Nechcete se na to přece jen ještě vyspat?”

„Vyspím se na to, proč ne? Ale názor nezměním. Perry, musíte mě podpořit. Poslala jsem Perditu do jejího pokoje. Nesmí ho opustit, dokud si ji zítra nepředvoláme.”

Perry začal přecházet po místnosti. Potom se na ženu provinile podíval. „Já tady ale nebudu,” svěřil se jí. „Zítra musím vyrazit časné. Mám schůzku s lordy z Admirality.”

„To je mi ale náhoda!” pronesla suše Elizabeth. Už se chystala k hádce, ale pak si vše rozmyslela. Perdita si

papínka vždycky omotá kolem prstu. Určitě bude lepší, když s nezdárnou dcerou promluví sama.

„Budiž,“ pokračovala. „Necháváte to na mně, drahý. Nyní mi řekněte, jaká byla večere. Setkal jste se s někým ze starých známých?“

Dala tak jasný pokyn ke změně tématu a Perry pochopil, že ji nepřemluví.

Nazítří vstala Perdita časně. Dobře se vyspala a byla připravena hájit se až do krve. Byla si jistá, že otec se postaví na její stranu. S matkou to nebude tak jednoduché, ale jestliže projeví dostatečnou lítost, vše se obrátí k dobrému.

A pokud jde o toho protivného hraběte z Rushmoru – dost pochybovala, že by k nim někdy zavítal na návštěvu. Bezpochyby si právě teď sám blahopřeje ke svému nadutému chování a s rozkoší ponižuje další níže postavené smrtelníky.

Srkala svou ranní čokoládu a ukusovala rohlíček. Pohled na hodiny ji překvapil. Zjistila, že spala přece jen déle, než si myslela. Bylo už skoro poledne. Zazvonila na svou služku Nelly, aby jí honem pomohla s oblékáním. Až si ji matka zavolá, musí být připravena.

Do ložnice však vešla Ellen.

Perdita ji zdvořile pozdravila, ale když se ptala, co je s Nelly, místo odpovědi se jí dostalo jen pousmání.

„Vaše paní matka mě požádala, abych se dnes o vás postarala já, slečno Perdito. Nemusíme spěchat. Není na vás ještě připravena.“ Stará žena přešla k šatníku a vytáhla z něj šaty.

„Ellen, ještě jsem se nerozhodla, co si dnes vezmu,“ řekla Perdita poněkud povýšeně.

„V tom případě si s tím nemusíte lámat hlavu. Domnívám se, že stejně ven nepůjdete. Tyhle modré šaty vám budou zcela vyhovovat.“

Perdita zrudla. Přece s ní nebude jednat jako s malým děckem.

„Jak můžeš vědět, co chci dneska dělat? Možná se rozhodnu k projížďce, nebo půjdu na nákupy, nebo zajdu za zvířaty do Toweru.“

„Z toho nic nebude, milá slečno,“ pravila chmurně Ellen. „I když si lze hodit mincí, kdo je na tom hůř. Jestli vy, nebo ta zvířata v Toweru. Zase jsme něco vyvedli, že?“

„Nechápu, o čem mluvíš,“ odvětila Perdita důstojně. Vstala z postele, svlékla si noční košili a přešla k umyvadlu.

Ellen ji zhodnotila kritickým pohledem. „Měla byste se trochu obalit masem,“ poznamenala. „Napodobujete toho lorda Byrona. Slyšela jsem, že žije jen z octa a brambor.“

„Nenapodobuji nikoho. Pokud tě to zajímá, tak mám náramnou chuť k jídlu, Ellen.“

Služebná se zasmála. „Potom jste štíhlá z té své ošklivé letory. Vaše kyčelní kosti by nařezaly mužského na proužky, pokud to dřív neuděláte jazykem.“

„Nebud' vulgární!“ napomenula ji Perdita chladně. Sedla si k toaletnímu stolku a sáhla po kartáči na vlasy.

„Učešu vás!“ Ellen jí kartáč sebrala a s nadšením se dala do díla.

„Nemusíš mě tak mlátit do hlavy!“ Perditě se oči zalily slzami.

„Je to jen k vašemu dobru. Aspoň vám do ní natluču trochu rozumu.“ Odmlčela se, protože do pokoje vpadla Amy. „Copak se děje, slečno? Hoří?“ zeptala se. „To vás v té škole nic nenaučili? Jenom v ní podle mého marníte čas. Správná dáma nikdy nevpadne do místnosti, jako by měla nepřítele v patách.“

„Promiň, Ellen!“ usmála se omluvně a hned spustila: „Perdito, máti má dopolední návštěvu! Hádej, kdo to je! To neuhodneš!“

Perdita se na ni usmála.

„Podle tvého nadšení to určitě nebude nikdo menší než následník trůnu.“

„Ne, ten to není!“ zvolala sestra netrpělivě. „Vážně netušíš?“

„Vévoda z Wellingtonu? Maršál Blücher? Že by sám ruský car?“

„Pochopitelně že ne! Je to ten tvůj nepřítel... hrabě z Rushmoru!“

Perdita na ni nevěřicně vytřeštila oči. „To snad ne! Víš to jistě?“

„Samozřejmě,“ prohlásila Amy pohoršené. „Slyšela jsem hlasy u dveří a šla jsem se podívat. A pak jsem slyšela, jak ho Knox ohlašuje.“

„S kým... s kým chtěl mluvit?“

„Nejdřív s otcem, ale otec není doma. Potom chtěl matku.“

Perditě se málem zastavilo srdce. Otec je její největší spojenec. Aspoň on by se postavil na její stranu v tom, co bude podle ní značně ponižující záležitost.

„Ten muž je netvor!“ vybuchla. „Skutečně neztrácel čas, aby si přišel pro svou libru masa...“

Ellen se rozchichotala. „Z vás by toho masa moc nebylo, slečno Perdito. Ani bych se nedivila, kdyby vás rodiče poslali nazpátek do školy se slečnou Amy. Něco takového jsem nikdy neslyšela. Aby se někdo takovým způsobem choval k jeho lordstvu!“

Perditě šlehalo z očí blesky.

„Co ty o tom tak víš, Ellen!“

„No, něco jsem už zaslechla – a zbytek si můžu domyslet. Asi bychom už měly začít balit. Příští týden se pojede do Bathu.“

„Ale já ne!“ dupla si Perdita. „To radši uteču z domova, než abych se vrátila do té strašné školy.“

Ellen se usmála. „A z čeho tak budete žít, slečno? Jako komorná se užíváte těžko. Už vzhledem k tomu, že jste v

životě nevzala jehlu do ruky. A tak mladé dívky jako guvernantky nikdo nechce. Dívky do armády a námořnictva neberou, i když nepochybuji o tom, že byste střílela skvěle. Škoda že válka už skončila. Vyhrála byste ji za všechny spojence.“

„Ellen, už můžeš jít. A duchaplné poznámky si můžeš nechat pro sebe.“

„Dneska zaručeně uslyšíte ještě horší věci,“ prorokovala stařena s jistým zadostiučiněním a důstojně opustila místnost.

„Viděla jsi toho Rushmora?“ zeptala se Perdita.

„Viděla,“ odpověděla Amy. „Sledovala jsem ho přes zábradlí schodiště. Je hodně vysoký, co?“

„Vysoký, statný a pyšný a arogantní a protivný! Vypadal hodně nahněvaně?“

„Těžko říct,“ řekla upřímně Amy. „Přešel halu tak rázně, ani jsem mu neviděla do obličeje. Knox ho vedl do matčiny pracovny.“

Dívky zmlkly. Po nějaké chvíli si Amy vzdychla. „Kéž bychom se mohly proměnit v mušky. Tolik by mě zajímalo, co si povídají.“

„Dovedu si to docela dobře představit,“ prohlásila Perdita. „Jeho vzácné peří bylo pocucháno a nyní s nejvyšší pravděpodobností trvá na tom, abych před ním padla na kolena. A já nepadnu. Nepodvolím se, i kdyby mě máti zamkla v pokoji a měla jsem zůstat jen o chlebu a vodě.“

Amy se zasmála. „Něco takového máti nikdy neudělá a ty to moc dobře víš.“

„Máš pravdu.“ Perdita svésila hlavu. „Byla bych však mnohem radši, kdyby to udělala, než aby se na mě dívala tak zklamaně. Přála bych si, abych byla jako ty. Nejsi tak výbušná jako já. Vždycky jsi dokázala tu odpornou Bedlingtonku okouzlit, což je div divoucí. To ti ta strašná škola vážně nevadí?“

„Rok tam ještě vydržím,“ ubezpečila ji sestra. „Bedlingtonovou skoro nezajímám. Ze mě nikdy nevyroste nějaká krasavice, což znamená, že ji tolik neprovokuju. A navíc tam mám přítelkyně. Chybíš jim.“

„Ony mně taky. Ráda bych se s nimi někdy zase setkala.“ Perdita si vzdychla. Amy bylo jasné, že nějaká legrace s děvčaty je to poslední, na co její sestra momentálně myslí.

„Přála bych si, aby máti pro mě poslala,“ řekla po chvíli Perdita. „Nejradši bych to už měla za sebou.“

„Určitě to nebude tak zlé,“ utěšovala ji Amy.

„Já ti nevím,“ potřásla Perdita hlavou. „Kvůli čemu je tam hrabě tak dlouho? Já se domnívala, že dopolední návštěvy nemají přesáhnout půl hodiny.“

„Možná se baví o Wellingtonově tažení,“ nadhodila Amy.

„To jsou jen liché naděje!“ vzlykla Perdita. „To spíš podrobně vypočítávají, co všechno jsem spáchala u Almacka. Obávám se, že to se mnou vypadá bledě.“

DRUHÁ KAPITOLA

V tom se však Perdita mýlila. Kdyby se dokázala proměnit v mušku, s úžasem by zjistila, že její matka se právě v této chvíli s tím obávaným a protivným hrabětem z Rushmoru docela dobře baví.

Elizabeth už měla za sebou perné dopoledne. Vzhledem k tomu, že hlava rodiny Wentworthových, hrabě Brandon, nebyla doma, musela si vzít na starost chod domu. Díky přirozeným diplomatickým schopnostem se jí podařilo dojednat jídelníček na následující týden, aniž urazila citlivého kuchaře. Rovněž si prošla účetnictvím. Potom se pustila do hromádky pošty. Byla v ní řada pozvánek na společenské a dobročinné akce, některé bylo třeba přijmout, jiné odmítnout. A při tom všem jí nešla z hlavy Perdita.

A tak ji zděsilo, když jí ohlásili návštěvu. Ano, včera večer ho pozvala, jenže ani ve snu by ji nenapadlo, že se dostaví, natož tak brzy. A teď se zdá, že přímo hoří po tom, aby se mu dostalo omluvy. Ubožáček ješitný, pomyslela si s opovržením. Perdita chybila, jistě, ale správný chlap by nikdy nezacházel takhle daleko. A tak se stalo, že dopoledního návštěvníka nevíkala s přehnanou srdečností. Rovnou mu nabídla, že zavolá Perditu.

Hrabě na ni pohlédl, zdálo se jí, že ironicky. „Prosím, to nedělejte. Jen to ne.“

„Ale omluvit se vám přece musí, vaše lordstvo. Jste šlechtetný, že se omluvy vzdáváte, nicméně je nezbytná.“

„Vážně jste toho názoru, madam? Samozřejmě musíte jednat, jak uznáte za nejvhodnější. Jistě se mi tak dostane

příležitosti vysvětlit mladé dámě, že chyba byla jediné na mé straně.“

Elizabeth na něj překvapeně pohlédla. „To ne, pane. Na vině je Perdita a to, co udělala, je neomluvitelné.“

„Ale totéž platí o mně, madam. Mé poznámky byly totiž takového rázu, že je žádná duchaplná žena nemohla tolerovat.“

„Potíž je v tom, že Perdita se ozývá až příliš často, když se jí něco nezamlouvá,“ poznamenala Elizabeth suše. „A já se obávám, že jí to v dnešní společnosti nebude dvakrát ku prospěchu.“

„Myslíte?“ Se zájmem pohlédl na její půvabnou tvář. Elizabeth byla zamlada proslulá krasavice a dodnes ze své krásy nic neztratila. Rushmore si pomyslel, že dcera nezdedila po matce jen vzhled. Začal se usmívat a úsměv mu změnil jinak poněkud zasmušilou tvář.

To ji překvapilo. A když na ni zamrkal modrýma očima, poprvé si uvědomila pověstné Rushmoreovo kouzlo. Byl opálený, a když při smíchu zvrátil hlavu, zableskly se mu silné bílé zuby.

Zavrtěla hlavou a chtěla něco říct, ale hned ji umlčel gestem.

„Nechci se vám plést do rodinných záležitostí,“ ubezpečil ji. „Možná mi však dovolíte, abych se vyjádřil. Hanbím se za své chování. Včera večer jsem se nudil a byl jsem jaksi na štíru s celým světem. Tenhle mírový život mi občas připadá poněkud nevýrazný, fádňí, směšný. V posledních letech jsme byli v ustavičném ohrožení života, mnohdy jsme nevěděli dne ani hodiny. Tím nijak nechci říct, že bych si přál, aby válka s Francií pokračovala. Ale neztráceli jsme čas nějakými prkotinami. Jistě mi rozumíte.“

„Velice dobře. Měla jsem podobnou zkušenost před mnoha lety. Nějakou chvíli trvá, než se člověk zařadí do normálního, civilního života.“

Rushmore se znovu usmál. „Mohu vás tedy požádat, madam, aby se vaše dcera nemusela zcela zbytečně omlouvat? Je velice mladá a nerad bych ji ponížil. Pokud však není vyhnutí, zavolejte ji. Řeknu jí, že všeho lituji, a požádám ji o odpuštění.“

Elizabeth spráskla ruce. Poznala, kdy je poražena, ale ještě chvíli předstírala, že s něčím takovým nemůže v žádném případě souhlasit. Potom zachytila Rushmoreův pohled, zaznamenala jeho smějící se oči a rovněž se usmála. Je to od něj pěkné, pomyslela si. Čím více tohoto muže poznávala, tím více se jí zamlouval.

„To bychom zašli až příliš daleko. Jste nesmírně šlechetný, ale Perdita nemusí mít příště takové štěstí. Nechrne to, jak to je. Mé dceři nijak neuškodí, když pozná, že někdy je rozumnější mlčet, aspoň někdy.“

„A vydrží jí to, madam?“ usmál se Rushmore.

„Dosti o tom pochybuji, pane.“ Elizabeth na něj upřela dlouhý pohled. „Mohu se vás na něco zeptat?“ obrátila se k němu po chvíli.

Rushmore se uklonil. „Ale ovšem, samozřejmě.“

„Proč jste vlastně přišel? Určitě ne kvůli tomu, abyste se poptal na Perditino zdraví. Sám velice dobře víte, že kotník má v naprostém pořádku. A kvůli omluvě jste také nepřišel. Tak proč?“

Hrabě Rushmore chvíli mlčel a Elizabeth mu dopřávala čas. Tušila, že se probojovává k jakémusi rozhodnutí. Potom na ni pohlédl.

„Rád bych vás požádal o radu,“ řekl otevřeně. „Dostal jsem se do obtížné situace a najednou jsem na rozpacích co dělat dál.“

Nedovedla si představit, že ona by tomuto muži mohla vůbec v něčem poradit, a nijak nezakrývala údiv.

„Pokračujte,“ povzbudila jej.

„Nuže, madam. Věc se má tak, že jsem se stal poručníkem dívky zhruba stejného věku jako vaše slečna dcera a nevím co s ní.“

Elizabeth potlačila úsměv. „To je vážný problém, v tom s vámi plně souhlasím. A jak jste se do takové situace dostal, smím-li se ptát?“

„Její otec byl můj nejlepší přítel. Padl u Waterloo. Dívka jiné příbuzné nemá, aspoň jsem tak vyrozuměl, a tak jsem slíbil, že se o ni postarám.“ Rushmore se zachmuřil. „To jsem umírajícímu nemohl odmítnout.“

„To jistě ne, ale musíte se tím zabývat právě vy? Možná by se o ni mohl postarat někdo z vašich ženských příbuzných, nemyslíte?“

„Ne, takovou šanci nedostanou,“ odvětil tvrdě. „Ta dívka je dědičkou značného majetku. Nechci ji vydat napospas hamižným příbuzným. Než by se nadála, ty ženské by ji určitě provdaly za nějakého nemajetného mladšího syna.“

Elizabeth usoudila, že bude nejrozumnější, když jeho poznámku ponechá bez komentáře.

„Setkal jste se s ní už?“ zeptala se.

„Dosud ne, madam. Psal jsem jí, samozřejmě, a dostal jsem neslanou nemastnou odpověď. Myslím si, že bych se s ní měl co nejdřív setkat. Chudinka, musela tu ztrátu nést velice těžce. Byli si s otcem velice blízcí. Vychovával ji prakticky sám. Matka jí totiž zemřela krátce po porodu.“

„To je nesmírně smutný příběh,“ pronesla klidně Elizabeth. „Kde je vaše svěřenkyně nyní?“

„V nějaké vzdělávací instituci v Bathu, ale tam ji nechat nemohu.“ Prohrábl si vlasy. „Co si s ní mám počít?“

Elizabeth se na něj usmála. Byl zcela jasně bezradný. S něčím takovým neměl a nemohl mít zkušenosti.

„Takže zatím nevíte co s ní?“

„Musím ji odtamtud dostat, potom, jistě – nějak ji uvést do společnosti. Rád bych ji dobře provdal. Z toho důvodu

jsem se zašel podívat do Almackova společenského klubu. No... Nebylo to zrovna povzbuzující.“

„A mohu se zeptat, proč jste přišel za mnou? Podle Perdity jste rozhodně nemohl nabýt dojmu, že jsem ve výchově dcery nějak zvlášť úspěšná.“

„Slečna Wentworthová není nějaká tuctová slečinka, která se uculuje, uchichtává, omdlévá nebo vrhá po mužích zamilované pohledy.“

Ted' se pro změnu musela zasmát Elizabeth. „A to je podle vás nějaké doporučení? Co to proboha říkáte? Vždyť takové slečinky nemohou nikoho zaujmout!“

„Rozumného muže nikoli. To jistě. Musím vám však říct, madam, že vaše slečna dcera je první inteligentní dívka, se kterou jsem se setkal od návratu z Nizozemí.“

„To jí však ani za nic nesmíte říct,“ prohlásila Elizabeth procítěně. „To by se pak nedala zvládnout už vůbec...“ Usmála se. „Nuže, pane, co uděláme s tou vaší svěřenkou? Pomohu vám, jak jen budu moci.“

Rushmore vstal, přešel k ní a dvorně jí políbil ruku. „Já věděl, že mě nenecháte na holičkách,“ řekl vesele. „Vypravím se do Bathu a podívám se na ni. Když bude souhlasit s tím, že zůstane v Bathu ještě do příštího roku, získám čas, abych se porozhlédl. Máte přístup do Almackova klubu, madam, mohla byste nějak využít svého vlivu a získat pro mou svěřenku přístup?“

„Převelice ráda, dívka však musí mít ručitele. Příští rok uvádíme do společnosti naši mladší dceru Amy, a tak mě napadlo... Nevadilo by vám, kdybychom obě děvčata uvedli společně?“

Rushmorovi se rozjasnila tvář. „Nedokážu si představit nic vhodnějšího, madam. Jste nesmírně hodná. Bez vás bych byl naprosto ztracen. Předpokládám, že bude třeba opatřit nějaké ty šaty a klobouky. Kdybych měl o těchto věcech rozhodovat... Víte, to už mi připadá mnohem

snadnější vybavit armádu. Nebude vám to vadit? Ale mám takový pocit, že jsem na vás naložil značné břímě...”

„Bude mi potěšením,“ odvětila upřímně Elizabeth. „Aspoň takovou maličkostí bych ráda posloužila dceři někoho, kdo za nás položil život. Bude pro mě ctí, když budu smět aspoň trochu pomoci.“

„Takže jsme dohodnutí?“ Usmívající se Rushmore byl zcela jiný člověk. „Budu vám velice, velice zavázán. Samozřejmě na nákladech nezáleží... Jistě mi dáte vědět, kdybyste cokoli potřebovala. Něco určitě udělat mohu.“

Elizabeth mu oplatila úsměv. „Zatím ne. Máme před sebou ještě hodně měsíců, než vaše svěřenkyně vyjde školu. Říkal jste, že je v Bathu?“

„Ano. V jakési Vzdělávací akademii slečny Bedlingtonové. Nikdy jsem o ní neslyšel. Vy snad ano?“ Překvapilo ho, jak se na něj Elizabeth zděšeně podívala. „Co se stalo, madam? Není něco v pořádku? Pokud to není vhodná škola, okamžitě ji odvezu.“

„Ach ne, je to solidní zařízení,“ řekla Elizabeth s jistým zaváháním. „Velice dobře je znám. Navštěvuje je moje mladší dcera.“

„To znamená, že ji navštěvovala rovněž slečna Wentworthová? Tím nabývám na toto zařízení velice kladný názor. Je vidět, že se tam nikdo nepokoušel zlomit jejího ducha.“

„Ach... to rozhodně ne. Tedy aspoň... ten pokus nevyšel,“ odvětila Elizabeth hluše. Nijak netoužila sdělovat hraběti podrobnosti o Perditině pobytu v akademii ani ho informovat o tom, že z ní byla vyloučena.

Potom zaslechla radostný smích. Rushmore ji skvěle pochopil. Vstal a chystal se k odchodu.

„Vypravím se rovnou do Bathu,“ slíbil. „Musím se se svěřenkou seznámit a informovat ji o vaší laskavosti. Bude třeba prohovorit množství podrobností. Kdy vás smím opět navštívit?“

„Obávám se, že až za několik měsíců. Manžel se musí vrátit na středomořskou základnu. Během deseti dnů odplouváme na Gibraltar.“

Rushmore přikývl. „Jistě s radostí uniknete anglické zimě. V tom případě se budu těšit na váš návrat.“ Podal jí vizitku. „Kdybyste potřebovala mou pomoc nebo kdybyste změnila názor, můžete mi napsat na tuto adresu.“

„To se nestane,“ odvětila prostě. „Máme jednu velkou výhodu, pane.“

„A jakou, smím-li se ptát?“

„Domnívám se, že dívky se již znají. Naše Amy je milá, přátelská osůbka. Bude mít radost, až se dozví, že stráví společenskou sezonu se svojí spolužačkou. Škola jim pak rychleji uběhne a nebude pro ně tak skličující.“

Rushmore jí znovu políbil ruku.

„Zbavila jste mě velké starosti. Jsem vaším dlužníkem, madam. Doufám, že nebudete váhat a využijete toho.“

Nečekal, až zazvoní na sluhu, aby ho vyprovodil. „Připravil jsem vás o příliš času, madam,“ řekl. Uklonil se a vyšel do haly.

Knox mu šel v ústrety s kloboukem a holí. Náhoda tomu chtěla, že právě v tu určitou chvíli hrabě pohlédl na strop na vynikající dekorace Roberta Adama, A tak se stalo, že zaznamenal jakýsi pohyb v prvním patře. Shlížely na něj dvě tváře.

Perdita sice okamžitě ucukla, ale přesto stačila zaznamenat jeho okouzlující úsměv a až přehnaný pozdrav. Potom hrabě odešel.

„Domýšlivec jeden!“ zabručela. „Úplně zářil spokojeností, jak si s matinkou podebatoval o mém chování.“

„Aspoň odešel,“ podotkla Amy, „a ty ses mu nemusela omlouvat. Už to je úspěch!“

„Nevěřím mu,“ poznamenala Perdita sklesle. „Určitě si vymyslí něco mnohem, mnohem horšího.“

„Nebud' zas taková husa! Co by mohlo být horšího?“

To Perdita zjistila už velice brzy.

Matka si ji zavolala do pracovny a Perdita nevěřila vlastním uším.

„Tím chcete říci, že vážně nepopluji s vámi a s tatínkem?“ vzlykla. „Ach, máti, slíbila jste mi přece...“

„Ano, ale potom jsem si uvědomila, že ses za posledních několik měsíců vůbec, ale absolutně vůbec nepoučila. Nesouhlasila jsem s tím, abys byla po vyloučení z akademie uvedena do společnosti. A vidím, že to byla skutečně chyba. Stále ještě nejsi připravena zaujmout své místo ve společnosti.“

„Ale máti, já bych se panu hraběti s radostí omluvila. Skutečně! Cokoli, jenom ne tohle.“

„Jeho lordstvo si omluvu nepřálo...“

„Ne, jistěže ne,“ plakala hořce. „Radši mi svými požadavky zničí život.“

„Nesmysl! Jsi na omylu. Z jakýchsi mně neznámých důvodů se tvé chování jeho lordstva nedotklo. Takovou shovívavost si ani nezasloužíš...“

„Ani ji po něm nepožaduji.“

„Možná ne. Jenže já tak shovívavá nejsem. Z důvodů, které dobře znáš, tě nemohu poslat nazpátek do školy, takže zimu strávíš u tety Beatrice.“

„V Bathu? Ach, mami, prosím ne! Je tam taková nuda! To radši zemřu!“

„Takovou hloupost už nikdy neříkej,“ pronesla Elizabeth stroze. „Nuže, skončeme toto drama. Neodsuzujeme tě přece na doživotí do žaláře a samoty.“

„Bude to skoro totéž.“

„Nesnaž se, abych s tebou ztratila ještě víc trpělivosti, než se už stalo, Perdito. Teta Beatrice je nesmírně milá žena. Možná nechodí příliš často do společenského klubu, ale ještě jsou tam římské lázně s pramenem, takzvaný Pump

Room...“ Perdita vykroutila oči ke stropu a Elizabeth měla co dělat, aby zachovala vážnou tvář.

„Nikdo tě přece nenutí, abys tu léčivou vodou pila, drahoušku.“

„Ale máti, jsou tam jen samí staříčci. Nedá se tam chodit, protože pořád máte strach, abyste nezakopla o nějaké to lehátko...“

„Pramen přece není jediné místo, kam se dá zajít. Můžeš jít do parku Sydney Gardens...“

„To je ještě lepší!“ odvětila Perdita smutně. „A tatínek mi sliboval, že mi ukáže ty gibraltarské opice a že mě vezme do Španělska. Navíc je odtamtud vidět Afrika.“ Úpěnlivě na matku pohlédla. „Netrestejte mě tak!“ prosila. „Já už budu hodná! Vážně!“

Elizabeth to drásalo srdce, ale rozhodla se, že tentokrát neustoupí.

„Tak nám ukaž, že to skutečně myslíš vážně, drahoušku. Odjed k tetě a strav s ní zimu. Budeš blízko Amy a přítelkyň a knihkupectví a obchody na Milsom Street tě určitě aspoň trochu rozptýlí. Perdito, teta Beatrice tě má upřímně ráda. Těší se, že budeš u ní. To jí nechceš udělat radost?“

Perdita byla až příliš zmatená, než aby se vzdala na slovo, a tak jen krátce přikývla. Otevřený útok by ji vyprovokoval k ostré odpovědi, ale apel na její lepší já se neminul účinkem.

„Nuže,“ pokračovala Elizabeth. „Až se Amy bude vracet do akademie, pojeděš s ní. S vámi pojedě ještě Ellen.“ Rukou zarazila očekávanou námitku. „Posílám ji s vámi, aby vám pomohla. Tetino služebnictvo si nesmí myslet, že jsem mu přidala břímě.“

Na to Perdita nemohla nic namítnout.

„A ještě jednu věc bych ti ráda řekla.“ Matčín tón byl neúprosný. „Doufám, že se nebudeš pokoušet přesvědčit

otce, aby změnil toto rozhodnutí. Můžeš mi dát na to slovo?“

Perdita znovu přikývla. Slzy už měla na krajíčku, ale hrdost jí nedovolovala, aby se rozplakala.

„Ne, nebudu ho prosit,“ vyhrkla ještě a utekla do svého pokoje.

Amy ji našla schoulenou na sedadle u okna. Perdita usedavě plakala.

To ji zděsilo, sestra jinak dávala jen málokdy průchod slzám.

„Co se stalo, Perdito? Snad máti nenapadlo poslat tě nazpátek do školy?“

„Určitě by se tak stalo, kdyby o mě Bedlingtonka stála, ale dobře víš, že o mě nestojí. Do Bathu stejně musím. Budu tam u tety Trixie.“

„Ale to není zas taková tragédie,“ konejšila ji Amy. „Teta je přece drahoušek.“

„Jenže já se tolik těšila, že popluji s tátou. Slíbili mi to oba. Poslední dobou jsem už nemyslela na nic jiného.“

„Zkus s ním promluvit,“ navrhla Amy.

„To nejde. Musela jsem máti slíbit...“

„Tak s ním promluvím já.“

„Ne, to nemá smysl, to by bylo skoro totéž. Ach Amy, a za to všechno může ten hnusný chlap, ten Rushmore. Jeho lordstvo! Nevím, co máti řekl, ale určitě tu naši konverzaci náležitě vyšperkoval.“

„Je to hnusák!“ souhlasila s ní Amy. „Představ si chlapa, jako je on, jak se ti snaží pošpinit pověst. Sketa odporná!“

„To je přesně on. Dobře víš, že bych byla ochotna se omluvit navzdory tomu, co řekl, ale to mu asi nestačilo. Chce mi zničit život!“

„To se mu nepodaří, protože my mu to nedovolíme.“ Amy ji vzala za ruku. „Hlavu vzhůru! Já vím, jsi zklamaná,

ale já ne, jsem prostě sobec. Mám radost z toho, že budeme v Bathu spolu. Hodně mi to pomůže.“

„Jenže tě nebudu moc navštěvovat. Bedlingtonka to nedovolí. Nesmím jí ani přes práh.“

„Ale tetu Trixie přece nevyhodí.“

„Myslíš, že ne? Naše teti je přece taková mírná duše.“

„Tos ji asi ještě neviděla v akci! Její něžné a slušné způsoby jen skrývají železnou vůli. Tetička má jednu neuvěřitelnou schopnost. Když si něco zamane, tak za tím jde a dosáhne toho. Ty ji tak dobře neznáš. Když jsi odjela z Bathu, byly jsme často spolu. A to bys koukala!“

„Jen si propána nemysli, že považuji její společnost za nějaký trest. Je to jeden z nejmilejších lidí, které znám. Ale... Jak bych ti to řekla... Nejsem přesvědčena, že mě stihl spravedlivý trest. Ale velice dobře vím, kdo za to může.“

„S tím Rushmorem se netrap,“ radila jí Amy. „Za to ti vůbec nestojí. Ponechme si spíš lítost nad jeho ženou. Jaké to asi musí být, když někdo žije s takovým netvorem?“

„To si ani nedokážu představit!“ Nebyla to tak úplně pravda. Velice dobře poznala sílu skrývajících se v jeho svalnatých pažích, když ji popadl do náruče a vynášel ze sálu. Přitisknuta k jeho hrudi, cítila navzdory vzteku podivné, dosud nepoznané chvějivé vzrušení. Když už nic jiného, dodalo jí to bojovnost.

Jaká škoda, že se s hrabětem nemůže setkat znovu. Z celé duše dychtila po odplatě. Bůh mu pomáhej, jestli ho potká znovu.

Setřela si slzy. „Promiň, Amy,“ špitla. „Myslela jsem jenom na sebe. Ty sis také nestěžovala, když mi slíbili, že mě vezmou na Gibraltar a tebe ne.“

„Řekla bych, že se tam dostanu jindy,“ odvětila Amy vesele. „A krom toho mám vždycky mořskou nemoc. A navíc – takový život na námořní základně je pro mě

poněkud nudný – všechny ty důstojnické paničky a víc etikety než v Londýně.“

Perdita se konečně usmála. „Amy, ty jsi hotový poklad!“ prohlásila. „Nakonec se ti to přece jen podařilo. Smířilas mě s osudem.“

„Však uvidíš, že to zas nebude tak zlé!“ chlácholila ji praktická Amy. „Jen pomysli na obchody na Milsom Street! Táta, jak ho znám, ti určitě dá slušnou apanáž... A pak jsou tam knihkupectví. Jen si to přiznej, tuhle první sezonu v Londýně sis moc neužila, příliš tě nebavila. V Bathu to může být jedinečnější.“

„Určitě klidnější,“ ušklíbla se Perdita. „Pochybuj, že tam potkám muže pod pětadesát...“

„A vadilo by ti to?“ Amy se na sestru uličnický podívala. „O těch mladých jsi vždycky mluvila dost kousavě.“

Perdita se zamračila. „Něco se mnou asi nebude v pořádku. Nemůžu najít mužského, s nímž bych si mohla povídat. Jedním okem kouká na moje věno, blábolí o plytkostech a povrchnostech, a když zavedu řeč na něco, co zajímá mě, je z toho každý v šoku. Nechci, aby mě někdo láskyplně hladil po hlavice a odsoudil mě do dětského pokoje se smečkou dětí.“

„Tyje prostě zneklidňuješ. Máš podivné názory. To si snad myslíš, že každý hoří nedočkavostí, až si s tebou popovídá o nutnosti zrušení otroctví?“

„Já vím, že jsou podivné, ale nezměním je!“ odvětila pevně Perdita. „Civilizovaný člověk přece nemůže obchodovat s lidmi!“

„Perdito, nech toho! Mě nepřesvědčuj. Už jsi mě přesvědčila dávno. Sama to dobře víš.“

„Amy, ty máš oproti mně jednu nesmírnou výhodu. Umíš si nechat své názory pro sebe,“ prohlásila Perdita poněkud vyčítavě.

„To však neznamená, že s tím něco neudělám, jakmile budu mít možnost.“

„Že by se z tebe stalo něco na způsob takové té sebevědomé modré punčochy, Amy?“

„Asi tak!“ souhlasila sestra vesele. „Šetrím si municí, dokud nebudu mít jistotu, že zasáhnu cíl.“

To Perdita zmátlo. „To Bedlingtonka ani trošku netuší, co si myslíš?“

„Nemá nejmenší tušení.“ Amy měla v očích jiskřičky pobavení. „Pokud jde o ni, jsem jenom nešťastné ošklivé kačátko Wentworthovy rodiny, děvče spíš k politování. Zato má úchvatná starší sestra je ustavičně středem pozornosti navzdory skandálnímu chování. Něco takového je vážně k politování.“

Perdita se nechtě usmála. „Začínám tušit, že jí zasadíš smrtelnou ránu. To, co jsem provedla já, vybledne do bezvýznamnosti.“

„Ale ne hned, Perdito. Dopřej mi ještě čas.“ Amy se opřela v křesle. Její dětská postava ještě nenaznačovala, jaká z ní vyroste žena. „Slyšela jsem dobře?“ zeptala se. „Táta je už asi doma. Nesejdeme na svačinku?“

Perdita se napřímila. „Určitě vypadám hrozně, co?“ zeptala se s úzkostí. „Nechci tátu ani mámu rozzlobit.“

„Co já bych dala za to, kdybych vypadala tak hrozně jako ty zrovna teď,“ uklidnila ji sestra a rozesmála se. „Tak pojď. Jenom myslí na toho protivného hraběte z Rushmoru, aspoň nebudeš propadat malomyslnosti.“

Perdita se rozhodla, že se touto skvělou radou bude řídit. Podařilo se jí obdařit matku úsměvem a otec ji přivítal láskyplným medvědíím objetím. Zarudlé oči nikdo nekomentoval, ale Perrymu se sevřelo srdce.

„Co byste řekly tomu, kdybychom si odpoledne vyjeli do parku?“ navrhl. „Ujišťovali mě, že dnes nebude pršet. Ještě jsem neviděl vaše poslední toalety. Soudě podle účtů to musí být něco úžasného.“

„Taky že ano, tatínku.“ Amy se na něj usmála. „Maminka tentokrát netrvala na tom, abych si vybrala bílou, takže mám blankytně modrou toaletu a klobouk s rozkošným peřím.“

„A Perdita?“

Starší dcera pohlédla na jeho ustaranou tvář a přinutila se k nadšené odpovědi. „Ta moje má barvu prvosenek. Moc se mi líbí. A klobouk mi taky sluší. Ale pokud chcete, vezmu si klobouk po babičce.“

„Propána to ne!“ ohradil se živě Perry Wentworth. „Na to nepřistoupím. Až příliš mi připomíná úl. Nechci, aby mě přátelé považovali za včelaře.“

Tomu se zasmála i Perdita a napětí v místnosti se tak přece jen zmírnilo.

Matka se na ni uznale podívala. To je od ní hezké, že netrucuje. Nebyla jsem na ni nakonec zbytečně tvrdá? Ne, ujistila se. Perdita se v příštích několika měsících musí naučit žít ve světě dospělých.

Elizabeth si nedělala iluze o povaze společnosti, v níž ona a její rodina žijí. Stačí, aby na jednu z dcer padl sebemenší stín nějakého skandálu, a všichni budou ze společnosti vyobcováni.

Perry si může nakrásně prohlašovat, že mu na tom, zda se vdají či ne, nesejde. Ostatně pochybovala, že se někdy nad touto možností vážně zamyslel. Ona a její milovaný manžel zde nebudou věčně, aby o Amy a Perditu pečovali. Co bude s nimi potom? Napadlo Perryho, co by pro ně znamenal osamělý staropanenský život?

Zeny nemají práva. V očích zákona jako by neexistovaly. Měla v tomto směru jisté menší zkušenosti. Už návštěva banky, v níž si chtěla ověřit jednu věc ohledně svého dědictví, vyvolala útrpný úsměv a návrh, že snad pan manžel, bratr nebo jiný mužský příbuzný spíš porozumí veškerým právním záležitostem.

S Perryho souhlasem pak Elizabeth převedla celý účet do jiné banky. Drahý Perry, ten skvěle chápal její hrdou povahu! Pohlédla přes jídelní stůl a usmála se na něj. Kdyby tak její dcery potkaly muže, který má dostatek sebevědomí a nebojí se dát manželce alespoň trochu svobody. Perry si uvědomoval, že dříve či později bude třeba dát ženám volební právo, sama však pochybovala, že se toho dožije. Možná se toho nedožijí ani její dcery.

Svačina sestávala ze studeného nájezu, salátu a ovoce a nezabrala jim příliš času.

Potom se Perry Wentworth podíval na hodinky. „Nuže, děvčata,“ zažertoval. „Jak dlouho vám potrvá, než se zkrášlíte? Budu mít čas vyřídit veškerou korespondenci? Musíte mě včas varovat, než dám přistavit kočár. Nemůžeme nechat koně čekat celou věčnost.“

„Už zase žertujete, tatínku!“ Perdita ho lehce políbila na čelo. „Kolikrát jsme vás nechaly čekat?“

„Tak často to zas nebylo,“ zamrkal na ni. „Pomyšlení na vyjížďku vás neuvěřitelně urychlí.“ Počkal, až se za nimi zavřou dveře, a potom se obrátil k choti.

„Perdita se chová dobře,“ řekl. „Musíte na ni být hrdá.“

„Taky že jsem, Perry. Ani vám nemusím říkat, jak byla zklamaná, ale věřte mi, je to pro její dobro...“

Perry Wentworth na to neřekl tak ani tak. „Doslechl jsem se, že dopoledne tu byl Rushmore,“ poznamenal ponuře.

„Jen klid, klid, drahý. Nevzrušuj se. Pokud jde o Perditu, tak je to stejný blázen jako ty. O nějaké omluvě nechtěl ani slyšet...“

„Já myslel, že na ní trváte vy...“

Elizabeth lehce zrudla. „Hrabě prohlásil, že za všechno může on. Kdybych Perditu povolala, hodlal ji o své vině ujistit. To jsem nemohla připustit. Na vině byla totiž ona.“

Manžel na ni pohlédl se zájmem. „Mám tomu rozumět tak, že jste zkřížili meče?“

„No... Ne tak docela! Rushmore k nám nepřišel kvůli omluvě. Spíš s žádostí.“

„Vidím, že zápletky se začíná rozvíjet!“ usmál se Perry Wentworth. „Z vašeho provinilého výrazu usuzuji, že jste mu vyhověla.“

„Jedině když nebudete mít námitky, Perry. Má prý svěřenku. A neví, co si s ní počít. A tak mě napadlo, že bychom mu s ní mohli pomoci.“

„Vskutku! A proč jste souhlasila?“

„Ani nevím. Velmi se mi zamlouval. Připadalo mi, že je velice šlechetný. – Ani za nic nechtěl připustit, že by Perdita za něco mohla.“

Perry Wentworth ještě nebyl ochoten odpustit viníku toho, že s ním Perdita nepopluje na Gibraltar. „Milostivě to přehlédli, že? Protože potřebuje laskavost.“

„Nikoli. To si o něm nemyslím. Až se s ním setkáte, bude se vám zamlouvat stejně jako mně.“

„A to děvče?“

„Dcera přítele, který padl u Waterloo. Rushmore mu slíbil, že se o ni postará. Dívka jiné příbuzné nemá, jak jsem vyrozuměla. Chodí do školy v Bathu.“

„Snad taky nenavštěvuje ústav slečny Bedlingtonové?“

Elizabeth přikývla. „Děvčata se určitě musejí znát. Bohužel jsem se zapomněla zeptat, jak se jmenuje. Měl byste něco proti tomu, kdybych ji příští rok uvedla do společnosti společně s Amy?“

„Ovšemže ne, drahoušku! Kdy jste rozhodla o něčem, s čím bych nesouhlasil?“

„Zrovna včera!“ usmála se. „Přesto když jsme se potkali poprvé, považoval jste mě za něco jako za trest boží.“

„Nikdy jsem od vás neslyšel upřímnějšího slova,“ prohlásil Perry slavnostně. „Ve srovnání s vámi je Perdita učiněný anděl.“

„Příliš jí nadržujete,“ ušklíbala se na něj. „Jsem ráda, že jste dostal ten nápad s vyjížděnkou do parku. Perdita potřebuje na vzduch. Nesmí se schovávat. To by se pak začalo drbat o té scéně.“

„Vždycky může předstírat kulhání,“ poznamenal Perry. „Ale ani to by nebylo nutné, když bude sedět v bryčce. Musím jí pouze poradit, aby tu a tam při vhodné příležitosti náležitě zasténala...“

„Jste jeden jako druhý,“ prohlásila přísně Elizabeth.

„Ale i nadále mě máte ráda, že?“ Sevřel ji do náruče a vlepil jí mlaskavou hubičku.

Pěkné počasí vydrželo i po zbytek dne, jak Perry předpovídal, takže rodinná bryčka mohla mít staženou střechu, aby dámy dobře viděly a zároveň byly viděny na Rotten Row čili na cestě vedoucího podél jižního okraje Hyde Parku.

Netrvalo dlouho a známí a přátelé se k jejich bryčce prodírali záplavou jiných vozů. Perry se zalíbením hleděl na řadu elegantních faetonů, brzy k nim však dojeli tři synovci a musel se věnovat spíš jim. Rodinná podoba se nezapřela. Thomas, Henry a Crispin se silně podobali jemu i jeho bratrovi Sebastianovi; byli vysocí, tmaví a vyznačovali se značně rozložitými rameny.

„Hledáte štěstí, mládenci?“ zažertoval. „Už jste si vyhlédli nějakou vhodnou partii? Vřele bych doporučoval sirotka se slušným dědictvím.“ Synovci se zasmáli.

„Do chomoutu se nám, strýčku, zatím vůbec nechce,“ promluvil za všechny Thomas. „A navíc, která z nich by se vyrovnala ženám z naší rodiny?“ Galantně se uklonil tetě a sestřenicím.

Elizabeth jen potřásla hlavou. „Podle výřečnosti bych řekla, že jste se zrovna vrátili z Irska a líbali magický kámen Blarney Stone. Vaše matka si musí zoufat. To se vás nikdy nezbaví!“

„Zrovna nedávno říkala...“ Thomas se zarazil a vztyčil se v sedle. „Co je to za hluk? Ze by nějaká rvačka?“ zadoufal.

„Podle mého to bude spíš jásot,“ namítl jeho bratr. „Nějaké velké zvíře se dnes patrně rozhodlo vyrazit na čerstvý vzduch.“

Hluk sílil a davem se nesl šepot: „Wellington! To je Wellington! Vévoda osobně!“

Perry Wentworth nařídil kočímu, aby zajel na kraj cesty. V dálce už bylo vidět jezdce, směřovali k nim. Seděli na krásných koních a všichni byli skvostně oděni – až na toho uprostřed.

Perdita natahovala krk, aby si prohlédla muže oblečeného do prostého jezdeckého oděvu bez hvězdy, stuhy a jakýchkoli řádů. Viděla ho poprvé, ale hned ho poznala: polní maršál Arthur Wellesley Wellington, vítěz nad Napoleonem a zachránce vlasti. Vyzařovala z něj jistota a autorita.

Potom však její zrak padl na muže jedoucího vedle něj, a rázem měla po náladě. Rychle odvrátila hlavu a doufala, že ji Rushmore nezaznamenal.

Amy si ničeho nevšimla. „Podívej, Perdito,“ strčila do ní. „Vévoda jede na Copenhagenovi – na nejslavnějším koni světa.“

Perdita po očku znovu pohlédla na skupinu jezdců. Nyní byli na úrovni jejich bryčky, zvedla hlavu a v té chvíli se její oči střetly s Rushmorovými. Něco prohodil k vévodovi, odpoutal se od skupiny a doklusal k nim.

Pozdravil Elizabeth. „Madam, je mi potěšením vás dnes zde vidět a těší mě, že mám možnost seznámit se s vaším panem chotěm.“

Elizabeth je představila a muži si potřásli rukama.

„Slyšel jsem, že se chystáte odplout na Gibraltar. Znáte Španělsko?“

„Nikoli, vaše lordstvo, ani zdaleka tak dobře jako vy. Vy jste byl v Salamance, že?“

Než hrabě stačil odpovědět, na rameno mu dopadla ruka.

„Rushmore, vy jste ten největší chytrák, co znám,“ poznamenal žoviální hlas. „Nyní už chápu, proč jste tolik usiloval o návrat do Anglie...“ Na dámy se usmívaly modré oči.

„Milosti, dovolte, abych vám představil rodinu Wentworthovu.“ Rushmora přítomnost velkého muže nijak nerozházela, hovořil a jednal s ním však s nesmírnou úctou.

„Ha! Námořník!“ Vévoda popadl Perryho ruku a nadšeně s ní potřásl. „Armáda a námořnictvo udělala s nepřítelem Anglie krátký proces, co?“

Vévodovo přátelské chování bylo neodolatelné a Perry s ním zanedlouho živě konverzoval. Perdita a Amy na Wellingtona civěly, jako by nedokázaly uvěřit vlastním očím. Perdita pustila Rushmora na chvíli zcela z hlavy. Dokud ji ovšem neoslovil.

„Doufám, že se dnes cítíte dobře, slečno Wentworthová. A co dělá kotníček? Doufám, že příliš nebolí.“

Předstírala, že ho neslyší, jenže zasáhla matka.

„Drahoušku, jeho lordstvo s tebou mluví,“ upozornila ji přísně.

„Ach, promiňte, pane. Dívala jsem se na vévodu.“ Vyhnula se matčiným očím. Část z toho byla pravda, ale hraběte slyšela velice dobře a rozhodla se, že ho bude ignorovat.

„Nedoslýchavost je strašná věc,“ poznamenal šeptem. „Pro někoho ve vašem věku přímo tragédie. Slyšel jsem však, že mnohdy pomůže propláchnutí uší.“

Perdita se nedala vyprovokovat. Dál upřeně hleděla na Wellingtona. Rushmore se tedy obrátil na Amy. „A jak se

daří vám, slečno Amy?“ zeptal se. „Slyšel jsem, že navštěvujete školu v Bathu.“

„Ano, pane,“ odvětila suše. „Příští týden se tam vrátím.“

„A co vy, slečno Wentworthová? Cestujete s rodiči na Gibraltar?“

Méně vhodnou otázku ani položit nemohl. S překvapením si všiml, že Perdita začala pěst, až jí zbělaly klouby. Vždyť se přece nezeptal na nic nevhodného, položil přece zcela triviální otázku, součást konverzace ve zdvořilé společnosti...

Potom na něj pohlédla a nepřátelství, jaké jí sršelo z očí, ho přímo šokovalo. Ne, nemýlí se, ten pohled si nemůže vykládat jinak.

„Ne,“ pronesla. „Musím zůstat u tetičky.“

Amy se přisunula blíž k sestře, aby ji podpořila, a obě hleděly stranou. Rushmore byl všechno, jenom ne blázen. Uvědomil si, že mladší část rodiny Wentworthových se spojila proti němu.

Pokrčil tedy rameny. V Perditě se zmýlil. Je to pošetilé dítě bez vychování, o nic lepší než ty tupé a prázdné fífleny u Almacka. Odvrátil se od nich a začal konverzovat s Elizabeth.

TŘETÍ KAPITOLA

Wellington nedokázal odolat ženskému půvabu a brzy se do jejich konverzace zapojil. S obdivem na Elizabeth pohlédl, pousmál se a řekl:

„Madam, řekl bych, že dokážete přesvědčit svého pana chotě, aby vás přivedl na moji recepci?“

„Je to pro nás nesmírná pocta, Milosti. Bohužel však za deset dnů odplouváme. Je mi to tak líto...“

„Ujišťuji vás, že já toho lituji mnohem víc. A co po návratu? Budu se na vás těšit,“ obrátil se k Perrymu. „Vážený pane, jste šťastný muž. Závidím vám tento houf krásků.“ Smekl a vrátil se k čekajícímu doprovodu. Vtom si všiml Thomase a pokynul mu.

„Pěkný den, hochu. Doufám, že se vám daří dobře!“

Thomas zrudl radostí. Muž, jehož považoval bezmála za boha, ho poznal, jeho, jednoho z nejmladších důstojníků! Uklonil se a odpověděl, že skvěle.

Vévoda se usmál a znovu se obrátil na Elizabeth. „Na tohoto mladíka může být vaše rodina hrdá... skvělý bojovník a zároveň vynikající tanečník.“ Zasmál se a odklusal s Rushmorem po boku.

Elizabeth si uvědomovala, že se jejich rodina stala středem pozornosti. Sám vévoda z Wellingtonu je poctil svou pozorností! Snažila se nedávat radost a uspokojení příliš najevo, ale dělalo jí dobře, že jejich bryčku obléhají zvědavci z lepší společnosti.

Perdita kývla na Thomase, aby přistoupil blíž.

„Vévoda není ani trochu, jak jsem si představovala,“ zašeptala. „Je velice okouzující... Myslela jsem si, že bude tvrdý, studený, nepřístupný.“

„Je skvělý! Hotový drahoušek!“ prohlásila Amy. „Dokonce mě zařadil mezi krásky. Myslel to vážně?“

Thomas se na ni ušklíbl. „Ani trošku!“ utahoval si z ní. „Jak si vy, šeredy, vůbec můžete myslet, že by to myslel vážně?“

„Ted' si z nás děláš legraci ty,“ pravila důstojně Amy. „Nedokážu si představit, jak ho mohlo napadnout, že jsi dobrý tanečník. Vždycky mě pokaždé pošlapeš!“

„Možná to bude tím, že se mi ustavičně pleteš do cesty,“ kontroval.

Perdita zasáhla dřív, než běžné škádlení stačilo nabýt hrozivějších rozměrů.

„Vévoda je pro všechny záhadou,“ prohlásila zamyšleně. „Nikdo u něj nemůže popírat jistou rozmařilost či rozhazovačnost, to jistě ne, ale nechce se mi věřit některým historkám, které o něm kolují.“

„Například?“

„Říká se... Prý dal některé ze svých mužů oběsit a jiné zase zbičovat.“

„Ale to je pravda, Perdito. Musíš však znát pozadí. Ty muže dal pověsit, protože...“ Thomas zachytil tetin pohled a honem pozměnil slova. „Protože se k ženám v dobytých španělských městech nechovali s náležitou úctou. Jiní zase i přes jeho zákaz rabovali. To jsou ti, co byli zbičováni za porušení rozkazu.“

„To je tvrdé. Vážně o své armádě hovoří jako o „špíně země“?“

„Ano, ale vždycky se postará, aby ta špína byla živena a ubytována co nejlépe. Jen jednou jsem ho viděl skutečně rozhněvaného. Dorazili jsme do jedné vesnice a on zjistil, že někteří důstojníci se pohodlně ubytovali v těch nejlepších domech a své muže nechali bez proviantu a bez

přístřeší. Vyrazil je na ulici. Zbičovat je nedal, to ne, ale servítky si rozhodně nebral.“

„Předpokládám, že mezi nimi byl i Rushmore.“

„Jak jsi na to přišla?!“ Thomas na ni vytřeštil oči. „Jak tě něco takového vůbec mohlo napadnout? To si myslíš, že hrabě by byl vévodovým nejbližším přítelem, kdyby nebyli stejného zrna? Rushmore je ohledně pohodlí svých mužů možná ještě větší puntičkář než vévoda.“

„Mluvíš, jako bys ho přímo miloval,“ poznamenala jízlivě Amy.

„Jistě, mám ho rád. Je to skvělý člověk a dobrý kamarád. Někdo tvrdí, že jeho humor je poněkud úmorný, ale já mu přišel na chuť.“

Po těchto slovech zavládlo mlčení a Thomas se znovu ušklíbl. „Rushmore si z vás utahoval, děvčata? Neváhejte a vraťte mu to i s úroky. To se mu bude líbit.“

„Perdita to už udělala,“ odpověděla Amy.

„Ano, a je mi docela jedno, jestli to na něj zapůsobilo či ne. Je mi protivný, Thomasi. Máš právo na svůj názor. Nepochybuji o tom, že na bitevním poli je skvělý. Přála bych si, aby se na ně vrátil.“

„To těžko, Perdito. Už nejsou bitvy, které by se měly vybojovat, jedině že bys mu nabídla nějakou osobní.“

„Doufám, že se už nikdy nedostanu do jeho společnosti.“ Perdita se obrátila k muži po svém boku. Byl to ten mladý muž, s nímž by tehdy večer byla tančila valčík, kdyby nedošlo k onomu incidentu s hrabětem. Nyní ho obdařila okouzlujícím úsměvem a v jeho hrudi se vzedmula naděje, jež se nikdy neměla naplnit.

Thomas tomu nerozuměl. Nechápal, že se Perdita může chovat k jednomu z národních hrdinů tak odmítavě. Podíval se na Amy a tázavě pozvedl jedno obočí.

Amy pro změnu rychle pohlédla na matku a ujistila se, že je zabrána do hovoru s lady Castlereaghovou.

„Řeknu ti to jindy,“ zašeptala. „Přijdeš k nám dnes na večeři?“

„Myslím, že ano. Teta nás pozvala všechny tři. Jdeš s Perditou a rodiči do divadla?“

Amy se zašklebila. „Bohužel ne! Dosud jsem nebyla uvedena do společnosti.“

„Nevadí. My taky nejdeme. Budeme ti dělat společnost.“

Amy na něj pohlédla se zájmem. „Naučíš mě nějaké karetní hry? Potřebuji pochopit loo a faraóna, abych nebyla příští rok jako nějaký hlupák.“

„O tom pochybuji, ty nezbednice. Doufám, že se nechceš dát na hráčskou dráhu? A vůbec! Kde bereš takové výrazy? Neměla bys je znát.“

„Nedělej mi kázání, Tome!“ odbyla ho. „Vyrázíte pak do nějakého doupěte neřesti?“

Thomas se prudce rozkašlal, čímž na sebe upozornil tetu. „Nemusíte tady postávat, drahouškové,“ pravila vlídně Elizabeth a pohlédla na manžela. Perry dal znamení kočímu a pokračovali v pomalé projíždce parkem.

„Mládenci vypadali dobře,“ poznamenala Elizabeth k manželovi. „I když Thomas má ošklivý kašel...“

„Já bych řekla, že má knedlík v krku, mami.“ Amy jen s potížemi zachovávala vážnost. Velice dobře si uvědomovala, že její otázka vyrazila Thomasovi dech. A také zajímavě zrudl. Dnes večer z něj musí za každou cenu dostat, co přesně se v takovém doupěti neřesti děje.

Thomas však nebyl ohledně tohoto tématu příliš vstřícný. „Ty a tvá sestra máte ty nejhorší dotazy na světě,“ stěžoval si, když Wentworthovi odešli s Perditou do divadla. „A ty jsi ještě horší než ona. Co ji trápí, Amy? Dneska to nebyla Perdita, jakou znám.“

„Upadla v nemilost... Ty ještě nevíš, co se stalo u Almacka?“

„Tomu místu se vždycky obloukem vyhýbám,“ prohlásil Thomas procítěně. „Jak jsem už říkal, zatím se mi do chomoutu nechce. Ty ježibaby tam mě děsí. Stačí, aby si člověk s jednou dívkou zatančil dvakrát, a hned druhý den už může očekávat, že Gazette bude psát o zasnubách.“

Amy se rozesmála. „Pokud jsem slyšela, máš právo na dva tance. Tak nepřeháněj. Krom toho, kdo by tě chtěl, Tome?“

Bratranec se však držel věci. „Co se stalo?“ vyzvídal. „Nelíbí se mi, když Perdita vypadá tak... sklesle.“

„Je otrávená,“ vysvětlovala mu Amy. „Nepojede na Gibraltar, ale do Bathu.“

„Tak zlé to je?“ Thomas si hvízdal. „A co provedla? To musela přinejmenším spáchat vraždu.“

„Ale prosím tě!“ Amy byla otrávená stejně jako Perdita. „Když už to musíš vědět, tak za všechno může ta kreatura, kterou tolik obdivuješ...“

„Wellington? To přece není možné! Setkala se s ním dnes poprvé!“

„Jistěže to není vévoda z Wellingtonu. Je to ten... ten Rushmore.“

„Propána! On se o ni ucházel? A neříkej mi, že mu dala košem!“

Amy si uvědomila, že všichni tři bratraci na ni civí s otevřenými ústy. „Zešílel jsi nebo co?“ zeptala se. „Ten náfuka by o ni nepožádal ani ve snu. Dal to naprosto jasně najevo.“

„Takže ji urazil?“ Mladíci se na sebe podívali. Rushmora sice obdivovali, ale obrana sestřenčiny cti by byla přednější.

„Ne tak docela!“ pospíšila si Amy. „Znělo to, jako by... nuže... prostě si vyměnili urážky. Rushmorovi se u Almacka nelíbilo a Perdita zaslechla jeho komentáře.“

„Ale vždyť ona Almacka taky nesnáší,“ namítl Henry. „Nemůže si přece stěžovat, když má někdo stejný názor jako ona.“

„Nešlo přesně o tohle. Matka si bohužel zrovna sedala, když Rushmore poznamenal něco o harpyjích. Ale kdyby jen to, pak pokračoval ještě o husách a školačkách.“

Crispin se zakuckal. „A to se Perditě nezamlouvalo.“

„To víš že ne. Ustoupila a dupla mu na nohu.“ Mládenci se zasmáli.

„Ale to není nic zlého, Amy! S největší pravděpodobností se domníval, že jde o náhodu.“

„Ne, nedomníval. Naopak usoudil, že se Perdita snaží upoutat na sebe pozornost. To, co poznamenal ke svému příteli, bylo... bylo velice nevhodné. Řekl, že doufá, že ze sebe udělá hraběnku.“

„A ona ho slyšela?“ Crispin zavřel oči. Byl z bratrů nejmladší a nejjemnější. Velice dobře si dokázal představit, co následovalo.

Thomas se rozchechtal. „Pokračuj!“ prosil. „Tohle je lepší než to jejich divadlo. Co udělala?“

„Řekla mu... řekla mu, že je nesnesitelný hejsek, který si myslí, že je terno sezony!“

K jejímu nesmírnému překvapení všichni tři vybuchli hurónským smíchem.

Bratřenci prosili s uslzenýma očima o přídavek.

„Nuže... jasně, Perdita s ním nechtěla tančit. Snažila se odejít, ale on jí podrazil nohu či co, takže klopýtla. A pak začal prohlašovat, že si zvrtila kotník, a vynesl ji ze sálu.“

„A o tohle jsme přišli!“ zaúpěl Thomas. „Dal bych měsíční gázi za to, kdybych viděl, jak se Perdita tváří!“

„A hrabě taky.“ Henry dostal nový záchvat smíchu. „Rushmore musel být v šoku!“

Amy se podívala na rozesmáté tváře.

„Já myslela, že všichni hraběte obdivujete,“ pravila potom upjatě. „Ne, není to džentlmen, jak se domníváte.“

Vykonal u máti návštěvu a Perdita byla za své chování potrestána. Je to pěkný mizera. Ztratil u mě všechnu důvěru!“

„Mýlíš se, sestřenko,“ nesouhlasil s ní Thomas. „Rushmore takový určitě není... spíš naopak.“

Henry s bratrem plně souhlasil. „Nemůžeš přece vědět, že si na Perditu přišel stěžovat,“ namítl rozumně. „Ledaže bys u toho rozhovoru byla.“

„To jsem nebyla,“ uznala Amy, přesto se nechtěla dát přesvědčit. „Ale proč jinak by se byl dostavil? A hned po jeho odchodu máti sdělila Perditě, že namísto na Gibraltar pojede do Bathu.“

„To může být jen shoda okolností,“ ozval se Crispin. „Teta Elizabeth se vždy rozhoduje po svém. Pochybuji, že by ji Rushmore dokázal nějak ovlivnit. A není možné, že se rozhodla Perditu potrestat ještě před jeho příchodem? Dovedu si představit, jak asi byla nadšená, když zjistila, že se její dcera pouští do křížku s jedním z nejmocnějších mužů království.“

Amy se na něj znechuceně podívala. „Jen si toho Rushmora braň! Mluvíte jako hejno nudných stařen. Od kdy jste na straně obezřetnosti a zachovávání dekora?“ Pohodila hlavou. „Podle mého byla Perdita v právu. Já bych udělala přesně totéž.“

„To však neznamená, že je to správné, Amy. Vy dvě jste vždycky přeceňovaly své síly.“ Thomas jí pocuchal vlasy. „Neměly byste štěkat na silnější.“

Amy na něj pohlédla. „Stejně jsi mě nepřesvědčil,“ trvala na svém. „A mým největším přáním je, abych hraběte Rushmora už v životě nespatriila. A Perdita si přeje totéž.“

„V tom případě máte štěstí!“ prohlásil Henry. „Slyšel jsem, že hrabě hodlá opustit Londýn, jakmile se bez něj Wellington obejde. Pochybuji, že by odjel do Bathu. Nevypadá na neduživého člověka.“

Tato poznámka vyloudila úsměv i na Amyině tváři. „Tak ho pusťme z hlavy,“ řekla. „Karty jsou ve stole, Crispine. Přineseš je?“

Thomas vykroutil oči ke stropu. Amy bohužel nezapomněla na přání, aby ji zasvětili do tajemství karetních her loo a faraóna. Obával se, že tetě Elizabeth by se něco takového určitě nezamlouvalo, a proto Amy přemlouval, aby si s nimi zahrála mikádo. Nato mu Amy začala vyhrožovat, že ho zpolíčkuje.

„Jen to zkus,“ zašklebil se. „Dáš mi jednu a pak si tě přehnu přes koleno.“

Amy si to radši rozmyslela. Možná na to bude muset jít tak trochu diplomaticky. Položila mu ruku na předloktí a usmála se.

„Ale tys mi to slíbil!“

„Ne, neslíbil. Co bys řekla vrhcábům?“

„Vrhcáby jsou pro dva. Nebud' takový suchar, Thomasi! Nebudeme přece hrát o peníze, stejně žádné nemám. Jenom o žetony. Samozřejmě můžeme předstírat, že mají určitou hodnotu...“

„Dobrá, ale bude to na tebe! Dáme ti nářez, jaký jsi ještě nezažila.“ Thomas významně pohlédl na bratry.

S nářezem to však nešlo zas tak snadno. Velice brzy zjistili, že Amy má na karty hlavu, a k tomu skvělou paměť. Žetony se před ní vršily a netrvalo ani dvě hodiny a milí bratřenci zjistili, že mají prázdné kapsy.

Teprve když vstoupila Ellen a upozornila Amy, že by už měla jít spát, Thomas uznal porážku.

„Tohle si rozhodně nesmíme nechat pro sebe,“ pronesl chmurně. „Musíme Londýn varovat. Bůh pomoz všem našim známým, až tě vypustí z řetězu do společnosti.“

Amy byla nadšená. „Dlužíte mi tisíce,“ prohlašovala. „Ale zapomenu na ně, když si mě zítra vyzvednete. Chci vidět zvířata v Toweru.“

„Nejsem si jist, zda jsou na tebe připravena. Až tě uvidí, schovají se do nejtemnějších koutů klecí.“

Amy se zachichotala. „Takže platí?“

„Dobrá, slibujeme. Řekni taky Perditě, ano? Když vypadne z domu, určitě jí to zvedne náladu.“

Odměnila ho úsměvem. Byl to příjemný večer, a navíc se dozvěděla skvělou novinu, že Rushmore jim už dá konečně pokoj. Perdita bude mít určitě radost. Při troše štěstí svého nepřítele už nikdy nespátí.

Amyiny naděje však byly předčasné. Wentworthovi neseseděli v divadelní lóži ještě ani dvě minuty, když se ozval jásot a provolávání slávy.

Perdita ztuhla. Princ regent to být nemohl, toho by Londýn spíš vypískal. Takový jásot může být určen jedinému muži.

Nemýlila se. Vstoupil vévoda z Wellingtonu a celé divadlo se zvedlo z křesel.

I tentokrát byl oděn skromněji než jeho doprovod. Výjimku představoval pouze Rushmore. Měl na sobě perfektní večerní oblek, který byl chloubou jeho krejčího. Ale kdo by si toho všiml? Veškerá pozornost společnosti se upírala na vévodu z Wellingtonu. Neměl hvězdy ani řády a Perdita si s úsměvem uvědomila, že je při svém charismatu ani nepotřebuje.

Opět usedla do křesla, sáhla po záclonkách, aby je zatáhla, a skryla se tak před Rushmorem. Matka však byla proti.

„Nech to být,“ napomenula ji. „Neuvidíš na jeviště.“

V té chvíli Perditu sice příliš nezajímalo, zda uvidí či neuvidí na scéně, nicméně poslechla. Možná by mohla posunout křeslo trochu dozadu do stínu, Rushmore by si jí tak nemusel všimnout. Byl ostatně uprostřed skupiny kolem vévody.

Chvíli se domnívala, že se jí to podařilo, ale nakonec jejich rodinu zpozoroval sám Wellington. Právě když se zvedala opona, uklonil se její matce a otci.

Perdita se zhluboka nadechla a zabručela velice nedámskou kletbu. Ne, proti vévodovi nic neměla, obdivovala ho stejně jako celá Anglie. Jenže pokud si umane, že o přestávce poctí matku a otce svou návštěvou, určitě s ním přijde i ten protivný Rushmore.

To už bylo příliš. Honem přemýšlela, jak to udělat, aby se jim vyhnula. Ze by se vymluvila na bolest hlavy? Ne, tím matku neošálí ani na okamžik. Perditu hlava totiž nebolívala. Na vymknutý kotník se také vymluvit nemůže. Uvědomila si, že jí nezbývá nic jiného, než hezky sedět v lóži a modlit se, aby měl vévoda o přestávkách jiné společenské povinnosti.

Byla to však marná naděje. Vévoda pojal k manželům Wentworthovým náklonnost, a navíc na jejich dceru byla radost se podívat. Tak to řekl, když je přišel přesně podle Perditiných obav pozdravit. Rushmore se na ta slova usmál, uklonil se a tvářil se ironicky.

Perdita si uvědomovala, že z ní matka nespouští oči, a proto předvedla pukrle a poděkovala Wellingtonovi za lichotku.

Navíc si na tento večer vzala nejnovější a nejdražší šaty. Byl to model z čistého hedvábí v tmavorůžové barvě a pod ní měla bílou saténovou spodničku s lemem zdobeným květinovými výšivkami v odstínech růžové a třešňové. Stejný motiv vroubil i rukávy a výstřih.

„Vypadáte dnes naprosto skvěle, slečno Wentworthová,“ zašeptal jí do ucha tichý hlas. „Jak vám tato toaleta sluší!“

Perdita chtěla hraběte obdařit vražedným pohledem. Na rty se jí draly desítky ostrých vět. Neoblékla si tuto toaletu, aby na něj zapůsobila, rovněž mu nic nebylo do toho, jak vypadá. Nakonec se jí podařil rezervovaný úsměv.

Odhlédla od něj a naslouchala Wellingtonovým komentářům ke hře.

Rushmore zacukal koutkem úst. Jak vidno, jen tak mu neodpustí. Ale nesmí se na něj dívat jako na nepřítele. Jestliže se jeho svěřenka má na příští společenskou sezonu připojit k Wentworthovým, musí být vítána a cítit se mezi nimi dobře. Ztráta otce je pro ni už tak velkou tragédií. Doufal, že změna prostředí a přátelství s Wentworthovými dcerami jí přece jen trochu zmírní žal.

Mlčky studoval Perditinu tvář. Tohle přece není žádná hloupě se usmívající slečinka. Wellingtonovy komplimenty přijala graciálně, ale zvláště rezervovaně, jako by ji její krása nezajímala. Byl poněkud zmaten.

„Uvědomujete si, že jste ta nejpůvabnější osoba v divadle?“ zašeptal.

Perdita na něj pohlédla. Nemohla jinak, protože ji oslovil přímo.

„To je věc názoru,“ odvětila chladně. „Za to já nemohu. Já si svou tvář nenavrhovala.“

Rushmore se na ni usmál.

„To bylo hezky řečeno, slečno Wentworthová. Mát pravdu, to je dar od Boha.“

Už ho neposlouchala. Znovu se obrátila k Wellingtonovi. Hrabě viděl její upřený výraz a dostal nápad. Dívka nemá čas na lichotky, ale on může vynést jinou kartu.

„Co si myslíte o vévodovi?“ zeptal se. „Je takový, jakého jste si ho představovala?“

Nyní upoutal její pozornost. Perdita zapomněla na svou přísahu, že s ním nebude mluvit víc, než bude naprosto nutné.

„Takový, jak jsem si ho představoval, a ještě úžasnější,“ odvětila. „Když na něj hledím, představuji si, že má skryté hlubiny. Když se s ním člověk setká ve společnosti, jen těžko si dokáže představit, že je to muž,

který držel v rukou osud celé Evropy. Ale vždy je tu pocit, že se za jeho vlídným zevnějškem skrývá železná vůle.“

Rushmore se usmál. „Však se mu také říká železný vévoda,“ přitakal. „Ale nebudete tomu věřit, slečno Wentworthová, já ho viděl i plakat. Nemohl se smířit s životy ztracenými u Waterloo. Přišel o tolik přátel... Neméně však truchlil i za prosté vojáky.“

„To krveprolití muselo být strašné,“ řekla prostě. „Je lak hnusné plýtvat životy dobrých mužů.“

„Snad, ale nepadli zbytečně. Kdyby nebyl Napoleon poražen, žili bychom pod tyranovou knutou... To byste si přece nepřála!“

„Ovšemže ne!“ pronesla procítěně. „Co bude dělat vévoda nyní? Je o něm všeobecně známo, že se zajímá o obyčejné lidi. Nevstoupí náhodou do politiky?“

Rushmore se na ni upřeně zahleděl. Na té Perditě je rozhodně víc než jen hezounká tvářička. Neočekával, že s ní bude možné debatovat o politice. Ne, tohoto tématu se podrží. Vezme její otázku vážně.

„Víte, vévoda není žádný demokrat,“ řekl jí s úsměvem. „Mám pocit, že vy zastáváte spíše liberální názory, slečno Wentworthová. Wellington nikoli. Staví se proti jakémukoli rozšiřování občanských práv a domnívá se, že současný stav je nejlepší ze všech. Podle něj vládne aristokracie této zemi dobře. Nechtěl by měnit systém.“

„Ale změna určitě přijde, ne? Jsou zde jiní ctihodní mužové, kteří mohou hodně nabídnout. Platí přece daně. Nemají snad právo také mluvit do správy této země?“

Zvonění ohlásilo blížící se začátek druhého jednání. Rushmore vstal.

„Zajímavé téma, že? Určitě se k němu musíme někdy vrátit.“ Sklonil se, políbil jí ruku a opustil se svým velitelem lóží..

Perdita byla zmatená. Nechtěla si přiznat, že se jí tato konverzace zamlouvala, ale bylo tomu tak. Hrabě z

Rushmore s ní nemluvil jako nějaký mentor. Jiní muži ji obrazně řečeno pohladili po hlavičce a naznačili jí, že témata vymykající se módě, společenským klepům a myšlenkám na sňatek přesahují kapacitu ženského mozku.

Až se s ním setká příště, zeptá se ho na jeho názor na ženská práva v této společnosti ovládané muži. I když s ní určitě nebude souhlasit, bude to bezesporu zajímavá debata.

Tu si všimla, že na ni hledí matka. „To se ti podařilo, drahoušku,“ řekla Elizabeth. „Mám radost, že se na něj nezlobíš. Hrabě je zajímavý člověk, že?“

„Zdá se, že ano.“ Perdita stále ještě nebyla ochotna mu tak snadno odpustit. „Vyprávěl mi o vévodovi z Wellingtonu.“

Elizabeth se v duchu usmála. Rushmore velice brzy přišel na to, jak zlomit dceřin odpor. „Potom mi o tom musíš vyprávět. Moc ráda se o něm něco dozvím. Jsem totiž přesvědčena, že málokdo ho zná tak dobře jako Rushmore.“

Hrabě ze zbytku představení dohromady nic neměl. Perdita ho značně překvapila. Kolik jí může být? Osmnáct? Přímo ho šokovalo, když zjistil, že to děvče má svou hlavu a dokáže samostatně uvažovat. Možná je snad až příliš prudká a zbrklá, ale dnes večer si uvědomil, že je v ní mnohem víc, než se domníval.

Zamyšleně pozdravil její rodiče. Bylo jasné, že ji podporují v četbě a že jí umožňují zapojit se do debat o tématech dne. Už se těšil na příští setkání.

O Bathu se ani slovem nezmínil. Překvapí ji tam. Správně usoudil, že Elizabeth Wentworthová se jí dosud ani slovem nezmínila o tom, že příští sezonu uvede jeho svěřenkyni do společnosti.

Jeho myšlenky se opět vrátily k Louise. Těžko může doufat, že bude nadána stejnou inteligencí jako Perdita. Ale udělá pro ni to nejlepší, ať je jakákoli. Znovu děkoval

Elizabeth Wentworthové za pochopení. Bez její pomoci by ji uváděl do společnosti jen těžko.

Nyní musí bez prodlení zajet do Bathu. Vévoda se už nemohl dočkat, až navštíví usedlost, již mu věnoval vděčný národ. Při troše štěstí dá několika členům svého doprovodu volno. Jistě bude mezi ně patřit i on.

Rushmore se zamračil. Na ten Bath zase nepotřebuje tolik času. Řadu let nebyl v Anglii. Také by se měl podívat na své statky, i když je jeho správci určitě dobře spravovali.

Náhle zatoužil opustit Londýn. Stále ještě cítil pach smrti, nemohl se zbavit vzpomínky na Waterloo. Pach hlavního města byl jistě mnohem snesitelnější, ale vadila mu nedostatečná kanalizace a ulice, které nezdědky připomínaly otevřené stoky.

A potom ten hluk. Pro válečníka zakaleného v bitvách, pro muže, který v bitvách prošel půlkou Evropy, by neměl znamenat nic. A přesto. Měl pocit, že mu nestále něco útočí na ušní bubínky. Dotěrný křik prodávачů pečiva a květinářek, rachot kočárů a ustavičný ruch, shon, hemžení...

Nyní se mu zastesklo po venkovském klidu a uvědomil si, že na něj dolehla únava po bitvách. Jistě se brzy zase vzchopí a opět pevně sevře otěže života. Ale k čemu, za jakým účelem? Byl svobodný, příbuzenstvem příliš neoplýval, většinu z nich léta neviděl. A kdyby zítra zemřel, kdo by ho oplakával?

Možná potřebuje vlastní rodinu. Pokud nebude mít potomka, jeho linie vymře. Zatím neměl příležitost se nějak porozhlédnout... Zamyslet se nad ženou, která by ho provázela dalším životem. Ženy, s nimiž se dosud setkal, jej nijak neoslovily, nic ho k nim netáhlo, jediné tak představa, že by s nimi spal. Ale život přece není jenom postel.

A tu se mu do mysli opět vetřela Perdita. Směšné, napomenul se. Vždyť jsi dvakrát starší než ona. Navíc tě upřímně nenávidí. Tím jediným si byl jist. Její rodiče budou

určitě velice pečlivě vybírat nápadníka a zamítnou každého, komu nebude patřit její srdce.

Rushmore pokrčil rameny. Na co to propána myslí? Milá tvářička, oduševnělá povaha, to jistě, ale vyměnili si spolu sotva pár slov. To přece není žádný základ pro manželství. A k tomu mě tato slečna určitě nebude chtít, pomyslel si a bylo to chmurné pomyšlení.

Ale i tak byl nucen uznat, že všechna setkání s Perditou mu zvedla náladu, zahнала aspoň na nějaký čas mračna nudy a lhostejnosti, která jej zahaloval od té doby, co se vrátil do Anglie.

Je sice mladičká, ale už teď vše nasvědčuje tomu, že z ní vyroste báječná ženská – nezávislá duše, která je zcela schopna myslet za sebe. Že by v ní našel spřízněnou duši? Myšlenku zavrhl ještě dřív, než stačila dozrát. To je hloupost. Ušklíbl se a připadal si směšný.

Problém byl v tom, že žil sám už příliš dlouho. Nyní propadal všelijakým fantaziím a svodům představitosti. Ideální žena jeho snů ve skutečnosti neexistovala.

Dlouhá léta, jež strávil za války ve Španělsku a Portugalsku, mu nedávala příliš příležitostí pobývat v ženské společnosti. Muži těchto zemí si ženy střežili jako oko v hlavě, dokonce i před Wellingtonovými důstojníky. Tu a tam mohl sice spatřit nějakou tu krásku za železnou okenní mříží, nebo když krátce vyhlédla za záclonkou projíždějícího kočáru, ale na veřejnost nechodily.

Neměl to jejich ochráncům za zlé. Pohled na pochodující armádu, po níž přicházely markytánky a děvky, dokázal přesvědčit otce, manžele a bratry, aby své ženy dobře schovali. Za armádou sice táhlo i několik manželek vojáků, ale většinou se jednalo o nebohá stvoření pocházející z těch nejchudších a ochotná prodávat se mužům.

Rushmore však jimi nepohrdal. Nikdo jimi nemohl pohrdat, když viděl, jak se činí při bitvě. Viděl je, jak

obvazují krvácející rány a dávají pít umírajícím bez ohledu na vlastní bezpečí. Nebyly však pro něj o nic větším pokušením než rezervované Španělky.

Později, když Wellingtonova armáda táhla na Napoleona v Nizozemí, bylo dostatek příležitostí k flirtování. V rušné atmosféře Bruselu před bitvou u Waterloo se dokonce i jinak ctnostné a bezúhonné ženy snažily užít si života. Nikdo neočekával, že Wellington zvítězí. Napoleonova armáda byla považována za neporazitelnou.

Rushmore odolával všem svodům a nepropadal všeobecné hysterii. Dobře znal svého velitele a věřil ve vítězství. Rty se mu zkrivily znechucením. Za těch posledních dnů před velkou bitvou se dozvěděl hodně o ženském pohlaví a vše ho utvrzovalo ve smutném přesvědčení o křehkosti ženské ctnosti.

Nechtěl dělat z přátel paroháče, i když k tomu měl nejednu příležitost. Markytánky a vojandy byly mnohem čestnější a poctivější, usoudil. Kdyby to však řekl těm urozeným dámám, které ho k sobě vábily, jistě by je šokoval.

Po návratu do Anglie tomu bylo jinak. Měl dostatek prostředků, aby si mohl vydržovat i tu nejdražší londýnskou kurtizánu. Před válkou jednu nebo dvě ubytoval v rozkošných domcích a nijak nešetřil na jejich výdajích a ujišťoval se, že mají ty nejlepší kočáry a ty nejlepší koně, jaké lze za peníze koupit. Až ho překvapilo, jak málo ho dnes taková představa láká. Bezděky si vzdychl a vévoda z Wellingtonu se k němu obrátil.

„Mohu jedině souhlasit!“ pravil s úsměvem. „Ta hra je skutečně ubohá. Naštěstí už bude zase přestávka.“

Tentokrát se museli dostavit do lóže kněžny Esterházyové. Rushmore o ní sice věděl, že patří mezi dámy, které udávají tón v tom slepičinci zvaném Almackův

společenský klub, ale překvapilo ho, když Wellingtona pokárala, že se minulý týden dostavil pozdě.

„Neděláme výjimky, Milosti. Nikoho nevypouštíme po jedenácté.“ Výtku zmírnila úsměvem.

„Plně s vámi souhlasím, madam!“ odpověděl vévoda. „Pravidla jsou pravidla a musejí se dodržovat. Jednou přimhouříte oko a pak to musíte dovolit každému.“

Rushmore pocítil k tomu velkému muži obdiv jako už tolikrát předtím. Wellington ze sebe nikdy nedělal nějakou honoraci. A když ho odmítli vpustit do Almackova klubu, neurazil se. Muže mnohem menšího formátu by se něco takového určitě značně dotklo.

Oči hraběte zabloudily do protější lóže. Byla plná přátel a známých Perryho a Elizabeth Wentworthových. Perditu neviděl, protože ji obklopoval houf ctitelů. A bylo mu nad slunce jasnější, že určitě nebude dlouho bez ženicha. Tato představa ho z neznámých důvodů skličovala.

Toho večera se s ní už neviděl. Když definitivně spadla opona, jejich lóži zaplnili přátelé a příznivci. A když konečně odešli, byla lóže Wentworthových již prázdná.

Rushmore odmítl nabídku na návštěvu Watierova klubu a vrátil se do domu na Grosvenor Square. Té noci mu z jakéhosi neznámého důvodu přišel jen o trochu veselejší než mauzoleum. Sáhl po knize a nalil si sklenici whisky. Čtením se rozptýlil a rozehnal chmury a na lože se pak odebral už v poněkud lepším rozmaru.

Deprese se zbavila i Perdita. Večer si užila, i když hra za moc nestála. Amy byla jako vždy ještě vzhůru a nemohla se dočkat, až se dozví poslední klepy ze světa, do kterého by již brzy měla vstoupit.

„Kdo byl v divadle?“ ptala se dychtivě. „Dostavil se Wellington?“

„Ano! A dokonce nás navštívil v lóži.“

„Vážně?“ Amy svítily oči. „Škoda že jsem tam taky nemohla být! Dozvěděla ses další podrobnosti o jeho vítězstvích?“

„Ano,“ odpověděla Perdita. „Hrabě z Rushmoru mi tak trochu vyprávěl.“

„Rushmore? To jako chceš říct, žes s ním mluvila?“ žasla sestra.

„Ignorovat ho nešlo, Amy, to bych u máti upadla v ještě větší nemilost. Ale to, co vyprávěl, bylo vážně velice zajímavé.“

„Já žasnu! Povídej!“

Několik dalších minut jí Amy přímo visela na rtech. Potom se smály.

„Takže ten protiva je přece jen k něčemu dobrý,“ prohlásila. „Už jsi mu odpustila?“

„Ten muž ani nevstupuje do mých myšlenek,“ pravila Perdita důstojně. „Je mi zcela lhostejný.“

„Lhářko! Myslím, že ho nesnášíš stejně jako předtím,“ nedala se Amy. „Ale můžeš být klidná. V Londýně se s ním už nesetkáš. Thomas povídal, že odjede, jakmile mu dá vévoda volno. Pochybuji, že ho ještě někdy uvidíme. To je myslím potěšitelná zpráva, ne?“

Perditu k vlastnímu překvapení zase tolik nepotěšila. Vhodná odpověď ji nenapadala, a tak zavolala služebnou a odebrala se do své ložnice.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Hned nazítří se Amy pustila do bratranců.

„Vzhůru před polednem?“ zvolala. „Co se proboha stalo? Kam jste šli z herny?“

Thomas se obrátil na Perditu. „Kde to vzala? Dáma by o takových zařízeních neměla mít ani ponětí.“

Děvčata se zasmála. „To si myslíš, že jsme slepé a hluché?“ řekla Perdita. „Thomasi, už je načase, abys dospěl.“

„Dobře, dám si na tom záležet. Jste připraveny vyrazit, nebo musíme čekat, až se naporádíte a našlechtíte?“ Pohlédl na Crispina a Henryho a zvedl oči ke stropu.

„V podstatě jsme už připraveny k odchodu.“ Perdita sáhla po taštičce. „Amy, kam půjdeme nejdřív?“

„Nejdřív do Toweru. Potom do Exeter Exchange podívat se na lvy a tygry a pak na vodní podívanou. A také bychom mohli zhlédnout ty proslulé voskové figuríny madame Tussaudové. Prý jsou jako živé!“

Když Thomas slyšel její program, jenom si povzdychl. „A to je všechno? Zapomněly jste například na Astleyho cirkus a já nevím, na co ještě. No nic, do měsíce to všechno určitě zvládneme.“

„Nebud' takový mrzout! Vždyť po tobě ani nechceme, abys nám ukázal ty úžasné Elginovy mramory, Thomasi, které přivezli z athénské Akropole, anebo jiné pozoruhodnosti Britského muzea.“

„Chválabohu! Marnily byste jen čas. Co byste taky viděly na nějakých otlučených sochách! Nuže, jdeme! A na závěr bychom vás mohli vzít na zmrzlinu ke Gunterovi.“

Thomas si nakonec vycházku navzdory všemu užil. Zvířata v Toweru a v Exeter Exchange byla dostatečně divoká, aby ho uspokojila, a vodní podívaná ho příjemně překvapila.

U madame Tussaudové se snažil dívkám zabránit v návštěvě „speciální místnosti“, ale nedala si říct.

„Takže se na ty hrůzy podívejme, když jinak nedáte,“ ustoupil. „Ale nepočítejte s tím, že vás budu zachytávat, až začnete omdlévat. Jsou to jen samé popravky a podobné lahůdky.“

„V životě jsem neomdlela,“ prohlásila Perdita. „No tak, Thomasi, nebuď taková baba.“

Ale když děvčata z místnosti vyšla, přece jen byla tak trochu pobledlá.

„Však jsem vám to říkal,“ prohlašoval vítězoslavně Thomas. „Vypadáte jako po návštěvě vápenky.“

„Ale jsem ráda, že jsme to viděly,“ pravila chladně Perdita. „Nechceme být chráněny před ošklivými stránkami života.“

Thomas si hvízdal. „Perdito, jen aby z tebe nakonec nevyrostla modrá punčocha. Tím by sis pokazila vyhlídky na dobrou partii.“

Perdita se na něj upřeně zahleděla. „Z čeho usuzuješ, že si brousím zuby na dobrou partii? Mám-li soudit podle mužů, které jsem zatím poznala, radši bych zůstala na ocet.“

Tato poznámka bratrance rozesmála. „Skoro bych řekl, že ti budou všichni vděční!“ zvolal Henry. „Ledaže bys narazila na tvrdého válečníka.“

Perdita jeho poznámku přešla s opovržením, jež si podle jejího soudu plně zasloužila.

S jistou blahovolností začala na bratrance pohlížet, teprve když dorazili do Gunterovy cukrárny.

S úlevou dosedla na židli. Tři hodiny prohlídek daly jejím nohám v nových střevíčkách pořádně zabrat. Amy si všimla, že se na nich šíří jakási tmavá skvrna.

„Dito, ty ses nějak zranila?“ zeptala se. „Vypadá to na krev.“

„To nic není,“ odpověděla chvatně Perdita. „Asi jsem si otlačila nohy. Počkáte tady na mě, než se přezuju?“

„Půjdu s tebou,“ nabízela se hned Amy.

„Ne, Jenkins mě vezme kočárem. Za půl hodinky jsem nazpátek.“

„Ale budeš si přát pokračovat v procházce?“

„Ach Amy, vždyť jsme ještě nezvládli ani polovičku toho, co jsme chtěli. A do odjezdu do Bathu toho musíme ještě tolik stihnout!“

Na ta slova vstala a belhala se ke vchodu, jako by kráčela po nožích.

Když jeli po Grosvenor Square, byla bolest už nesnesitelná. Jenkins jí ustaraně pomohl ven, ale měla co dělat, aby schody ke vchodu vyšla bez úpění.

„Opět problémy s kotníčkem, slečno Wentworthová?“ ozval se jakýsi hluboký hlas. „Smím vědět, kdo je nyní oním nešťastníkem?“

Perdita se ohlédla a hleděla do šklebící se tváře hraběte z Rushmoru.

„Co vy tady děláte?“ zeptala se.

„Víte, usoudil jsem, že bych mohl vykonat dopolední návštěvy jako všichni londýnští muži. Popravdě řečeno přišel jsem za vaší paní matkou.“

„Už zase?“ Perdita se pokoušela chovat chladněji než při posledním setkání, ale když mířila ke dveřím, nedokázala myslet na nic jiného než na ukrutnou bolest. Ze rtů jí unikl tlumený sten.

„Co se stalo?“ Rushmore ji k sobě otočil. „Udělalo se vám nevolno?“

„Ne... pouze... mám pocit, že jsem si poranila nohu.“

Pohlédl na střevíčky.

„Soudím, že tomu tak bude,“ pronesl ponuře. „Máte střevíce prosáklé krví.“ Na ta slova ji bez okolků popadl a vnesl do haly.

„Doběhněte pro slečninu služebnou,“ nařídil, když cestou do salonu míjel vyjeveného sluhu. Složil Perditu na sofa, přiklekl k ní a zručně jí zouval střevíčky.

„Propána!“ pronesl procítěně. „Sedřela jste si kůži z většiny prstů a paty na tom nejsou o moc lépe. Co jste to dělala?“

„Vyzrazili jsme si po pamětihodnostech,“ řekla sklesle.

„To, co jste si udělala s nohama, je mnohem pamětihodnější. Vy nemáte pohodlnou obuv?“

„Ta by mi ale nešla k šatům,“ namítla. „Tyhle střevíčky jsou nové...“

„Ženské!“ zaúpěl Rushmore. Potom střevíce odstrčil. „Tyhle si už neobujete.“ Vzhlédl, když vešla Ellen a zděsila se při pohledu na bosé a zkrvavělé nohy. Rovněž ji zneklidnila přítomnost neznámého muže.

„Dobrý den,“ pozdravil Rushmore krátce. „Slečna potřebuje vaši pomoc. Obávám se, že má nohy ve značně špatném stavu. Pošlete laskavě pro obvazy a teplou vodu. Potom mě prosím doved'te do jejího pokoje.“

Protest zamrzl Ellen na rtech. Uvědomila si, že má před sebou muže, který nejenže je zvyklý poroučet, ale také očekává, že jeho rozkazy budou bez odmluvy splněny.

Perditiny námitky zcela ignoroval. Popadl ji znovu do náruče a nesl ji za Ellen ke schodišti.

„Ted' už se o ni postarám sama, vaše lordstvo,“ řekla Ellen, která se jeho totožnost dozvěděla od sluhy.

„Dobrá, Ellen, ale pospěš si. Ostatní na mě čekají u Guntera. Slíbila jsem jim, že se do půlhodinky vrátím.“

Zaslechla nesouhlasné zavrčení. „Zešilela jste?“ zeptal se Rushmore. „Dneska už nikam nepůjdet.“

„Kdepak! Půjdu.“ Když ponořila nohy do vody, zasténala a trhla sebou. „Vypadá to hůř, než to ve skutečnosti je. Stačí je obvázat a zase můžu jít.“

„Proč ne? Zkusit to můžete. Zřejmě hodláte napodobovat indické fakíry. To jsou ti mužové, kteří chodí bosi po hřebících nebo žhavém uhlí.“ •

„Vím, kdo jsou fakíři. A zvládnu to.“ Perdita na něj zlobně pohlédla a odmítla Elleninu snahu položit ji na sofa. „Ne, tyhle si nemohu vzít,“ protestovala, když Ellen vytáhla nejstarší a nejpohodlnější střevíčky. „Přines mi nějakou vycházkovou obuv.“

„Slečno Perdito, chtěla bych jen upozornit, že přes ty obvazy nic jiného nenazujete. Měla byste jeho lordstvo poslechnout.“

„Proč? Hraběti Rushmorovi do toho přece nic není!“ Perdita její pohoršený pohled ignorovala a odhodila střevíce stranou.

„Slečno Perdito, prosím...“

„Ach, jen ji nechte, ať to zkusí.“ Rushmore pomalu ztrácel trpělivost. „Některá hloupá lidská stvoření se prostě musí poučit na vlastní kůži.“

Samozřejmě měl pravdu. Ať se Perdita snažila sebevíc, obvázanou nohu do vycházkové obuvi nedostala.

Celá červená vzhledla k Rushmorovi. „To nemůžete jít pryč?“ osopila se na něj. „To nemáte vychování? Co pohledáváte v dámské ložnici?“

„Promiňte, neuvědomil jsem si, že se jedná o dámskou ložnici,“ odvětil hrubě. „Domníval jsem se, že jsem v pokoji poštilého dítěte, které za každou cenu prosazuje svou vůli.“

Perdita měla slzy na krajíčku. „Ale oni mě čekají,“ vybuchla. „Sestra se bude divit, co se stalo.“

„To je přece snadná pomoc,“ prohlásil hrabě z Rushmoru. „Ellen, budete tak laskavá a zazvoníte na Jenkinse? Ať zaběhne ke Gunterovi se vzkazem zhruba v tomto znění. Slečna Perdita je v pořádku a slečna Amy může pokračovat v poznávání londýnských pamětihodností bez ní.“

Perdita slyšela, jak se chůva pobaveně uchichtla, a to ji našťvalo ještě víc. „Berete toho na sebe až příliš, vaše lordstvo. Tuto zprávu bych klidně mohla poslat sama.“

„Proč jste to tedy neudělala?“

Na to už neměla odpověď. Rushmore navíc upřeně hleděl na ochozené střevíčky, které se Ellen podařilo Perditě nazout.

„Rozkošné!“ zabručel jemně. „Povězte mi, ty rozkošné králíčky jste vyšívala sama?“

Perdita mu neodpověděla.

„Musím si prohlédnout některé další příklady vaší zručnosti...“ S výrazem soustředěného zájmu pocházel po místnosti a prohlížel si zarámované výšivky na stěnách. „Tato moudra jsou nesmírně povznášející. A jak sem ladí! Zvláště se mi líbí tohle: Pýcha předchází pád. Nic vhodnějšího si nedovedu představit.“

„Já to nevyšívala,“ zavrčela Perdita.

„Vážně ne, vaše lordstvo! Slečna Perdita by totiž nedokázala ani navléknout nit.“ Ellen se usmála na muže, o němž usoudila, že velice dobře chápe její nelehkou práci.

Perdita zavřela oči. Jestliže se ti dva proti ní spojí, pak bude nejrozumnější mlčet. Teatrálně zaúpěla.

„Myslím, že bych si měla odpočinout,“ řekla nakonec slabým hláskem. „Nechte mě o samotě, prosím. Třeba se mi podaří usnout.“

Rushmore se hlasitě rozesmál. „Nikdy to nezkoušejte u divadla, drahá slečno Wentworthová. Vypískali by vás už v prvním jednání, a ještě by po vás házeli zkažená vejce. Jste velice nepřesvědčivá. To nevydržíte trochu legrace? Myslel

jsem si, že máte smysl pro humor. Mrzelo by mě, kdybych se mýlil.“

Tohle se jí dotklo. Upřeně na něj hleděla, ale nic neříkala.

„To už je mnohem lepší!“ povzbuzoval ji. „Takže co s vámi uděláme? Přece se vám nechce zůstat celý den v pokoji. Co byste řekla menší projížďce parkem?“

Než Perdita stačila odpovědět, ozvala se Ellen. „To by prosím, vaše lordstvo, nešlo,“ prohlásila rozvázně. „Kdybyste Perditu vyvezl v kočáře, vyvolalo by to zbytečné řeči.“

„Máte pravdu, Ellen. A gardedáma by se do něj už nevešla. A co kdybych ji snesl do salonu a tam jsme počkali, až se vrátí rodiče? Vy můžete sedět s námi, zatímco my si ukrátíme čas kartami anebo debatou o posledních událostech v tomto království.“

Perdita se už chystala jeho nabídku odmítnout, ale při pomyšlení na nudu, která by ji čekala, usoudila, že bude rozumnější souhlasit. Všechny knihy už měla přečtené a neměla čas, aby si je v knihkupectví Hatchards na Piccadilly vyměnila. Byla tu sice možnost, že by se mohl dostavit ten či onen ctitel, ale na nějaké jalové řeči teď vážně neměla chuť. Navíc by se veškerá debata točila jen kolem jejích otlacených nohou.

Rushmore se na ni díval s mírným pobavením, tušil, že váhá, zda má nabídku přijmout, anebo ji příkře odmítnout. Sázel na zdravý rozum a nezklamal se.

„Jste tak milý,“ řekla koženě.

„Mám to chápat jako souhlas?“

Perdita přikývla.

„Nuže, dejme se do toho.“ Sklonil se k ní. „Když se mě chytíte kolem krku, naprosto bezpečně vás přenesu.“

Podívala se na Ellen a očekávala, že bude mít nějaké námítky. S jistým zklamáním konstatovala, že stará chůva není proti.

Nebylo to poprvé, co si ji k sobě ten nesnesitelný Rushmore přivinul. Ellen přece mohla navrhnout, že ji přenesou sluhové. Ale důvod, proč se rozhodla jinak, nebylo třeba hledat daleko. Ellen se domnívala, že Rushmore vidí v Perditě jen svěhlavé děčko.

Další možnost k úvahám už neměla. Hrabě ji popadl za zápěstí, hodil si její ruce kolem krku a zvedl ji jako děčko. Ano, přesně za to ji Ellen považuje. A zamířil ke schodišti.

Byl v polovině patra, když rozruch v hale ohlásil návrat manželů Wentworthových. Na okamžik ztuhli úžasem.

V Perditě převážil smysl pro humor a jen s námahou zachovávala vážnost. Jak asi Rushmore vysvětlí skutečnost, že právě schází z Perditiny ložnice s Perditou v náručí? Nemohla rodičům zazlívát, když se tomu budou divit.

Rushmore však byl duchapřítomný jako vždy. Uklonil se a oslovil rovnou Elizabeth.

„Madam, vaše slečna dcera měla menší nehodu. Ne, nebojte se, není to nic vážného, ale velmi ji bolí nohy a chodí jen s jistými obtížemi.“ Viděl, jak se v Elizabethině tváři zableskla starost. „Nové střevíčky, madam,“ upřesnil a zamrkal. „Ty mnohdy dokážou značně potrápít. Ukázala byste mi, kam ji mám složit?“

Elizabeth si oddechla. Potom je odvedla do salonu a počkala, dokud Rushmore nesložil Perditu na sofa.

„Jak se vám podařilo zachraňovat Perditu podruhé?“ otázala se potom.

„Čirou náhodou, madam. Zrovna přijela od Guntera, když jsem docházel k vašemu domu.“

„Kde jsou ostatní, Perdito?“ zeptal se Perry Wentworth.

„Musela jsem je tam nechat, otče, ale jeho lordstvo poslalo vzkaz, aby na mě nečekali a pokračovali v programu.“

„Jsem vám nesmírně zavázán, vaše lordstvo.“ Perry hovořil s jistou rezervovaností. Výjev, jehož byl před chvílí svědkem, ho zrovna nepotěšil, i když si Rushmora vážil.

Znovu se obrátil k Perditě. „Co dělá noha, drahoušku? Nepotřebuje ošetřit? Že bych poslal pro doktora Forbese?“

Zarděla se. „Ale tati! Jen jsem si odřela prsty. Je to moje hloupost. Neměla jsem na tak dlouhou vycházku vyrazit v nových střevících.“ Líbezně se na něj usmála. „Zítra už to bude lepší.“

Rushmore shlížel na něžnou tvář a srdce se mu rozbušilo. Když se Perdita usmála, jako by do místnosti zasvítilo sluníčko. Co by dal za to, kdyby takový úsměv patřil někdy jemu! Obrátil se k Elizabeth.

„Zrovna jsem šel za vámi a vaším panem chotěm, madam. Vévoda mě dosud nezprostil povinností, takže nemohu odjet. A tak mě napadlo, že by nebylo od věci, kdybychom si o té budoucí záležitosti ještě trochu pohovořili.“

Perdita nastražila uši. O jaké budoucí záležitosti? Nedokázala si představit, že její rodiče a tento arogantní chlap něco společně plánují.

Elizabeth přikývla. „Souhlasím, vaše lordstvo. Na jednu věc jsme zapomněli. Perry, budeš tak laskav a zavedeš jeho lordstvo do pracovny? Jen si odložím plášť a klobouk a hned přijdu za vámi.“

Počkala, dokud muži neopustili místnost, a potom promluvila znovu:

„Nuže, Perdito?“

„Je to přesně tak, jak jeho lordstvo řeklo, máti. Nic jiného v tom nebylo. Ellen nás po celou dobu neopustila.“

„Ale Perdito! Děláš si ze mě blázny? Přece by tě hrabě nesváděl v domě plném služebnictva! Musím jen doufat, že ses k němu chovala slušně.“

„Poslechla jsem ho ve všem,“ přiznala Perdita. „Chtěla jsem se vrátit za Amy, ale nechtěl o tom ani slyšet.“

„Jistě chápeš, že by to nebylo příliš rozumné, když nemůžeš kloudně chodit.“

„Ano, měl pravdu. Zdá se, že pořád má jenom pravdu.“

Elizabeth po ní šlehla pohledem, ale zdržela se jakéhokoli komentáře. Ve skutečnosti ji celá záležitost docela pobavila. Správně usoudila, že Perditu lordův přístup rozlítíl. Jednoduše ji nebral vážně. Dceři to rozhodně prospěje, ale přece jen by se měl nastolit mír, mají-li mezi jejími dcerami a Rushmorovou svěřenkou zavládnout přátelské vztahy.

Především na to myslela, když vstupovala do pracovny.

„Nač jsme zapomněli, madam?“ Rushmore byl výjimečně neklidný.

„Neřekl jste mi, jak se vaše svěřenkyně jmenuje. Chtěla jsem si o ní promluvit s dcerami, ale nemohla. Určitě ji znají. Zařízení slečny Bedlingtonové není zas tak velké.“

„Omlouvám se, madam. Jmenuje se Louisa Bryantová. Pokud jsem dobře rozuměl, není ve škole ještě dlouho. Původně měla jet za otcem do Bruselu, ale po Waterloo z toho přirozeně sešlo.“

„Chudinka! Bude tak v Amyině věku, že?“

„Kdepak, myslím, že o něco starší. Mělo by jí být asi sedmnáct.“

„A jak vám konkrétně můžeme pomoci?“ ozval se Perry Wentworth, připraven plně se zapojit do plánu, který měl usnadnit život dcery padlého hrdiny.

„Momentálně mám svázané ruce. Musím počkat, až se vévoda slituje. Doufám, že mě už brzy propustí. Louise jsem samozřejmě napsal a informoval ji o vaší laskavosti. Zajímalo by mě... Mohly by ji vaše slečny dcery vzít mezi sebe? Kdyby cítila, že má na nadcházející společenskou sezonu aspoň dvě přítelkyně, které ji podrží... Její otec měl pocit, že je až příliš plachá, takže to pro ni bude určitě těžká zkouška.“

Perry odhodil veškerou rezervovanost, s níž k lordovi přistupoval. Je to přece jen citlivý muž.

„Vaše lordstvo, s tím se prosím už netrapte,“ řekl vřele.

„Nemyslete si, že ze mě mluví zaujatost, ale neznám dvě

dobrosrdečnější dívky, než jsou Amy a Perdita. S radostí se vaší svěřenky ujmu, věřte mi.“

Elizabeth si tím nebyla tolik jista. Rushmore hnul jejím dcerám žlučí a dobře si uvědomovala, že ty dvě se proti němu spojily. Nevěřila však, že by své nepřátelství přenášely na osamělou dívku, která tak krutě přišla o jedinou blízkou osobu.

To se jí potvrdilo ještě téhož dne, když si dcery zavolala do svého budoáru.

„Znáte nějakou Louisu Bryantovou?“ zeptala se bez okolků.

Perdita zavrtěla hlavou, ale Amy přikývla.

„Přišla až po tvém odchodu,“ vysvětlila sestra. „Ale moc dobře ji neznám. Je taková tichounká, pořád se drží stranou. Proč se na ni ptáte, máti?“

„Chci, abyste se s ní spřátelily. Má, chuděra, tragický osud. Otec jí padl u Waterloo. Zůstala úplně sama.“

Perdita sevřela pěsti, až jí zbělely klouby. Život bez milovaného otce si nedokázala představit.

„Samozřejmě jí pomůžeme, jak jen budeme moci,“ prohlásila klidným a rozvážným hlasem.

„V to pevně doufám, drahoušku, zvláště až si vyslechneš zbytek. Louisin otec byl nejbližším přítelem hraběte z Rushmoru... A Louisa je nyní jeho svěřenka...“

Na chvíli zavládlo mlčení, které nakonec prolomila Perdita.

„O důvod víc, proč se s ní spřátelit,“ zvolala. Potom zachytila matčin pohled. „Chci tím říct... Pokud nezná jeho lordstvo dost dobře, potom ho asi těžko pochopí,“ dodala chvatně. „Není to zrovna tolerantní člověk.“

„Pokud vím, tak se s ním ještě nesetkala,“ odvětila Elizabeth. „Ale proč, mohu-li se ptát, by měl být nějaký problém v tom, že hrabě není tolerantní? Náзор nějaké školačky ho přece nemusí zajímat.“

Na to už neměla Perdita co říct. Velice dobře pochopila, že i ona je zařazena mezi ty, o jejichž názor se Rushmore nemusí zajímat. Jen málo ji utěšovalo, že i kdyby byla nejmnocnější ženou království, její názory na něj by ho v nejmenším nerozrušily. Ten muž se choval, jako by byl zákon sám. Ohlížel se jenom na sebe. Stejně jako ona, jak jí matka jednou vytkla. A nyní si začínala uvědomovat, jak takové chování může být druhým nepříjemné.

„Perdito, posloucháš? Mám takový pocit, že jsi už zase myšlenkami jinde.“

„Promiňte, máti. Jen jsem se zamyslela... kdy k nám Louisa přijede?“

„Při první vhodné příležitosti. Je to smůla, že zrovna teď budeme s otcem několik měsíců pryč, ale jakmile se vrátíme, hned ji pozvu. Mezitím se o ni postarejte jako přítelkyně. Ani nechci pomyslet na to, jak musela v posledních měsících trpět. Byla bez jediné duše, na kterou by se mohla obrátit. Obávám se, že slečna Bedlingtonová není právě nejsrdечnější žena...“

Perdito se na ni ironicky pousmála. „O tom se s vámi nemohu pít.“

Přesto se jí představa, že tímto způsobem bude přece jen nějak napojena na hraběte z Rushmoru, pramálo zamlouvala. Na druhou stranu se jí však ulevilo, že si na ni hrabě nepřišel stěžovat, že jeho návštěva měla zcela jiný důvod.

Musela uznat, že jen málokdo potřebuje tak nutně přátele jako nešťastná Louisa. Byla ochotna jí pomáhat, neboť byla přesvědčena, že té dívce jen těžko hrozí, že by ji poručník v Bathu navštěvoval častěji. Pochybovala, že by vyhledával společnost takové husičky, která ještě neopustila školní lavici, jak se vyjádřil v Almackově společenském klubu.

Elegantně přesunul své povinnosti na matku. Jistě, poslední přání umírajícího přítele lze jen těžko odmítnout,

ale nedokázala si představit, že by měl o Louisů hlubší zájem. Jistě se postará, aby se co nejdříve vdala a měl ji konečně z krku.

Možná se už poohlídí po vhodném ženichovi... Další úvahy na toto téma jí přerušila matka:

„Je mi líto, že se nemohu před odjezdem s Louisou setkat,“ prohlásila Elizabeth. „Musíte mě zastoupit. Chci, aby se těšila, že u nás bude bydlet. Rushmore mi řekl, že je bohatá dědička a že existují ničemové, kteří se živí vyhledáváním takových dívek. Musíte na ni dávat pozor. Především nesmí navazovat žádné nevhodné známosti.“

„U slečny Bedlingtonové?“ poznamenala nevěřičně Amy. „Tam nesmí přes práh muž, pokud není příbuzný, ale ani to nevidí ráda. Podle jejího výrazu byste soudila, že muži by se měli chovat za mřížemi.“

Elizabeth se usmála. „Nepředstavovala jsem si, že by se někdo snažil proniknout do vašeho ústavu, Amy, ale může se stát, že někdo neznámý se bude snažit navázat s ní známost při nějakém koncertu nebo v divadle. Doufám, že právě na takové případy dáte pozor.“

„Mami, v Bathu žádní mladí muži nejsou. Měla byste vidět ctitele tetičky Trixie. Na návštěvu k ní je přinesou na nosítkách a do schodů potřebují dvě hole. A baví se jen o té odporné vodě a o tom, jak zázračně působí na všechny jejich neduhy. A její přítelkyně nejsou o nic lepší. Když posloucháte paní Larwoodovou, dívíte se, že vůbec ještě žije.“

„Nezapomínej, Amy, že i starší lidé mají mladé příbuzné, synovce, vnuky a podobně. Nerada to říkám, ale tito příbuzní s nimi někdy udržují styky z prospěchářství.“

„Mami, přece nám nezakázete úplně vycházet? To bych nevydržela.“

„Samozřejmě že ne, drahoušku. Pouze jsem vás chtěla upozornit, abyste si dávaly pozor na výběr přátel.“

Amy vzala matku kolem krku. „O Perditu nemusíte mít strach,“ řekla slavnostně. „Ještě žádnému se nepodařilo vylákat ji na schůzku, a pokud jde o mě, v nejbližších měsících nemám v úmyslu se vdávat.“

Elizabeth se zasmála. „To ráda slyším, ale dejte na má slova. Louise se nesmí nic stát.“

„Dáme na ni pozor,“ slíbila Amy. „Původně jsem vás chtěla požádat, jestli bych nemohla do školy jenom docházet a jinak bydlet u tetičky s Perditou, ale takhle bude lépe, když zůstanu ve škole i na noc, abych se s Louisou lépe seznámila.“ Letmo políbila matku na tvář. „Vážně si nedělejte starosti,“ pokračovala. „A pokud si pamatuji, tak Louisa je tak plachá, že kdyby ji někdo cizí oslovil, hned by utekla.“

Elizabeth se na dcery usmála. „Nechci, abyste si o mně myslely, že jsem nějaká panikářka, ale cítím za Louisu odpovědnost.“

„Máti, zatím se o ni nestaráte,“ namítla Perdita. „Podle mého by si starosti měl dělat spíš hrabě z Rushmoru.“

„Také že si je dělá, Perdito. Proto se na mne obrátil. Uvědomuje si, že svobodný voják nemá ani ponětí o tom, jak uvést mladou dívku do společnosti. Byla bych ráda, kdybyste zapomněly na všechny antipatie. Louisa teď potřebuje naši pomoc.“

Totéž řekla manželovi, když spolu seděli o samotě. „Vypadáte ustaraně, Lizzie.“ Perry ji vzal kolem pasu. „Co se děje, lásko?“

„Ach, ani nevím... Přemýšlím, jestli jsme udělali správně. Na druhou stranu zase nevím, jak bychom mohli Rushmorovu prosbu odmítnout.“

„To nepřipadá v úvahu!“ prohlásil Perry. „Obáváte se, že vám to děvče bude dělat nějaké potíže?“

„Ne, to ne. Prý je to plachá a tichá dívka, ale Amy s Perditou na hraběte tak zanevřely...“

„A musíte se tím trápit? Pokud se nemýlím, jeho lordstvo zavítá do Bathu, jen když to bude bezpodmínečně nutné. Nevypadá na muže, který by potřeboval léčivou vodu.“

Elizabeth se usmála, ale pak na něj vyčítavě pohlédla. „Byla bych ráda, kdybyste to nebral na lehkou váhu, Perry. Perditě stačí, aby ho viděla, a už je oheň na střeše.“

„Nevyčítám jí to. Samotného mě překvapilo, když jsem ji dnes našel v jeho náručí. A Perdita se tvářila, jako by ho chtěla zabít.“

„Jejich setkání byla nešťastná. On má velitelské sklony a jedná neomaleně. Perdita je zase zvyklá, že všichni ti beznadějní nápadníci k ní vzhlížejí jako k bohyni.“

Perry se zachmuřil. „Snad si nemyslíte, že by se Rushmore o ni hodlal ucházet? V takovém případě by už do tohoto domu nevstročil.“

„Domnívala jsem se, že ho obdivujete...“

„Jistě... ale pro Perditu není ten pravý. Perdita je ještě dítě, zatímco on by už mohl být jejím otcem.“

„Ale prosím vás, co to povídáte? Bude mu tak lehce přes třicet a Perdita už dávno není dítě, můj drahý. Jistě vám neušlo, že vykvetla ve výjimečně půvabnou ženu.“

„Ale stejně je ještě příliš mladá,“ zavrčel.

„O tom nebudeme diskutovat,“ poznamenala. „Oba si uvědomujeme, že není na světě muž, který by byl podle vás pro ni dost vhodný.“ Zamrkala na něj. „Jaká škoda, že můj otec neměl stejné názory... Tenkrát mě vám přímo vnutil.“

Perry se na ni ušklíbl. „Věděl přece, že jsem čestný muž, na kterého se může plně spolehnout.“

„A také to, že se plavíte na anglické válečné lodi a že mě můžete dostat z Itálie zmítané válkou.“

„Tak to ne!“ oponoval Perry. „Vaši ruku mi nabídl už předtím, než...“

„A z téhož důvodu. Vy jste tu nabídku odmítl. Přiznávám, že mě to tenkrát dost ponížilo, ale když se na to dívám dnešními očima...“

„Ženská hubatá!“ Perry Wentworth jí nadzvedl bradu. „Řekněte mi, že všeho litujete, a já vás rovnou zprostím manželského slibu.“

„Nikdy. Tak snadno se z toho nevyvléknete!“ Elizabeth mu nabídla rty a potom ho vzala kolem krku. „Myslíte, že všechno dopadne dobře?“ zašeptala. „Jen kdybych si mohla být jista, že se Elizabeth nepustí s hrabětem do křížku, pokud se náhodou setkají v Bathu.“

„Nelamte si s tím hlavu, Lizzie. Střety mohu tolerovat, ale byl bych nerad, kdyby se o ni Rushmore ucházel. Mohu děkovat nebesům, že ho nesnáší. Najde stovky způsobů, jak se ho zbavit. Neměla byste to říct Beatrice?“

„Ne, myslím že ne,“ odvětila zvolna. „Nechci jí ani náznakem vnuknout myšlenku, že Rushmore by se mohl ucházet o naši dceru. Trixie je tak romantická...“

„Neujišťovala jste mě, že jsou ve při, kdykoli se setkají?“ zeptal se Perry podezřívavě a dodal: „Jedno přece vylučuje druhé!“

Elizabeth ho při tom nechala, třebaže jí na mysli vytanuly vzpomínky z mládí. Ona a Perry si vjeli do vlasů už při prvním setkání. A přesto se do sebe nakonec zamilovali.

„Možná máte pravdu,“ řekla nepřesvědčené. Za těchto okolností by nejradši zůstala doma. Ale nenavrhla to. Už rozhodnutí, že odjedou bez Perdity, Perryho zklamalo. Nechtěla mu způsobit ještě další starost.

Ale ani tak nedokázala potlačit neblahou předtuchu. Potom pokrčila rameny. Začíná vidět přeludy. Je nejvyšší čas, aby se soustředila na běžné záležitosti a netrápila se problémy, které ještě nenastaly. Jak to Perry vždycky říká? „Neboj, to se nestane.“ Tolik si přála, aby tomu mohla věřit.

PÁTÁ KAPITOLA

Na další úvahy už neměla Elizabeth čas. Během několika dnů musí s manželem odjet do Portsmouthu, kde je čeká jeho loď.

Do té doby musí děvčata s Ellen odjet do Bathu. Hrabě se naštěstí neukázal, takže se mohla plně věnovat seznamům potřeb na cestu a dohlížet na balení zavazadel.

Amy přemluvila bratrance k další výpravě do Londýna, ale Perdita se jí už nezúčastnila, protože nohy se jí ještě zcela nezhojily.

Den před odjezdem si ji otec pozval do pracovny.

Pohodlně ji usadil u krbu, potom přešel k trezoru, odemkl ho a vytáhl z něj tlustý svazek bankovek.

„Tady máš, děvče,“ vtiskl jí peníze do rukou. „Jistě budeš vědět co s tím.“

„Ale to je moc, tatínku!“ Perdita vytřeštila na svazek oči. Tolik peněz neměla v životě v rukou.

„Uvidíš, že tak moc toho zase není,“ ubezpečil ji. „Musíš zaplatit vstupné k pramenům v Pump Room a do společenského klubu. Vstupenky na koncerty také nejsou zadarmo...“ Poněkud ustaraně na ni pohlédl.

Perdita ho vzala za ruku a přitiskla si ji ke tváři. „Nedělejte si starosti, tatínku. Teta Trixie je miláček a Amy bude nablízku. Budeme chodit na procházky, vyjedeme si na koních, budeme navštěvovat tetiny přátele...“

„To je moje děvče! Tak se mi líbíš. Už jsem se bál, že propadneš zasmušilosti.“

Perditě se podařilo vykouzlit optimistický úsměv.

„Budete nám moc scházet,“ řekla tiše. „Ty měsíce, kdy budete pryč, se povlečou jako věčnost.“

Perry jí počechral módní kudrlinky. „Také se nám bude po vás stýskat,“ řekl jí. „Ale určitě budeš mít dost práce, například bránit Amy před obchody na Milsom Street. S maminkou doufáme, že jí zabrániš v nákupu kloboučků a všelijakých těch serepetiček vhodných spíš pro matrony než pro školačky.“

Perdita se rozesmála. Amyina touha, aby ji považovali za dospělou, ji vedla k tomu, že si po obchodech zkoušela všelijaké pokrývky hlavy, většinou děsivých rozměrů, z nichž si žádnou nesměla koupit. Smysl pro humor ji naštěstí vždy přesvědčil, že na některých nejmódnějších kreacích je taková přemíra třešní, jablek a jiného ovoce, že by si mohla otevřít stánek.

„Samozřejmě po vás nechci, abyste nějak škudlily,“ pokračoval Perry. „Bezpochyby uvidíte v obchodě věci, bez nichž si nedokážete představit smysluplný život.“ Chtěl dceru jen trochu poškádlit, ale ta zareagovala zcela nečekaně.

„Tatínku, jste na mě tak hodný,“ pronesla rozechvělým hlasem. A potom vyběhla z pracovny, dřív než ji přemohou city.

Elizabeth vyjádřila tytéž city nazítří, když rodinný kočár vyrazil s děvčaty do Bathu. Rodiče jim mávali, dokud nezmizel z dohledu.

Potom se Elizabeth obrátila k choti.

„Nuže, drahý, kolik jste jim dal?“ mrkla na něj.

„Ach, jenom maličkost,“ odpověděl neurčitě. „Poslal jsem Beatrici směnku na moji banku. Děvčata si jí mohou říct, kdyby je postihlo bezvětrí.“

„Předpokládám, že právě proto Perdita tak svírá svou největší tašku, jako by očekávala, že budou hned po první míli přepadeny.“

Perry ji objal. „Jak to, že se mi nikdy nepodaří vás obelstít? Byla moc hodná. Jistě uznáte, že si zaslouží odměnu.“

„Co s vámi mám dělat?“ zasmála se.

„Ledacos by mě napadlo...“ zamrkal na ni a kroutil si neexistující knír. „Dejte pozor, má hrdá krásko! Budete litovat dne, kdy se mi vzepřete!“

„Jste vážně nemožný! Nechte toho, netvore! Už jste těch nesmyslů napovídal až příliš!“

„Nyní mi vyjádřete uznání alespoň za něco. Jak víte, Amy hodlala cestovat do Bathu poštovním dostavníkem. Nerozmluvil jsem jí to?“

„Možná jsme jí to měli dovolit. Bylo by to poprvé a naposledy, příště by jím už nejela.“

Amy vyhlédla na kolemjdoucí a začala se chichotat.

„Náš kočár s doprovodem vyvolává jistý neklid,“ poznamenala. „Tamten muž smekl a uklonil se. Myslím, že bych mu měla milostivě pokynout. Patrně se domnívá, že jsme nějaké významné osoby, s největší pravděpodobností přinejmenším princezny.“

Ellen se na ni pohoršené podívala. „To neuděláte, slečno Amy. Ať vás ani nenapadne se na něj usmát. Uvědomte si, že na kočáru je rodinný erb!“

„Kdybychom jely poštovním dostavníkem, nemusely bychom tolik dbát na etiku a podobně,“ prohlásila

Amy. „Představte si tu legraci cestovat se skupinou úplně neznámých lidí!“

Ellen si znechuceně odfrkla. „To by teda byla pěkná legrace! Moc rychle byste změnila názor, až byste se mačkala mezi všelijakými páchnoucími obejdy.“

Amy se na starou chůvu zašklebila.

„Ellen, ty jsi snob!“

„Zato však vím, co jsme povinovány důstojností a vážností vašeho pana otce,“ odvětila chůva hbitě. „Chovejte

se slušně, slečno Amy, a jděte od toho okna, jinak vás posadím mezi sebe a slečnu Perditu, a pak neuvidíte vůbec nic.“

Na ta slova se Amy přece jen zklidnila.

„Cestovala jsi už někdy poštovním dotazníkem, Ellen?“ začala se zajímat. „Připadá mi, že bys mohla vyprávět...“

„Jistěže, a můžu vám říct, že kdybyste zažila to co já, už nikdy byste jím jet nechtěla. Myslela jsem, že udeřila má poslední hodina.“

„Byli jste přepadeni?“ Amy jen jiskřily oči.

„Nebyli! Stráž byla ozbrojená. Zahnala by je. Byl to mnohem horší než...“

„Vyprávěj nám o tom! Prosím, prosím! To muselo být opravdové dobrodružství.“

„Dobrodružství...“ Ellen si odfrkla. „Dostavník táhly utahaný herky. Kočí měl jenom jedno oko, a k tomu byl ještě nalitý, jak zákon káže. Kdyby byl střízlivý, jistě by je uřídil...“

„To znamená, že požil alkoholický nápoj?“ Perdita na ni zděšeně pohlédla.

„Já tomu říkám, že ji měl jako z praku. Na každý zastávce si dal panáka. Když jsme dojeli do Lunnonu, spadl z kozlíku.“

Děvčata se rozesmála.

„To nebyla legrace, to vám povídám,“ řekla Ellen chmurně. „Bála jsem se, že se to s námi převrátí. Bůhví jak jsme z toho vyvázli se zdravou kůží.“

„Ale vyvázli!“ Amy ji popleskala po hřbetu ruky. „A teď můžeš cestovat bez obav.“

„Doufejme! Do Bathu je to kus cesty a musíme zastavit...“

„Tatínek přece poslal jednoho muže napřed, aby nám zajišťoval samostatnou místnost v hostincích. Pochybuji, že by se nás někdo pokusil unést, Ellen. Nemůžu však

vyloučit, že se někdo pokusí unést tebe,“ neodpustila si Perdita nesmělý žert.

Ellen ji odměnila pousmáním. „Ale jděte, slečno. Však víte, co si myslím o mužích.“

„To my víme! Ellen, mám pocit, že se v tvé minulosti skrývá nějaké temné tajemství. Prozrad' nám je.“

„Slečno Amy! A vůbec! Obě už nechte těch žertů! Mladé dámy by neměly mluvit o únosech a podobných věcech.“

Amy už měla na jazyku návrh, že by namísto toho měly možná zpívat nábožné písně. Radši však přešla na bezpečnější téma a vyptávala se na Elleniny synovce a neteře. A Ellen se jako vždy rozčilovala nad tím, co její příbuzenstvo provádí, a teprve když dojely k první zastávce, pocítila opět nutnost je varovat.

„A nyní pozor, slečny! Nesmíte mluvit s nikým cizím nebo na něj reagovat.“

„Ani když nám padne mrtvý k nohám?“ otázala se Perdita s úsměvem.

„Mrtvý je už neškodný,“ prohlásila Ellen a sestry se rozesmály. Všechny tři potom následovaly hostinského do samostatné místnosti.

Ellen jim však nedopřála příliš času. Měly před sebou ještě dlouhou cestu a chtěla, aby do Bathu dojely ještě před soumrakem.

Když dorazily na Laura Pláce, nadšeně je uvítala slečna Beatrice Langrishová. Dva z jejích nejvěrnějších ctitelů a jedna z jejích přítelkyň byli u ní na partičce karet. Když spatřila Amy a Perditu, vyšla jim s otevřenou náručí v ústrety.

„Vítejte!“ zvolala. „Drahouškové, vy musíte být unavené! Zazvoním, aby vám přinesli nějaké osvěžení. Anebo jste už tak unavené, že chcete jít rovnou do svých

pokojů? Měly jste příjemnou cestu? A jak se vede mamince a tatínkovi? Už se nemohu dočkat novinek z Londýna!“

Sestry prohlásily, že unaveny nejsou a že žádné osvěžení nepotřebují.

„Třesky plesky! Aspoň sklenku vína si dáte.“

Amy s povděkem kvitovala, že nabídka se týká i jí. Slečna Langrishová se rozhodně nedomnívala, že by sklenice studeného nebo svařeného mléka byla něčím osvěžujícím. Stejně tak si nemyslela, že je v lidské přirozenosti zříkat se té nejlepší kuchyně, jakou si lze za peníze pořídit. Její kuchař byl bathskou legendou. Nyní jim poslal chuťovky, jako horké ústřicové placičky a šátečky z lístkového těsta plněné buď houbami, kořeněnými vejci, nebo šunkou a přelité cumberlandskou omáčkou.

Perdita si s pobavením všimla, že se společnost při pohledu na jídlo nijak nesnažila odcházet a že se slečna Langrishová na hosty šťastně usmívá, jak jim chutná. Večer strávený ve společnosti přátel byl podle ní vrcholem civilizovaného života. Když si Amy vzala už druhé kuřecí stehýnko na divoko, povzbudivě na ni kývla.

„Tak to má být, děvče. Se svou figurou se nemusíš nijak omezovat. Kéž by to platilo i pro mě!“

Tím okamžitě vyvolala živé protesty svých obdivovatelů. Ani antické bohyně, jak tvrdili, nebyly krásnější než slečna Langrishová v plném rozkvětu své zralosti.

Pokárala je za přehnanou lichotku, ale nehněvala se. Pouze je obvinila, že hrají na její marnivost.

„Jsem bláznivá stará ženská,“ řekla naprosto střízlivě, když se společnost rozešla. „Kapitán netuší, že některé jeho poznámky se mi donesly. Popisoval mě, že se nesu společenským klubem jako galeona s plně rozvinutými plachtami... No... Možná nejsem právě víla, ale doufám, že nevypadám jako bitevní loď.“

„Drahá tetičko, určitě to myslel jako kompliment. Vždyť loď a moře, to byl po dlouhá léta jeho život.“ Perdita se na tetu usmála. „Jak vás může lépe poctit, než když vás přirovná k tomu, co má na světě nejraději?“

„Nejraději má podle mého svůj žaludek!“ Dala sluhovi znamení, aby děvčatům dolil víno. „Pro jednu vám to nijak neuškodí,“ prohlásila, když si všimla, že Perdita varovně pohlédla na mladší sestru. „Tuhle noc se pořádně vyspíte a zítra mi budete vyprávět, co je nového.“

Všimla si, jak se jim klíží oči, a jakmile dopily, poslala je na pokoje.

„Ellen si bude myslet, že jsme se opily, jako ten její kočí,“ chichotala se Amy, když stoupaly do schodů. „Teti je drahoušek, vid? U ní nikdy nemám pocit, že jsem malé děcko.“

„Ale neprozrad’ Ellen, že jsme měly ještě jednu sklenku, nebo nám to bude ustavičně vyčítat,“ varovala ji Perdita.

S tím však slečna Langrishová počítala. Nařídila Ellen, aby si šla odpočinout po útrapách cesty, a k děvčatům poslala svoji komornou.

„A zítra nazpátek do trestnice,“ zabručela Amy, když uléhala do postele. „Jak já to jen vydržím?“

„Však ono to nebude zas tak zlé,“ utěšovala ji Perdita. „Promluvíme s tetičkou. Řekneme jí o Louise a třeba ji napadne, jak si získat její přátelství. Nemyslím, že ji kdovíjak potěší, když jí někdo nařídí, že musí žít u cizí rodiny.“

„Nařídí?“ zeptala se rozpačitě Amy.

„Jistě. Nemyslím si, že hrabě bude v této záležitosti nějak přehnaně taktní. Živě si umím představit, že jí napsal pár řádků a hotovo. A zaručeně se s ní ještě nesetkal.“

„Ale za to přece nemůže,“ bránila Rushmora Amy. „Vévoda ho nechce pustit...“

„Prosím tě! Vždyť ho může požádat o pár dní volna ze závažných osobních důvodů.“

Amy si vzdychla. „Doufejme, že Louisa k němu nepojme stejnou zášť jako ty.“

„Třeba ho zase odvelí,“ zadoufala Perdita. „Někde ve světě se něco stane a bude tam zapotřebí ta jeho nesnesitelná povaha.“

O tom Amy vřele pochybovala, ale než stačila něco říct, Perdita už měla půlnoc.

Slečna Langrishová byla všechno, jenom ne ranní ptáče. Privilegované hosty zpravidla přijímala v pohodlí své ložnice a k tomu si vychutnávala ranní čokoládu.

Když jí Perdita a Amy přišly popřát dobré jitro, usmála se na ně.

„Tak co, děvčata, jak se vám vede? Doufám, že jste se dobře vyspaly. Už se nemohu dočkat, až mi budete vyprávět o Londýně a rodičích a vůbec.“

Beatrice byla skvělá posluchačka. Měla ten vzácný talent, že vypravěči věnovala plnou pozornost a nepřerušovala ho žádnými komentáři.

Perdita si uvědomila, že právě tato vlastnost je součástí tetiččina šarmu. Dávala svým společníkům pocit, že jejich názor má váhu a že stojí za vážnou úvahu. V její přítomnosti si i ten největší hlupák připadal chytřejší a vtipnější, než ve skutečnosti byl.

Sestry jí vypověděly rodinné klepy a všechno, co věděly o tématech probíraných v lepší společnosti. Slečna Langrishová většinu posledních skandálů znala díky dobrému zdroji informací, ale nedala to najevo. S nadšením si vypočetla, jak se Wentworthovi setkali s vévodou z Wellingtonu, a utahovala si z Amy, že je do něj zakoukaná. Čekala však, kdy děvčata konečně začnou mluvit o věcech, které je trápí.

Když k tomu stále nedocházelo, rozhodla se, že je trochu povzbudí.

„Perdito, nechci tě urazit předstíráním, že nevím, proč jsi tady,“ řekla. „Tvoje matka mi všechno napsala. Zmínila se o hraběti z Rushmoru... Mohu tě požádat, aby ses už neohlížela nazpět? Minulost změnit nelze, ale můžeme pohlížet do budoucnosti. Tu epizodu musíš pustit z hlavy.“

Perdita mlčela a slova se ujala Amy.

„Nic jiného si ani nepřejeme, teti. Kdybychom jen měly jistotu, že toho protivu už nikdy nespatříme.“

Slečna Langrishová na ně pohlédla. „To jméno znám,“ poznamenala. „Mám pocit, že kdysi dávno jsem se setkala s jeho otcem. Byl to takový arogantní zhýralec... myslím, že nakonec zahynul při nějakém honu... ale zhýralec s takovým šarmem, jaký jsem u žádného jiného nepoznala.“

„Tuto vlastnost jeho syn nezdědil,“ poznamenala upjatě Perdita.

„Proč se tím trápíš? Pochybují, že se s ním ještě někdy uvidíš. Po tom všem, co jsem o něm slyšela, je dost nepravděpodobné, že by zavítal do Bathu. Neřekla bych, že je vysazený na léčivé prameny.“

„Přijede z jiného důvodu, teti. Jeho svěřenka chodí se mnou do ústavu slečny Bedlingtonové. Příští rok bude bydlet u nás a bude se mnou uvedena do společnosti.“

„Ale proč? Od toho má přece příbuzné, ne?“

Dívky se jí jedna přes druhou snažily vysvětlit situaci.

„Jistě, je nám jí líto, teti. Nedokážeme si ani představit, jaká to musí být hrůza přijít o otce, ale k tomu ještě mít takového poručníka!“

„Nad tím nepřemýšlejte. Musíte se především postarat o Louisů. Znáš ji dobře, Amy?“

„Právě že ne! Je tak tichá... nedá se říct, že by byla nějak upjatá, to ne, spíš se drží stranou.“

„Myslím, že všechny ji musíme poznat lépe. A co kdybyste mi ji sem přivedly? Obstarám vstupenky na příští koncert v Assembly Rooms.“

„Slečna Bedlingtonová to nemusí povolit, teti.“

„Slečnu Bedlingtonovou nechte na mně. Perdita a já tě dneska odpoledne doprovodíme do školy. A při té příležitosti s ní promluvíme.“

„Ale teti, já nemůžu. Přece prohlásila, že mě už nikdy nechce vidět.“ Perdita zrudla.

Slečna Langrishová se na ni chmurně usmála. „Jak dramatické. Zní to jako replika z nějaké špatné hry. Ujišťuji tě, že žádné problémy nebudou.“

A nemýlila se. Když Perdita odpoledne vstoupila do nenáviděného prostředí, hned si vzpomněla na to, jak kapitán tetu přirovnal k bitevní lodi.

Slečna Langrishová si pečlivě zvolila toaletu. Volný šat plně odpovídal jak současné módě, tak její impozantní postavě. I méně pozorný pozorovatel by si všiml, že se jedná o značně drahý brokát a že turban jí zdobí pravé drahokamy.

Pokynula děvčatům. „Není nad plnou polní, když chcete zastrašit protivníka,“ prohlásila. „Nemyslím, že by se slečnou Bedlingtonovou měly být nějaké problémy.“

Měla pravdu. Vedle mohutné tetiččiny postavy se slečna Bedlingtonová ztrácela a dívky překvapilo, že se tváří poněkud nervózně. Amy přivítala s veškerou vřelostí, jaké byla schopna, a dokonce i na Perditu pamatovala upjatou úklonou. Tetičku však pozdravila přímo podlézavě.

Slečna Bedlingtonová nebyla pošetilá a v mohutné ženě před sebou si uvědomovala neomezené možnosti. Akademie jí byla obživou a slečna Langrishová měla přístup do nejvyšších kruhů v Bathu. Její postarší přátelé sice nemají dcery ve vhodném věku, zato vnučky a neteře. A doporučující slůvko udělá hodně.

Snažila se být vstřícná a souhlasila s tím, že mladé dívky by se v předvečer svého uvedení do společnosti měly krok za krokem seznamovat se zábavami světa dospělých.

Slečna Langrishová se usadila do největšího křesla v místnosti a laskavě přijala sklenku likéru. Perditě připomínala královnu na trůnu.

„Nikdy mi nepřipadalo rozumné uvést dívky hned po škole a zcela nepřipravené do společnosti,“ prohlásila. „Připadají mi pak poněkud neohrabané. Což nijak neposlouží jejich vyhlídkám do budoucnosti.“

„Jistě, madam, jistě... zde sice nějakou tu přípravu dostanou...“

„Jsem přesvědčena, že děláte vše, co je ve vašich silách, slečno Bedlingtonová.“ Slečna Langrishová byla ve svém živlu. „Nijak nemohu pochybovat o vašich kritériích, ale ve vyšší společnosti, víte...?“

Slečna Bedlingtonová ji skvěle pochopila. Slečna Langrishová hodlá prosadit svou. Za každou cenu. Pokud se už nejednalo o vydírání, nemělo to k němu daleko.

„Co navrhuje, madam?“ otázala se zdvořile.

„Nuže, samozřejmě s vaším svolením, já si myslím, že děvčata by měla mít povoleno navštěvovat mě co nejčastěji. Louisa Bryantová bude uvedena do společnosti společně s mou neteří. Připravuji pro ně návštěvy koncertů... jistě, nehodlám to nijak přehánět, ale přesto...“

„To je vynikající nápad!“ Neznělo to sice příliš přesvědčeně, ale slečna Langrishová nedala najevo, že si toho všimla.

„Na to budou samozřejmě navazovat menší společenské večere... Jednu chystám hned na zítřek. Řekněme, že by kočár přijel pro děvčata tak v šest?“

Slečna Bedlingtonová se nezmohla na odpor.

Když vyšly z Akademie, Perdita pohlédla na tetu s obdivem.

„Jak to děláte, teti?“ zeptala se. „Slečna Bedlingtonová se vším souhlasila.“

Teta se zatvářila trochu rozpačitě. „Možná bych ti to neměla prozrazovat, ale pokaždé hledám nějakou Achillovu patu. Slečna Bedlingtonová si uvědomuje, že moje doporučení jí může pomoci, a nechce si to se mnou rozházet.“ Perdita se usmála.

„Vy jste stejně nebezpečný tvor, teti! S vámi bych si nerada něco začala!“

„A proč bys to taky dělala, drahé dítě? Jsem koneckonců na tvé straně.“

Perdita se tvářila potěšené. Bylo milé mít někoho, kdo ji má nekriticky rád. Rodiče ji sice vřoucně milují, ale s tetičkou to bylo něco jiného. S ní může mluvit o věcech, o kterých by se před rodiči nemohla ani zmínit. Divila se, jak je to možné.

Musela si přiznat, že je na Louisů zvědavá, a když následujícího večera obě dívky přišly, uvědomila si, že Amy posoudila Louisinu povahu správně.

Louisa byla vysoká a dobře roslá, žádná vyslovená kráska, ale v šedých očích se jí zračila inteligence a měla mile pravidelné rysy. Jejím chování se nedalo absolutně nic vytknout, byla v ní však jistá zdrženlivost... jakási bariéra... jako by k sobě nechtěla nikoho pustit.

Slečna Langrishová jako by si to neuvědomovala. Než přišli hosté, požádala děvčata o pomoc.

„Moji hosté jsou tu noví,“ sdělila jim nevinně. „A tak mě napadlo, že se možná budou cítit kapánek nesví... Mohly byste jim tak trošku pomoci... Třeba se zajímat

O ně... o jejich rodiny, zájmy... Je to tak skličující, když večeříte s naprosto cizími lidmi. Zvláště slečna Murrayová je značně ostýchavá.“

Amy a Perdita samozřejmě souhlasily, a dokonce

1 Louisa se přidala. Tím, že musela myslet na druhé, zcela zapoměla na svou plachost. Slečna Langrishová si na své pomocnice věru nemohla stěžovat.

„Bylo to dobré,“ usmívala se. „Do konce příštího roku si samy zkusíte vést salon... Vidíte, že to není zase tak těžké, když někdo přijde s nějakým námětem, do něhož se může zapojit většina?“

Děvčata s ní souhlasila. Odvedla dobrou práci i díky tomu, že byla povzbuzována lichotkami a starosvětskou zdvořilostí, jichž se jim dostávalo od hostů. Při pohledu na ty tři svěží bytůstky se povislá ramena napřimovala a kníry nakrucovaly.

Chvály se samozřejmě dostávalo i slečně Langrishové.

„Má drahá, řeknu vám, že ani nepamatuji, kdy jsem si užil tak skvělý večer,“ sdělil jí kapitán Merton. Potom se obrátil k přátelům, kteří dorazili do Bathu teprve nedávno. „Neříkal jsem vám, že Bath není tak nudný a mdlý, jak si představujete? Všechny ty řeči, že tady chciplul pes! Jak byste něco takového mohli říct, když jste pozváni do společnosti tak milých dam?“

Samozřejmě s ním plně souhlasili a při odchodu vyjádřili naději, že snad budou ještě někdy pozváni, a prosili slečnu Langrishovou, aby svou společnost přivedla na příští koncert v Assembly Rooms.

„To jistě. Za nic za světě bychom si jej nenechaly ujít,“ usmívala se.

Amy a Louisa se vracely do Akademie v lepší náladě při pomýšlení, že se příští týden zase dostanou ven.

Než se slečna Langrishová odebrala na lože, zazvonila si o čaj.

„Zřejmě se tě ani nemusím ptát, jak se ti dnešní večer líbil, Perdito,“ řekla vřele. „Byla jsem na tebe pyšná. Skutečně jste mým hostům vytvořily skvělou atmosféru.“

„Byli to zajímaví lidé, tetičko. Těšilo nás si s nimi pohovořit.“

„Většina lidí má sklony vyhýbat se těm, které postihlo nějaké neštěstí. Doufám, že se dokážeš s Louisou spřátelit?“

„Myslím že ano, i když to nebude snadné. Je taková tichá a plachá.“

„Spíš rezervovaná než plachá, řekla bych, ale dneska se opravdu snažila!“

„Ráda bych si s ní promluvila o jejím otci, ale bojím se, abych ji nějak neranila...“

Slečna Langrishová si dávala s odpovědí načas. „My lidé máme k smrti zvláštní přístup,“ řekla nakonec. „Nikdy jsem nepochopila, proč by se smrt měla považovat za něco trapného, za něco, co vyvolává rozpaky, za nevhodné téma. Uznávám, že je to nevíтанá připomínka vlastní smrtelnosti, ale neměly bychom se tomuto tématu vyhýbat před pozůstalými. Potřebují povzbuzení, aby na své milované vzpomínali a mluvili o nich.“

„Ale něco takového je jistě rozruší, ne?“

„Pomáhá to, má drahá, a pokud jde o slova útěchy, na ta mám svou filozofii.“

„A to?“

„Jednoduchou, Perdito. Naši drazí zesnulí nejsou mrtví, dokud na ně vzpomínáme. Žijí totiž dál v našich srdcích.“

„To je nádherné!“ Perdita vzala tetu za ruku a přitiskla si ji k tváři. „Tohle si budu pamatovat celý život.“

Beatrice Langrishová ji pohládila po tmavých kadeřích. „Máš něco v plánu na tento týden?“ zeptala se.

„Jsem vám plně k dispozici, tetičko. Přejete si, abych šla s vámi k prameni?“

Slečna Langrishová se srdečně rozesmála. „Co tě nemá! Snad si nemyslíš, že tu vodu užívám! Takový hnus! Dobré burgundské je podle mého pro zdraví mnohem prospěšnější.“

Perdita se zachichotala. „Takže vy do Pump Room nechodíte? Já myslela, že tam chodí v Bathu každý.“

„Chodí, drahé dítě. Nerada bych přišla o ranní sešlost. Kde jinde bych se dozvěděla poslední drby?“ Lstivě na Perditu pohlédla. „Ale voda je přece jen k něčemu dobrá. Květinčky po ní lépe kvetou.“

Ted' už se Perdita neudržela. Představa, jak teta vodu místo pití lije do nejbližšího květináče, už na ni byla moc a ramena se jí otřásala smíchy. Pobyt u tetičky bude zřejmě mnohem zábavnější, než si představovala.

Tetin suchý humor byl pro Perditu zdrojem velkého potěšení a teta ji dokázala rozesmát v naprosto nečekaných okamžicích. Těžko udržet vážnou tvář, když nazítrí dopoledne slečna Langrishová přehlížela choré návštěvníky u pramene v bývalých římských lázních. „Uvidíš, Perdito, že o zábavu tady není nouze!“ prohlásila a otočila se, aby se pozdravila s postarším mužem, který k nim mířil nejvyšší rychlostí, jaké byl schopen.

Slečna Langrishová s ním zapředla hovor a použila ho jako štít, když vylévala obsah své sklenky na kořeny nejbližší rostliny. Navzdory předchozím ironickým poznámkám se onoho muže poptala na zdraví a jako u vytržení naslouchala podrobnostem o jeho trávení. Perditě pak nějakou dobu trvalo, než se jí stařečkově líčení podařilo vypudit z hlavy a než dostala chuť na svačinu.

„Teti, mohu se vás na něco zeptat?“ řekla, když si nabírala studený nářez a salát.

„Jistěže, drahé dítě, ráda ti odpovím, pokud budu moci. Co by sis přála vědět?“

„Nemyslete si, že jsem indiskrétní, ale... Proč jste si k životu vybrala zrovna Bath?“

„Myslíš, že pro mě není dost dobrý?“

„To zrovna ne, ale je tu až moc starých lidí.“

Slečna Langrishová se na ni usmála. „Jak rozkošný kompliment, drahousku. Zapomínáš, že už nejsem zrovna v rozpuku mládí.“

„Ale nechováte se jako staří lidé a nemyslíte jako oni... Nebylo by vám lépe v Londýně?“

„Ani náhodou, Perdito. Tohle město a jeho okolí jsem měla odjakživa ráda. Pro mě je to tady stejně zajímavé jako v hlavním městě. Malý gobelín se studuje lépe a radostněji než velký.“

„Myslíte lidi?“

„Ano. Je to ten nejzajímavější námět na světě. Člověk se tak dozví o sobě stejně tolik jako o ostatních.“

„Jak ráda bych cítila totéž, teti,“ řekla Perdita pomalu.

„Dívej se ven, má drahá. Tak zapomeneš na sebe i na svá trápení.“

„Nemám žádná trápení, tetičko,“ bránila se impulzivně Perdita. „Jsem s vámi tak šťastná.“

„To jsem ráda.“ Teta ji pohladila po hlavě. „A co bys teď řekla procházce po Milsom Street a nějakému tomu nákupu? Nesmím ti na koncertu udělat ostudu.“

Perditu napadlo, že něco takového je vrcholně nepravděpodobné, a tento názor se jí potvrzoval, jak dny mýjely a teta rozšiřovala svou už tak bohatou sbírku klenotů, šálů a klobouků. Rovněž koupila dary děvčatům a jejich protesty odbyla úsměvem.

„Přece mi kvůli takovým maličkostem nezkazíte radost, když vlastní děti nemám!“

Během příprav na koncert v Assembly Rooms si Amy vzala Perditu stranou.

„Můžeme si promluvit?“ zeptala se.

„Ted? Moc času nemáme.“

„Ale tohle je důležité!“ Amy se tvářila ustaraně.

„Tak ven s tím!“

„Jde o Louisů. Nechci zradit její důvěru, ale... prostě má ctitele.“

„Cože?“

„Ach, nerozčiluj se. Klid. Doufá, že se za něj provdá.“

„Ona snad zešílela!“ prohlásila Perdita. „Jak se s ním propána setkala? Vždyť je pořád ve škole.“

„Stalo se to, když se dozvěděla o otcově smrti. Seděla v parku a... prostě byla zoufalá. A on se zeptal, jestli jí nemůže nějak pomoci.“

„Ach Amy, a ví o něm vůbec něco? Přece není správné, když se o ni uchází takovým způsobem. Rushmore bude zuřit.“

„Rushmore tady není!“ odvětila Amy. „A pokud jde o mě, já jí nic nevyčítám. Kdo jiný jí tehdy nabídl sympatie a útěchu?“

„Jistě to nemyslel zle, ale v pořádku to není. Ví o tom slečna Bedlingtonová?“

„Samozřejmě že ne.“

„Tak jak Louisa...? Jak se dostala sama ven?“

„Prostě odešla. Je tak nenápadná, že si toho slečna Bedlingtonová nevšimla.“

„A co ten muž? Kdo je to a odkud pochází?“

„Žije v Bathu. Má zde příbuzné.“

„Myslím si, že neměl na Louisů tolik spěchat. Není ještě ve stavu, aby si takovou nabídku mohla důkladně rozvážit.“

„Co tě nemá! On ji o ruku nepožádal hned ten první den! Zná se s ním už několik týdnů.“

„To bude mít Rushmore radost,“ konstatovala Perdita.

„A co by neměl?“ namítla Amy. „Chce ji přece provdat, ne? Takhle se jí snadno zbaví.“

„Zjistíš, že svou odpovědnost nebere zas tak na lehkou váhu,“ řekla Perdita a dál už o tom nemluvila. Ale tato informace jí přece jen zkalila náladu. To znamená, že

Rushmore se brzy objeví v Bathu. Zachvěla se, když pomyslela na jeho reakci.

ŠESTÁ KAPITOLA

Hrabě z Rushmoru dorazil do Bathu zcela nečekaně. Perdita ho zaznamenala uprostřed koncertu a srdce se jí málem zastavilo. Tvářil se jako bůh pomsty a ten výraz nebyl dobrým znamením ani pro Louisů, ani pro jejího ctitele. Perdita ani v nejmenším nepochybovala, že o jejich vztahu už ví.

Při jedné obzvláště oduševnělé pasáži šťouchla do sestry. „Je tady Rushmore,“ zašeptala. „Stojí u vchodu. Neohlížej se. Myslím, že si nás už všiml.“

Amy chvílku počkala a potom se nenápadně podívala ke vchodu.

„Všimla sis, jak se tváří? Proboha! Má v očích vraždu... Neměla bych Louisů varovat?“

„Počkej na přestávku,“ šeptla Perdita. „Pochybuj, že by k nám přišel uprostřed koncertu, ale asi bychom měly varovat i tetu Trixie.“

Tetině pozornosti jen tak něco neuniklo. „Já vím, všimla jsem si ho,“ řekla. „Jeho si nelze nevšimnout. Jako by otci z oka vypadl a bohužel má i stejný kukuč. Nenech si jím kazit náladu. S jeho mizernou náladou nemáme přece nic společného.“

O pár minut později hudbu utichla a hudebníci se šli občerstvit. K Perditině úlevě byla jejich společnost vmžiku obklopena skupinou tetiných přátel. Při troše štěstí to vydrží přes celou přestávku a Rushmore se k nim nebude moci přiblížit.

Ale to se mýlila. Jakmile se lord Rushmore ukázal, dav se roztoupil jako mávnutím kouzelného proutku. Uklonil se slečně Langrishové a topornější úklonu Perdita v životě neviděla.

„Jmenuji se Rushmore, madam. Omlouvám se, že tak vpadám do vaší společnosti, ale...“

„Zapomeňte na formality, Adame. Drahý hochu, znala jsem vás ještě v kolébce. Jaká radost opět vás vidět! Pojdte, posaďte se a povídejte, co je nového. Když jsem se doslechla o otcově nehodě, byla jsem z toho celá nešťastná.“

Jeho lordstvo tak uvedla do značných rozpaků. Očekával cokoli, jenom ne to, že ho uvítá usmívající se postarší dáma a bude se k němu chovat, jako by právě vyrostl z dětských šátečků.

„Děkuji, madam.“ Znovu se uklonil. „Jste nesmírně laskavá. Nicméně kdybyste dovolila, přišel jsem pro svoji svěřenku. Slečna Bedlingtonová mi poradila, kde ji mám hledat.“

Pohlédl na Louisu tak přísně, až se zachvěla a přitiskla se k Perditě.

„Mám pocit, že vy dva jste se ještě nesetkali,“ pronesla slečna Langrishová konverzačním tónem. „Louiso, drahoušku, pozdrav se se svým poručíkem.“

Louisa vstala, udělal pukrle a opět se posadila.

„Myslím, že musíme odejít, než skončí přestávka,“ prohlásil ostře Rushmore. „Mám vám toho hodně co říct...“

<

„Ale doufám, že ne zrovna teď,“ ozvala se slečna Langrishová. „Drahý hochu, nemůžete mi přece jen tak unést hosta. Vždyť Louisa vás ani nezná. Nedovolím, abyste si ji odvedl.“

„Musím vám připomínat, že jsem její poručník, madam?“

„Nikoli, o tom jste mě již informoval.“ Slečna Langrishová si přivolala na pomoc plukovníka Waterse. „Tohle je Rushmoreův mládenec, plukovníku,“ řekla. „Jako by mu z oka vypadl, že?“

Waters přikývl a v duchu si pomyslel, že podoba je přímo úžasná včetně toho zlého pohledu.

Slečna Langrishová se tvářila, jako by si to neuvědomovala. Velice dobře věděla, že Rushmore je ve slepé uličce. Těžko vyvede Louisů z Assembly Rooms násilím.

„Jen se posad'te, můj drahý,“ vyzvala ho. „S Amy a Perditou se myslím znáte. Jistě je pro ně potěšením, že vás vidí zde, v Bathu.“

Zjevně si nevšimla Perditina nevěřícího výrazu, ale lord se usmál. Dál už nediskutoval a sedl si vedle Perdity. Neodolala a začala si ho dobírat.

„Milujete hudbu?“ zeptala se. „Slyšela jsem, že hudba dokáže zkrotit i tu nejdivočejší šelmu.“

„V této chvíli se skutečně cítím jako divoká šelma,“ odvětil chladně. „Mohlo mě rovnou napadnout, že v tom spiknutí budete mít prsty i vy.“

„V jakém spiknutí, drahý pane?“ Perdita ho obdařila tím nejsladším úsměvem. „Někdo se vás snad chystal zabít?“

„Nedělejte si liché naděje, slečno Wentworthová. Tak snadno se mě zas nezabavíte. Mluvím o tom nešťastném vztahu. Určitě jste musela vědět, že Louisa navázala nevhodnou známost.“

„Na to, že jste se s ní dnes setkal poprvé, jste skvěle informován.“

„Jsem skvěle informován proto, že mi to sama napsala. Zatraceně! Ona si dokonce myslela, že jí s radostí udělím souhlas, jen abych ji měl z krku!“

„Mírněte prosím své výrazy, pane. Přímo mě šokujete!“
Perdita si vějířem zakryla tvář, aby si nevšiml, jak jí jiskří oči a jak báječně se baví.

„Budu vás víc než šokovat! Mám sto chutí si vás přehnout přes koleno!“

„Proboha, vaše lordstvo! Takové násilí! Tím mě přímo okouzlete. O nás, ženách, se přece říká, že dáváme přednost drsným mužům!“

„Bůh stůj při muži, který si vás vezme.“

„Totéž platí pro vaši budoucí choť, pane.“

Rushmore už chtěl odpovědět, ale právě v té chvíli hudebníci zaujali svá místa. Někdo na něj zasyčel, a tak byl nucen oddávat se slastem hudby, dokud koncert neskončil.

Potom rázně vstal a přímo se obrátil na slečnu Langrishovou.

„Madam, věřím, že nemáte ani tušení o tom, co se dělo s mou svěřenkou. Trvám však na tom...“

„Můžete si trvat, na čem chcete, drahý Adame, ale tady vážně není vhodné místo. Louisa a mé neteře stráví tento večer se mnou. A co kdybyste odjel na Laura Pláce s námi? Tam si můžete všechno vyříkat.“

Perdita se v duchu usmála. Teta hraběte z Rushmoru pěkně usadila.

Beatrice Langrishová se vnesla do salonu a objednala čaj.

„Dáte si sklenku vína, vaše lordstvo?“ zeptala se. „Ne, děkuji, madam. Mohu vám nyní vysvětlit, proč jsem v Bathu?“

„Ano, myslím, že byste měl.“ Usedla do křesla připravena věnovat mu veškerou svou pozornost. Bylo jí jasné, že něco nebude v pořádku. Ani Rushmoreův syn by se neukázal jako bůh pomsty a nechystal by se unést svou svěřenkyni.

„Nemohl bych si s Louisou promluvit mezi čtyřma očima?“ požádal škrobeně.

„Tady jsme přece mezi přáteli. Nemáme před sebou tajnosti, můj drahý.“

„Madam, patrně se budete divit,“ ušklíbl se. „Dnes dopoledne jsem dostal dopis od Louisy, v němž mi sděluje, že se hodlá vdát.“

Slečna Langrishová nedokázala zastřít překvapení. Podívala se na choulící se dívku. „Je to pravda?“ ujišťovala se.

„Madam, nechtěla jsem to tajit,“ zašeptala Louisa. „Rovnou jsem svému poručníkovi napsala a požádala ho o souhlas. Domnívala jsem se, že bude mít radost.“

„To jste se vážně domnívala?“ Rushmore se jen stěží ovládal. „Kolik je vám, slečno? Tuším, že ještě ani sedmnáct. Myslíte si, že je to ten správný věk pro tak závažné rozhodnutí?“

„Bud'te spravedlivý,“ ozvala se Perdita. „Setkal jste se už s tím mužem, s nímž je Louisa zasnoubená?“

„Louisa není zasnoubená,“ odpověděl mrazivě. „Letos ani v nejbližších letech nebude.“

„Neodpověděl jste mi.“

„S veškerou úctou k vaší tetě, slečno Wentworthová, to se vás vůbec netýká.“

„Ale týká se nás to,“ opáčila Perdita. „Louisa je naše přítelkyně.“

„Vy mě překvapujete, vážená slečno! Jestliže je pro vás blaho vašich přátel tolik důležité, potom bych očekával, že jí takovou poštilost rozmluvíte a nebudete ji podporovat proti mně...“

„Nic takového neudělala,“ řekla tiše Louisa. Měla slzy na krajíčku. „Slečna Langrishová ani Perdita o tom nic nevědí. A Amy jsem to řekla teprve včera.“ Vzlykla.

„Perdito, Amy? Doprovodíte Louisu do ložnice? O dalším si promluvíme jen my dva, lord Rushmore a já...4’

Počkala, až se za děvčaty zavřou dveře, a potom se obrátila k Rushmorovi.

„Prosím vás, Adame, pozbyl jste rozumu? Takhle by to přece nešlo. Vždyť jste Louisa úplně vyděsil. Dávejte si na to pozor, jinak ji můžete dohnat i k útěku.“

„To nemyslím, madam.“ Jeho hlas byl mrazivý jako severní vítr. „Z Bathu odjede hned zítra. Od této chvíle ji nepustím z očí.“

„To pro vás nemusí být snadné. Kam ji dáte? Do svého londýnského domu a zamknete ji v pokoji? Bylo by to poněkud barbarské a vaší pověsti by to jistě neprospělo, ostatně ani její, ledaže máte v úmyslu se s ní oženit sám.“

„Cože!“ zařval hrabě na celý dům. „Dovolte mi, madam, abych vám sdělil, že nic mi nemůže být vzdálenější!“

„To ráda slyším. Ostatně dost pochybuji o tom, že by byla ochotna se za vás vdát. A teď si laskavě sedněte a nechovejte se mi tady jako nějaký trouba. Možná vás překvapí, když vám řeknu, že naprosto sdílím váš názor. Ale není rozumné pouštět se s mládím do křížku. Nic tolik neposílí její odpor, zvláště když je v tom velká, třebaže domnělá vášeň.“

Rushmore už měl na jazyku několik jadrných kleteb, ale ovládl se. „Ano, veliká vášeň! Louisa je přece ještě školačka, madam. Nedokážu pochopit, jak je možné, že v té škole má tolik volnosti, že se může seznamovat s mužskými. Slečna Bedlingtonová bude mít co vysvětlovat.“

„Zamyslel jste se nad tím z Louisina hlediska?“

„Nikoli, slečno Langrishová.“ Rushmore se posadil. „Vmyslet se do křehké dívčí duše je nad mé síly.“

Slečna Langrishová si pomyslela, že tento výrok spíš vyjadřuje lordovo pohrdání ženami všeobecně, ale nic na to neřekla.

„Louisa se určitě cítí nesmírně sama,“ pravila jemně. „Utěšit ji nemohly ani spolužačky a slečna Bedlingtonová,

jistě vynikající pedagožka, nepatří mezi nejvřelejší bytosti... Nekladu vám nic za vinu, drahý hochu. Uvědomuji si, že nejste pánem svého času, ale můžete se divit, že Louise chybělo trochu citu?“

„To nemohu,“ zabručel. „Ale co mám dělat? Vaše neteře se na mě pořád dívají jako na nějakého lidožrouta, to vám je jistě známo. Pomoci se od nich nadít nemohu.“

Zamyšleně na něj pohlédla.

„V tom se podle mě mýlíte. Děvčata nejsou tak naivní, jak se domníváte. Jistě, budou svoji přítelkyni bránit, ale jejich pozornosti neuniklo, že onen mladík, ať už je to kdokoli, Louise utajovaným vztahem příliš neposloužil.“

Na to Rushmore nic neřekl, bylo na něm však patrné, že není zcela přesvědčen.

„Samozřejmě si uvědomuji, že se jí měl představit, jak se sluší a patří, přes příbuzné a požádat jejího poručníka, aby se o ni směl ucházet.“

„Nuže, takže aspoň v tomto směru se shodneme,“ řekl hrabě. „Louisa je dědička, madam, zdůrazňuji, že bohatá dědička, a tím nesmírně lákavý cíl pro každého mizeru, který jde po penězích. Zvláště když je tak mladá. A já jejímu otci slíbil, že na ni dám pozor.“

„A také že dáte, Adame. Nyní však musíme zvážit, co se dá dělat. Chce to začít od začátku. Co kdybyste se u nás zastavil zítra? Pohovoříme s Louisou a uvidíme.“

„Pořád si myslím, že nejlepší by bylo odvézt ji rovnou do Londýna...“

„Ale co vás nemá! Chcete z ní udělat mučednici lásky? Musíme na to decentněji. Promluvme si s ní o tom mladíkovi. Pak se na něj aspoň budete moci přeptat. A snažte se k ní být milý. Vlídňým slovem dosáhnete mnohem víc.“

Usmál se na ni.

„Tak se mi to líbí,“ opětovala jeho úsměv. „Použijte svůj šarm. Louisa je inteligentní dívka. Když s ní rozumně promluvíte, jistě vaše obavy pochopí.“

Pohlédl na ni a náhle jí políbil ruku. „Vy jste rozený diplomat,“ řekl obdivně. „Vy byste měla být ve vládě, madam.“

Beatrice Langrishová se hlasitě rozesmála. „Myslím, že politici by všechny mé názory neschvalovali,“ řekla vesele. „Kde vlastně bydlíte, Adame?“

„V York House, madam.“

„Předpokládám, že se tam zdržíte několik dní?“ Významně na něj pohlédla.

Zvedl ruce na znamení, že se vzdává. „Zachovám se podle vašeho přání. Slibuji, že zítra nepovezu do Londýna žádný vzpouzející se balík.“

„Ach, vidím, že jste vskutku citlivý muž! Věřte mi, všechno bude v pořádku, když si na urovnání toho zmatku dopřejeme aspoň trochu času.“

Potom se rozloučil. Sotva vyšel na ulici, Perdita se vrátila k tetě. Zcela jasně nebyla ve své kůži.

„Neměla jsem tak mluvit?“ zeptala se ustaraně. „Měla jsem strach, že se na ni vrhne...“

„Jeho lordstvo bylo šokováno, má drahá, stejně jako my všechny.“

„Vím, ale přece jen mohl mluvit trochu jemněji a nevybuchovat jako obvykle.“

„Bylo to zcela pochopitelné, drahoušku. Dokonce i tvůj otec, a že je tolerantní, by něco takového považoval za nepřijatelné. Nemyslíš?“

Perdita přikývla. „Vím, že to byla chyba,“ uznala. „Ale teti, uvědomte si, cítila se tak sama, bylo jí tolik smutno...“

Teta ji popleskala po ruce. „Řekla vám něco o tom muži? Docela mě překvapuje, že se ze všeho nejdříve neobrátil na jejího poručníka.“

”

„Není místní. Je tady také na návštěvě. Nezná nikoho, kdo by ho mohl Louise oficiálně představit. Oslovil ji spontánně. Prý plakala v parku a... Jistě uznáte, že to od něj bylo hezké.“

„To jistě, drahoušku, a dalo by se to odpustit, kdyby nepokračoval. Ale jistě ji nepožádal o ruku hned při této první příležitosti. Musely tu být tajné schůzky. Proč na ně Louisa přistoupila?“

„Protože slečna Bedlingtonová by jí nedovolila se s ním scházet.“

„V takovém případě by byla v plném právu. Má Louisu na starosti. Jak by mohla svolit k přátelství s mužem, o němž nic neví?“

Perdita chvíli mlčela. „Co hodlá hrabě udělat?“ zeptala se pak. „Zřejmě Louisu potrestá tak, že ji pošle do Yorkshiru nebo podobně.“

„Nikoli,“ odvětila teta. „Chce si s Louisou rozumně promluvit. To je moudré, nemyslíš?“

Perdita se ušklíbla. „Vy si myslíte, že je schopen rozumného, citlivého hovoru? To já ne. Je až příliš zvyklý rozkazovat, až příliš zvyklý, že ho poslouchají. Dovedu si představit, jak bude vybuchovat nebo deptat Louisu tím svým odporným sarkasmem.“

„Počkáme, ne? Teprve potom ho budeme odsuzovat. Radši se snaž Louisu přesvědčit, aby nebyla jako kropicí konev. Muži slzy většinou nesnášejí. Kdyby se zkusila aspoň trochu ovládat...“

„Nemyslím si, že jí nějak pomůže, když bude chladná jako sfinga,“ poznamenala Perdita hořce. „Hrabě se na ni dívá jako na nějakou nudnou školačku, což Louisa rozhodně není. Je ostatně stejně stará jako já a příští rok bude uvedena do společnosti. A dívky se po první společenské sezoně často vdávají.“

„Což většinou bývá velikánský omyl. Není rozumnější získat trochu zkušenosti se světem, než člověk udělá tak

závažné rozhodnutí? Takhle se na to musíš dívat. Však vím, žeš už měla nabídky.“

Perdita se usmála. „Nejsem o moc rozumnější než ona. Bylo to jen tím, že mě nelákalo je přijmout. A rodiče by mě do ničeho nenutili.“

Beatrice Langrishová byla spokojena. Pouze se jí potvrdilo to, co již dávno tušila: Perdita je sice značně impulzivní, ale má pevný charakter. Kdyby se lordu Rushmorovi podařilo získat ji na svou stranu, jistě by měla na Louisů pozitivní vliv.

A proto všechno zařídila tak, aby nazítří byl s Perditou nějaký čas o samotě.

„Přišel jsem na slečnu Langrishovou příliš brzy?“ zeptal se udiveně, když ho uvedli do salonu. „Možná jsem si spletl hodinu.“

„Teta tady bude každou chvíli. Usoudila, že bude nejlepší, když navštíví slečnu Bedlingtonovou a požádá ji, aby Amy a Louisa u ní mohly zůstat déle.“

„Vynikající nápad,“ pronesl škrobeně. „Vaše teta na moji svěčenku aspoň dohlédne.“

Perdita mlčela a ignorovala ho, když pocházel po místnosti. Nakonec se k ní otočil.

„Jste až nápadně tichá, slečno Wentworthová. Nemáte mi co říct? Nechcete nějak komentovat mé surové způsoby nebo mé odporné chování?“

„Louisů jste přímo vyděsil,“ řekla vzdorně. „Takovým způsobem si její důvěru jen těžko získáte.“

K jejímu úžasu se na ni usmál a ten úsměv mu zcela změnil tvář.

„Neovládl jsem se,“ uznal. „Ale především jsem měl vztek na sebe. Připadalo mi, že jsem selhal a že jsem nedodržel slib daný jejímu otci. Nedohlédl jsem na ni.“

Perdita na něj nevěřicně vytřeštila oči. Jeho vysvětlení mělo nesmírně blízko k omluvě, něco takového ani ve snu neočekávala.

„Nemohl jste tušit, co se stane,“ řekla obezřetně. „Ale doufám, že to dokážete pochopit.“

Usedl vedle ní.

„Dokážu, je mi však líto, že musela hledat útěchu jinde. Věřte mi, že mám na mysli jen její dobro. Chci, aby byla šťastná.“

„A proč jí to neřeknete sám? Je to jemná duše a jistě se vám nebude vzpouzet, když to nebude nutné.“

„Ono to nebude snadné,“ usmál se. „Domnívá, se, že prožívá velikou lásku. S těmito věcmi nemám zkušenosti. Nevím co s tím.“

To bylo další překvapení. Znělo to jako prosba o pomoc.

„Ptáte se mě na radu?“ zeptala se ho užasle.

„Ano, má drahá.“ Oči mu zajiskřily. „Ani lidožrouti nejsou neomylní. Máte o své přítelkyni velice dobré mínění, jenže já ji vůbec neznám. Nemohla byste jí vysvětlit můj postoj? Byl bych velice rád, kdyby mě pochopila.“

Perdita váhala. „Jak to myslíte? Doufám, že nemáte v úmyslu ji odtud odvézt a někde ji zavřít?“

„O chlebu a vodě? To by přece bylo příliš barbarské a k ničemu by to neposloužilo. Byl bych rád, kdyby mě považovala za přítele.“

Perdita nijak nepochybovala o jeho upřímnosti. Jenže jestliže mu přislíbí pomoc, bude to podivné spojení. Ocitne se tak na jedné lodi se svým nepřítelem. Uvědomoval si její nerozhodnost.

„Já vím, že nejsme zrovna nejlepší přátelé, slečno Wentworthová, ale tato záležitost je mnohem důležitější než nějaké osobní antipatie. Tady může být v sázce celičský

Louisin život. Jistě souhlasíte, že přednost má její budoucnost!“

Perdita nedokázala říct ne. „Ovšem!“ A podala mu ruku. Hrabě si ji zvedl ke rtům.

„Děkuji vám,“ řekl prostě. „Věděl jsem, že se na vás mohu spolehnout.“

Zrudla a ruku odtáhla, jako by ji uštkl. Na tom dotyku horkých rtů bylo cosi zneklidňujícího, podivně vzrušujícího. Aby zakryla rozpaky, stroze pronesla: „Ale mám jisté podmínky, pane.“

„A sice?“

„Nebudete Louisu zastrašovat ani se nebudete snažit nějak škodit jejímu příteli, byť by to byl kdokoli.“

„Vůbec jsem neuvažoval o tom, že bych ho zmlátil, má drahá. Zatím ani neznám jeho jméno.“

„Přijímáte moje podmínky?“

„Ovšem. A co podnikneme dál?“

„Myslím, že byste si měl s Louisou promluvit, říct jí, že si přejete být jejím přítelem. Není to žádná hloupá husa a jistě pochopí, že si o ni děláte starosti. Uzná, že máte plné právo zjistit si informace o jejím nápadníkovi a promluvit si s ním. Velice by mě překvapilo, kdyby s takovým návrhem nesouhlasila.“

„S chutí bych mu zakroutil krkem,“ řekl Rushmore procítěně. „Zajímalo by mě, kde si zjistil, že je dědičkou takového jmění.“

„Tím si přece nemůžete být jist,“ namítla Perdita. „Děláte předčasné závěry.“

„Myslíte?“ znejistěl. „Mně se to celé nějak nezdá. Náhodné setkání s nešťastnou dívkou, ze kterého se vyvine náhlý román. Žádná snaha spojit se s těmi, jimž leží na srdci její budoucnost... Kdepak, Perdito, je něco shnilého ve státě dánském.“

Ani se neohradila, že ji oslovil křestním jménem. Na jeho slovech přece jen něco bylo. V této chvíli je

nejdůležitější zjistit, zda se skutečně jedná o podvodníka, kterému jde jen o Louisiny peníze.

„Mně se tomu ani nechce věřit,“ řekla tiše. „To skutečně existují muži, kteří takhle loví bezbranné ženy?“

Rushmore ji opět uchopil za ruku a pevně ji sevřel. „Pro někoho je to způsob obživy,“ odpověděl. „Ale Louisa takové zrůdě za oběť nepadne.“

Tentokrát se mu nevytrhla. Že by ho nakonec špatně odhadla? V jeho přítomnosti pociťovala takovou jistotu, takové bezpečí... Ostatně nebylo by to poprvé, že se v někom mylila.

Vzpomněla si na matčina slova. Vždycky jí radila, aby nesoudila podle slov, nýbrž podle skutků. Dobrá, takže uvidí, zda Rushmorovy skutky odpovídají slovům.

Dlouho čekat nemusela. Hluk v hale jim oznámil, že se vrátila teta s Amy a Louisou. Když Louisa spatřila svého poručníka, trhla sebou, ale Rushmore k ní přistoupil a podal jí ruku.

„Doufám, že se cítíte dobře,“ řekl vlídně. Potom se obrátil k Beatrice Langrishové. „Rád bych si s Louisou promluvil mezi čtyřma očima. Dovolíte mi to, madam?“

Beatrice dovolila a vyděšená Louisa vešla s Rushmorem do pracovny.

„Propána,“ vydechla Amy. „Myslíš, že ji zbije?“

„Určitě ne,“ řekla přesvědčeně Perdita. „Hrabě Rushmore mi slíbil, že ji vyslechne. Bude se ovládat. Dal mi na to své slovo.“

Amy na ni vytřeštila oči. „Dal – tobě – své slovo? Já myslela, že se nesnášíte?“

„Nyní jde o Louisu,“ odvětila důstojně Perdita. „Vše ostatní musí stranou... zatím.“

Důvěrný rozhovor byl krátký, a když se Louisa vrátila k přítelkyním, nepůsobila už tak vyděšeně.

Adam Rushmore už se o záležitosti nezmínil ani slovem a prohlásil, že mu bude potěšením, když se s dámami zítra večer setká na plese v Assembly Rooms.

„To znamená, že jsme zvány?“ zeptala se Amy na vrcholu blaha.

„A proč ne, drahoušku?“ usmála se slečna Langrishová. „Je nejvyšší čas, abyste se s Louisou podívaly pořádně do společnosti.“ Obrátila se na Rushmora.

„Víte, je to strašný omyl hodit děvčata ze školy rovnou do vody. Nesouhlasíte? Naštěstí Bath není tak upjatý jako Londýn.“

„Madam, nemohu nesouhlasit, když mě čekají tři tolik rozkošné společnosti.“ Rushmore se perfektně uklonil.

Perdita zachytila jeho pohled a málem vyprskla smíchy.

„Jeho lordstvo je vášnivý tanečník,“ poznamenala. „Nechce se mi věřit, že by měl někdy nedostatek tanečnic. Jeho způsob, jak vyzvat dámu k tanci, je nesmírně přesvědčivý.“

Uznale se na ni ušklíbl. „Nic ve zlém?“ zeptal se jí tiše.

Perdita předstírala, že neslyší. Bylo ještě příliš brzy na to, aby mu odpustila. Nebýt Rushmora, byla by teď na palubě otcovy lodi, plula by k Gibraltaru a těšila se na půvabné Středomoří.

Ale na druhou stranu musela uznat, že není tak protivný a nesnesitelný, jak se původně domnívala. Jeho starost o Louisu byla nepředstíraná. Z této nedobrovolné návštěvy Bathu může být nečekaný užitek. Nyní může pomoci Louise dostat se z nebezpečné situace. A s Rushmorem jako spojencem musí všechno dopadnout dobře.

Počkala, až se Amy a Louisa zaberou s tetičkou do debaty o plese, a potom si pod záminkou, že se chce poradit o koupi hřebce, vzala Rushmora stranou.

„Dospěli jste k nějaké dohodě?“ zeptala se klidně.

„Ano. Louisa mi dala jeho jméno a adresu a já slíbil, že s ním promluví.“

„Takže svatbu jste jí nezakázal?“

„Nikoli, slečno Wentworthová, ale ujišťuji vás, že k ní nedojde.“

Perdita se s ním nepřela. „Ale poinformujete se o něm, že? Bylo by to správné.“

„Jako by se už stalo. Louisa s tím souhlasí. Pokoušel jsem se jí vysvětlit, jaké problémy ji čekají, když se zjistí, že se v něm zklamala. Ale zřejmě se mi to příliš nepodařilo. Plně mu důvěřuje a nebojí se, že bych o něm zjistil něco nepříznivého.“

„Vy si však myslíte opak...“

„Správně, ale půjdu na to pomalu. Láskaje slepá, jak se říká. Důkaz o jeho proradnosti musí být naprosto přesvědčivý.“

„A řeknete mi, nač přijdete?“

„Ovšem. Cožpak nejsme spojenci? A teď se zasmějte, jako bych pronesl kdovíjak dobrý vtip. Louisa si nesmí myslet, že hovoříme o ní.“

Perdita se tiše zasmála. Připadalo jí, že hrozně falešně. Amy na ně užasle pohlédla.

„Co ti to vyprávěl?“ vyzvídala později Amy. „Najednou jsi s ním náramná kamarádka. Jenom mi neříkej, že ses s ním spolčila proti Louise!“

„Kdepak! Jak tě může něco takového napadnout? Ale svým způsobem má pravdu. Možná to zní nudně, ale jistě uznáš, že matka ani otec by nesouhlasili, kdyby se jedna z nás zachovala jako Louisa.“

„Já vím.“ Amy svěsila hlavu. „Jenže Louisa je naše přítelkyně. Musíme stát při ní, i když si myslíme, že... že ty tajné schůzky nebyly v pořádku.“

„Ono by to mohlo být něco mnohem vážnějšího, než pouze urážka dobrých mravů,“ řekla jí Perdita. „Hrabě mi totiž sdělil, že Louisa je dědička značného jmění. A co když tomu člověku jde o majetek?“

Amy na ni vytřeštila oči. „Nechápu, jak by se to dozvěděl,“ namítla. „O něčem takovém se nezmínila ani slovem.“

„Rushmore mi povídal, že existují muži, kteří si takové věci dokáží zjistit a žijí z toho, že oškubávají bohaté ženy.“

„Ale to přece nemůže být pravda,“ prohlásila Amy. „Matthew Verreker miluje Louisu jen pro ni samu. Je k ní tak něžný a posílá jí tak krásné, poetické dopisy.“

„I dopisy?“ Perdita pohlédla na sestru. „A jak? Přece je neposílá přímo do školy?“

„To ne.“ Amy trochu zrudla. „Mají tajnou skrýš. Je to dutina ve starém stromě poblíž parku. Ale že to Rushmorevi neřekneš?“

„Ne, protože od této chvíle je to už podružné. Rushmore se s tím panem Verrekerem setká.“

„Chce ho vyzvat na souboj?“

„Jasně že ne, ty káčo! Ale chce o něm vědět víc. To je přece rozumné, ne?“

„Včera se moc rozumně nechoval,“ poznamenala chmurně Amy. „To by mě zajímalo, proč tak najedno změnil názor. To tys ho přesvědčila?“

„Mám pocit, že mluvil s tetičkou.“

Amyina tvář se rozjasnila. „Působil dnes mnohem klidněji,“ uznala. „Doufám, že mu nová nálada vydrží, dokud se Matthew nevrátí z Londýna.“

„Pan Verreker není v Bathu?“

„Ne, včera byl náhle odvolán... nějaká rodinná záležitost, aspoň tak to vysvětloval Louise.“

Perdita zachytila sestřin pohled. „A nemůže to být tím, že se doslechl o Rushmorevě příjezdu?“

„Ale prosím tě! Ty si hned myslíš to nejhorší!“ Amy stále ještě nebyla ochotna uznat, že by Louisa mohla být obětí podvodu. „Mluvíš úplně stejně jako hrabě a já myslela, že ho nesnášíš. Čím tě přesvědčil, že tak náhle změnila názor?“

„Řekl mi, že by si přál být Louisiným přítelem, a já mu věřím.“

„Hm! To bych spíš věřila, že si na její věno dělá zálusk on. V jeho věku by už měl myslet na ženitbu.“

„Kdo teď dělá předčasné závěry, co?“ Perdita najednou dostávala vztek. „Amy, kvůli Louise nemusíš být ještě pošetilá. Doufám, že jí nepomáháš zařizovat schůzky nebo že jí nevyzvedáváš ta psaníčka.“

„Ne, to nedělám, ale prosím tě nechovej se ke mně takhle. Ty taky nejsi zrovna svatoušek.“

Perdita se hlasitě rozesmála. „Nemusíš mi to připomínat, Amy.“ Vzala sestru za ruku. „Přece se my dvě nebudeme hádat! Řekni, netěšíš se na svůj první ples?“

Amy se rázem zlepšila nálada. Rozhovořily se o tom, co si vezmou na sebe, i když teta trvala na tom, že Amy a Louisa by se měly obléknout do prostých bílých šatů.

Následujícího večera Amy závistivě hleděla na Perditu, obdivovala její svrchní šaty z bledě žlutého hedvábí a saténovou spodničku. Sestřina tmavá krása tak nádherně vynikla, havraní kadeře měla navíc stažené žlutou stuhou.

„Nikdo se na nás ani nepodívá,“ bručela Amy. „Louisa a já celý večer prosedíme.“

„Nesmysl! Rushmore vám přece slíbil aspoň jeden tanec.“

Amy se ušklíbla. „Petrně si při něm bude vykračovat, jako by byl na přehlídce.“

„Žvásty! Jeho lordstvo je vynikající tanečník. A navíc tam budou další mladí muži. Slibuji ti... Teta je už zajistila.“

Zde si však Beatrice Langrishová mohla ušetřit práci. Když vešly do Assembly Rooms, hned k nim přistoupila známá tvář.

„Jé, to je přece Thomas!“ vyjekla Amy a s úsměvem podávala bratranci obě ruce. „To jsem ráda, že jsi tady. A kde máš bratry?“

„Tady a v životní velikosti!“ S úšklebkem postrčil Henryho a Crispina dopředu, aby se s dámami pozdravili.

SEDMÁ KAPITOLA

Slečna Langrishová uvítala příbuzné s otevřenou náručí. „S tolika mladými lidmi kolem sebe budu v Bathu předmětem závidi,“ pochvalovala si. „Thomasi, kde bydlíte? Na Laura Pláce je pro vás spousta místa.“

„To by nás ani ve snu nenapadalo!“ Thomas jí dal mlaskavou hubičku. „Máte už dost starostí s děvčaty. Ubytovali jsme se v York House. Prvotřídní podnik. Musím říct, že si nemáme na co stěžovat.“

Perdita zbystřila pozornost. Hrabě z Rushmoru se rovněž ubytoval v nejexkluzivnějším a samozřejmě nejdražším hotelu. Vzala si bratrance stranou.

„Co vás přimělo k návštěvě?“ zeptala se. „Vůbec jsem nečekala, že vás tady uvidím. Bath lze jen těžko považovat za vzrušující místo pro mladé muže na dovolené...“

„To víš, slíbili jsme tvému otci, že na tebe tak trošku dohlédneme,“ řekl Thomas tak ledabyly, že v ní hned vzbudil podezření.

„Mám tomu rozumět tak, že tetička Trixie pro vás neposlala? Chci slyšet pravdu, Thomasi.“

„Co tě to napadá? Nechápu, proč by to dělala.“ Bratranec ani nezakrýval úlevu a Perdita hned věděla, že nepoložila správnou otázku.

„Aha. To je ale štěstí, že jste nás našli zrovna dnes... Také jsme mohly být v divadle.“

„Kdepak! Rushmore říkal...“ Thomas na ni vykulil oči a plácl se přes ústa.

„Zatraceně, Perdito, to musíš být pořád tak lstivá? Nemělas to vědět.“

„Takže vás sem nakomandovalo jeho lordstvo!“ Perdita začínala brunátnět vzteky. „To by mě zajímalo, kde bere tu drzost. Čím to zdůvodnil?“

„Perdito, no tak! Nerozčiluj se! Přece mi dáš možnost, abych ti to vysvětlil, ne?“

„Poslouchám,“ pravila chladně. „A doufám, že tvé vysvětlení bude lepší než dobré.“

„Takhle se mnou nemluv! Nejsem jeden z těch jelimanů, co na tebe poulí oči. Změň laskavě tón, nebo ti nevysvětlím vůbec nic.“

Smířlivě se na něj usmála. „Promiň,“ řekla kajícně. „Ale chci to vědět.“

„Nuže. Rushmore mi poslal vzkaz. Domníval se, že když přijedeme do Bathu, tak trochu zchladneš.“

Perdita se napřímila. „Nechápu, co tím myslíš!“

„Ale Perdito! Jsi s ním přece na kordy už do prvního setkání.“

„Nikoli bez důvodu,“ odvětila hořce.

„No právě proto. Trápí ho to. A není dobré, když chlap upadne v nemilost beze slova vysvětlení. Jak mohl vědět, že tě poslali do Bathu zrovna kvůli němu?“

Nevraživě se na něj podívala. „Snad jsi mu to neřekl? Takové zadostiučinění bych mu nedala.“

„No, nebylo to pro něj zadostiučinění. Spíš... spíš se tvářil rozpačitě. Požádal totiž tetu Elizabeth, aby na tu scénu u Almacka zapomněla...“

„A ty mu věříš? Jistě, dokáže být velice věrohodný.“

Perdita se zamračila. Na chvíli se zamyslela. „Thomasi, vyznáš se v něm?“ zeptala se přímo. „Proč by ho mělo zajímat, jak o něm smýšlím?“

„Nevyznám,“ odpověděl upřímně. „Svěřenka je jeho hlavní starost a ty a Amy jste její přítelkyně. Možná se obával, že byste ji mohly proti němu poštvat.“

Perdita zrudla. „Takový blázen bych nebyla, Thomasi. V jednom se hrabě a já shodneme. Přejeme jí šťastnou budoucnost.“

„Ano, to živě chápu. Něco s ní není v pořádku, že? Někáká vlastnost? Nevím, co to je, ale je nějak jiná. Není jako ostatní dívky.“

„Louisa je ještě školačka,“ odpověděla pomalu a rozvázně. „Toto je první příležitost, kdy se ona a Amy mohou zúčastnit plesu. Zatančí si sní, jestli chceš, ale ne abys jí motal hlavu.“

„To by se mi asi nepodařilo. Jen se podívej na ty oči. Vypadají, jako by dokázaly nahlédnout až do srdce.“ Uklonil se Perditě a s milým úsměvem vyzval Louisů k tanci.

„Hezký pár, že?“

Perdita se ohlédla a zjistila, že vedle ní stojí hrabě z Rushmoru. Lehce kývla, stále otrávená z jeho drzosti. To, že část jejího příbuzenstva nakomandoval do Bathu, mohla považovat jedině za drzost a aroganci.

Krátce na ní spočinul pohledem. „Thomas zřejmě nedokázal udržet jazyk za zuby, že? Očekával jsem to. Opět se na mě zlobíte?“

„Přirozeně mám radost, že zase mohu spatřit své drahé bratrance.“

„Také jsem si to myslel. Smím prosit, slečno Wentworthová? Tentokrát si určitě nezvrtnete kotníček.“ Usmíval se, aby jeho slova nevyzněla urážlivě.

Perdita zrudla. „Já s vámi tančit nechci,“ odmítla ho chladně.

„Moudré rozhodnutí. V takové mačkanici by se nám špatně hovořilo.“ Zamrkal na ni. „Ale možná ani hovořit se vám nechce...“

„My dva si už nemáme co říct, pane. Lituji, pokud jste si myslel, že jsem štvála Louisů proti vám. Já se na rozdíl od vás nepletu do věcí, do kterých mi nic není.“

Rushmore ji uchopil za loket a energicky ji vedl do nedalekého výklenku.

„Propánakrále! Vždyt' jste mě přece ještě včera ujišťovala, že Louisa je vaše přítelkyně a že vám jde o její dobro.“

„To jsem tím nemyslela.“

„Já vím! Nuže, buďme k sobě upřímní. Hezky na rovinu. Vy jste se domnívala, že se nikdy nedozvím, proč jste v Bathu, že?“

„Nevidím důvod, proč by vás to mělo zajímat.“

„Jenže mě to zajímá, protože za to mohu. Ale ujišťuji vás, že něco takového jsem neměl v úmyslu. Stále ještě litujete, že jste nemohla plout na Gibraltar?“

”
Neodpověděla mu okamžitě. Svářily se v ní protikladné pocity.

„Chtěla jsem tam plout,“ řekla nakonec. „Ale teď vidím, že to zas tak důležité nebylo. Řekněte, dozvěděl jste se něco o tom Matthewu Verrekerovi?“

Rushmore se zachmuřil. „Doufal jsem, že se s ním dnes setkám, ale není k nalezení.“

„Slyšela jsem, že odjel do Londýna. Louisa sestře říkala, že musel Bath opustit kvůli nějaké bezodkladné rodinné záležitosti.“

„Jako na zavolanou! Kdy odjel?“

„Den po vašem příjezdu.“

Rushmore jí pohlédl do očí a potom se oba rozesmáli.

„Řekl bych, že jsme na dobré stopě. Dejte mi pár dní, Perdito. Už jsem se o toho tajemného muže začal zajímat. V žádném hotelu o něm nevědí, takže bydlí někde v soukromí. Nemá členství v Assembly Rooms, v žádném klubu o něm nikdy neslyšeli, prostě ho tady nikdo nezná.“

„Verreker je tady na návštěvě, tak to aspoň Louisa říkala Amy. Nemá tu příbuzné, kteří by ho mohli uvést do společnosti.“

„Chudáček malý! To ho Louisa jistě musela hned politovat.“ Vzhlédl a zjistil, že o kom se mluvívá, daleko nebývá. Louisa se k nim vracela v Thomasově doprovodu.

Thomas dovedl Louisu k místu vedle jejího poručníka, počkal, až se posadí, a potom se obrátil k Perdité. „Slíbilas mi tanec,“ řekl. „Přišel jsem si o něj říct.“

Už mu podávala ruku, ale hrabě z Rushmoru vstal. „Slečna Wentworthová tento tanec slíbila mně,“ pravil mladému muži s úsměvem a zavěsil se do ní.

Když Perdita viděla, jak se bratranec tváří, málem se rozesmála. Potom ke svému zděšení zaslechla první taktý valčíku.

„Copak?“ Rushmore zaznamenal její váhavost. „Valčík snad umíte, ne?“

Přikývla, ale aby ji vzal do náruče, dovolila jen velice neochotně. Na rukou měl rukavice, ty ostatně měla i ona, ale když ji vedl do kola, cítila kolem pasu tlak jeho silných paží.

Potom se však plně poddala tanci a hudbě a Rushmore na ni s úsměvem shlížel.

„Tak co? Nejste ráda, že jsem vás nakonec přesvědčil?“ zašeptal.

„Přesvědčil? Máte nějak krátkou paměť, pane. Přebíral jste mě jinému tanečníku. Pokud budete tahle pokračovat, zůstanu na ocet a budu jen sedět u zdi a čekat a nikdo si mě netroufne požádat o tanec.“

„Vy? A čekanka?“ Upřímně se rozesmál. „Kdybych se od vás jenom na chvilinku vzdálil, už se k vám po zbytek večera nedostanu.“

Usmála se, ale neodpověděla.

Potom se rozhlédla a s hrůzou zjistila, že většina ostatních párů už netančí, ale stojí po stranách, i když hudba hraje dál.

„Vaše lordstvo,“ zašeptala, „jsme jediní, kdo tančí. Pojďme si prosím sednout.“

„Jste snad unavená?“ zeptal se.

„To ne, ale... předvádíme se tady...“

„Nepředvádíme se, Perdito, ale předvádíme, jak se má valčík tančit. Jste skutečně vynikající tanečnice.“

Zrudla a zavrtěla hlavou, ale dostala se do takových rozpaků, že už nemohla v tanci pokračovat, a tak ji Rushmore odvedl k tetičce.

„To byla nádhera, drahouškové! Děkuji vám!“ rozplývala se Beatrice Langrishová. „Ten elán! Ta ladnost! Ta svěžest pohybu!“

„Vy si s námi jistě nezádáte, madam,“ uklonil se jí Rushmore. „Smím vás poprosit o příští valčík?“

„Propáníčka! Ženskou mého věku? Nechte toho, mládenče... Je to od vás nesmírně milé, ale...“

„Slečno Langrishová, což jste nebyla kráskou londýnské sezóny? Váš tanec je dodnes legendou. A tančit jste přece nezapomněla.“

„To jistě ne... Ale je tomu už pěkná řádka let!“ zasnila se teta.

„Ale zájem jste neztratila. Jen přiznejte, madam, podlehla jste pokušení. Možná jste netančila valčík na veřejnosti, ale podezřívám vás, že v soukromí...“

„Jak jste to uhodl? Že vy jste mluvil s plukovníkem?“

„Nikoli, slečno Langrishová, ale jednou tanečnice, vždycky tanečnice. Takže, smím prosit?“

Děvčata ho podporovala. „Teti, my chceme, abyste si ples taky užila,“ přesvědčovala ji Amy. „Vždyť vidím, jak poklepáváte nohou, vždycky když hrají, a jeho lordstvo je skvělý tanečník, jak vám Perdita jistě potvrdí.“ Významně na sestru pohlédla.

Slečnu Langrishovou nebylo nutné déle přesvědčovat, a když s hrabětem Rushmorem vyplula na parket, dívky nestačily žasnout.

Jako mnoho silnějších žen měla lehké nohy, a jak se nesla sálem perfektně sladěná s partnerem, připomínala lehoučkou vílu.

Amy se naklonila k Perditě. „Rushmore se dneska snaží být nějak milý,“ poznamenala jízlivě. „Tváří se jako kočka, když objeví opuštěný hrnec smetany. Dostal toho Verrekera? O to mu jde, ne?“

„S panem Verrekerem se dosud nesetkal, to přece dobře víš. Sama jsi mi přece říkala, že odjel z Bathu.“

„Tak proč se tváří tolik spokojeně?“

„To musí mít ke spokojenosti tvůj souhlas?“ odvětila sestra mnohem chladněji, než měla v úmyslu.

„Ach jemináčku! Tady se něco změnilo! Najednou ho bráníš! Něco ti řeknu. Strávila jsi příliš času v jeho náručí. Nejdřív u Almacka, pak když ti ošetřoval nohy, a teď dneska. Pozor, pozor, nebo si budu ještě myslet, že pro něj máš slabost.“

Perdita na ni hněvivě pohlédla. „Kdybychom nebyly ve společnosti, vykrákala bych tě za vlasy, ty potvoro! Hrabě má starosti, ale nedává je najevo. Zdá se, že toho Verrekera v Bathu vůbec nikdo nezná. Co řekl Louisa o své rodině... o rodičích?“

„Ze zahynuli při nehodě kočáru.“

„A ostatní příbuzní? Tety, strýcové, bratři, sestry, bratřanci?“

„Nemá nikoho.“ Amy na ni pohlédla. „Nechtěla jsem nic říkat, ale nevšimla sis? Víím, vypadá to podivně, ale on a Louisa toho mají tolik společného, oba jsou sirotci... Je to další věc, která je spojuje.“

„Ale je to vážně podivné, Amy. Kolik známe lidí, kteří nemají jediného příbuzného?“

„Moc ne,“ uznala sestra. „I když někdo by byl rád, kdyby tomu tak bylo. Znáám pár takových.“

„I já,“ přiznala Perdita.

„Viš, čeho jsem si všimla?“ pokračovala mladší sestra.
„Čeho?“

„Že už nejsi na hraběte tak vysazená jako dřív.“

„Už ne, ale stejně nesnáším jeho představu, že se celý svět bude řídit podle něj.“

„Tohle mi něco připomíná,“ usmála se Amy. „Kolikrát ti máma přesně tohle vyčítala, co?“

„To je ovšem něco jiného,“ odpověděla Perdita důstojně. „Já se aspoň nepokouším zasahovat do lidských životů. Nicméně mě přesvědčil, že chce Louisa chránit.“

„A tebe si zvolil za spojence?“

„I tebe, Amy. Ví, že ji máme rády. Neřekla ti Louisa, kdy se pan Verreker vrátí?“

„Ne. Myslím, že to ani neví. Uznávám, že je poněkud zvláštní, že odjede zrovna ve chvíli, kdy se objeví hrabě, a nechá ji s ním samotnou.“

„Zachoval se jako sketa.“

„Také si mohl myslet, že bude mnohem lepší, když o zasnoubení bude Rushmora informovat ona.“

„Potom je buď blázen, nebo mizera!“ zvolala vzrušeně Perdita. „Bylo by přece mnohem čestnější hraběte navštívit a požádat ho o svolení!“

„Nekřič tolik, Perdito! Možná panu Verrekerovi křivdíš. Louisa je přesvědčena, že jakmile se vrátí z Londýna, hned se Rushmorovi představí.“ Ušklíbla se. „Radši bych tady nebyla. Hrabě z Rushmoru není muž, s kterým bych se chtěla střetnout.“

Vzhledla, protože ji bratranec Henry přišel požádat o tanec.

„Je to kotilión,“ pohlédl na ni tak trochu s pochybami, „a s komplikovanými kroky, pokud si pamatují. Nepočkáme radši na čtverylku?“

„To v žádném případě,“ pravila Amy. „Znám kroky kotiliónu stejně dobře jako ty. Ale stejně bych dala přednost valčíku.“

„Nemáš šanci!“ ušklíbl se bratranec. „Nemám zájem rozhněvat si tetičku. Ještě jsi nebyla uvedena do společnosti, takže na valčíček můžeš klidně zapomenout.“

„Zastánce dobrých mravů, Henry?“ vstoupil do jejich rozhovoru Rushmore. „Musím přiznat, že jsem si toho jindy nevšiml.“

Henry zrudl a hledal pomoc u slečny Langrishové. „Nechci kazit zábavu,“ bránil se uraženě. „Ale...“

„To je správné, že máš na mysli sestřenčinu pověst,“ ujistila ho. „Ale nesmíš se jí smát.“

Henry se opět usmál.

„Vždyť já se jí nesměju, že ne, sestřenko?“ Podal jí ruku a chystal se ji odvést na parket.

Když míjeli Rushmora, hrabě se k ní naklonil a zašeptal jí do ucha. „A co byste řekla, kdybychom si později dali valčík sami dva v předsíni? Nikdo nás tam neuvidí a vy si ho můžete užít, co hrdlo ráčí.“

Amy byla překvapena, ale když rychle pohlédla na tetu a viděla, že souhlasí, usmála se a přikývla.

„Sestra vám bude nadosmrti zavázána,“ zažertovala Perdita. Rushmorovo šeptání bylo totiž natolik hlasité, že je slyšeli všichni kolem. „Děláte si i z ní spojení?“

Hrabě dosedl vedle ní. „Nemám žádné postranní motivy,“ řekl klidně. „Jenom... Prostě mi připadalo, že se tváří tak zklamaně.“

„Je dobře, že se jí chcete zalíbit.“ Dlouze na něj pohlédla. Opět ji překvapil. Začínala mít podezření, že se za jeho velitelskými manýry skrývá překvapivě něžné srdce.

„Nejvíc se chci zalíbit vám,“ poznamenal konverzačním tónem. Pootočil se k ní a najednou si uvědomil, že zašel až příliš daleko. Zrudla a kamarádská atmosféra, kterou si právě začínal vychutnávat, byla náhle tatam. Radši rychle změnil téma.

„Potřebuji vaši radu,“ pokračoval. „Jestliže je Matthew Verreker skutečně lovec dědictví, možná nebude stačit ho

pouze zdiskreditovat. Když se žena zamiluje, je ochotna odpustit i tomu největšímu mizerovi. Souhlasíte?“

„V tom vám nepomohu. S mizerou jsem se dosud nesetkala ani jsem se ještě nikdy nezamilovala.“ Její tón byl chladný a chování upjaté, protože se snažila zakrýt zmatek. Proč Rushmore s takovým klidem prohlásil, že by se jí chtěl zalíbit? Řekl to sice jen tak mimochodem, ale hned cítila, že to znamená přelom v jejich vztahu. Vzpomněla si na Amyina slova. Skutečně má najednou slabost pro toho arogantního tvora, který ustavičně vyhledává její společnost?

„Pečlivě jsem nad tím přemýšlel,“ pokračoval Rushmore. „Louisa byla snadnou kořistí, dokud byla tolik sama. Neměla nic, co by ji potěšilo. Co kdybychom jí ukázali, že vedle školy existuje i jiný život?“

„Teta s vámi bude určitě souhlasit. Právě z toho důvodu dovolila Amy a Louisa účastnit se tohoto plesu.“

„Je to jen začátek. Louisa přišla mezi jiné lidi a vaši bratřenci jsou nesmírně galantní. Zkrátka doufám, že si uvědomí, že její štěstí nezávisí jenom na nějakém Verrekerovi.“

„Co máte na mysli?“ zeptala se obezřetně.

„Napadlo mě, že bychom mohli uspořádat výlet na venkov. Řekl bych, že pěkné počasí vydrží a piknikem nic nezkazíme, nemyslíte?“

Perdita váhala. „Piknik? Vás baví pikniky?“

Omluvně se usmál. „Nikoli. Neraď se dělím o jídlo s hmyzem. Toho jsem si užil dost za války, ale jsem ochoten trpět pro dobro věci.“

„Jak ušlechtilé!“ Perdita znovu nabyla klidu. „Děvčata budou mít radost a bratřenci to také uvítají.“

„A co vy?“ Vycítila, že mu na její odpovědi hodně záleží.

„Nejsem proti, ale v mém případě mohou být problémy. Musíte požádat tetičku o souhlas. Možná to nedovolí.“

Mýlila se však. Slečna Langrishová s výletem nadšeně souhlasila, ale omluvila se, že se ho nezúčastní.

„Pikniky jsou pro mládež,“ prohlásila. „Jsem natolik pokročilého věku, že radši jím u stolu. Kdybych si sedla do trávy, v životě už nevstanu!“

„Můžete klidně sedět v kočáře, teti.“

„Kdepak! Nepřesvědčuj mě, Perdito, máš to marné.“ Beatrice Langrishová se obrátila na hraběte. „Jistě mi rozumíte, Adame.“

Hrabě se uklonil. „Nemohu přijmout vaše slova o pokročilém věku, madam,“ řekl galantně. „A pokud jde o ostatní, už jsem slečně Wentworthové vysvětlil, že jídlo pod širým nebem se značně přeceňuje a mělo by se pořádat pouze za výjimečných příležitostí.“

„A toto je výjimečná příležitost, Adame?“ Její pohled krátce setrval na jeho tváři.

„Ano, madam. Myslím si že ano. Rád bych změnil směr Louisiných myšlenek... rád bych jí ukázal, že Verreker nemusí být středem jejího světa. Potřebuje mladou společnost a smích a další rozptýlení.“

„Máte naprostou pravdu. Navštívil jste již slečnu Bedlingtonovou? Pokud budete chtít uvolnit Louisu z Akademie na delší dobu, musíte s ní bezpodmínečně promluvit.“

Rushmore se zachmuřil. „Zatím jsem k ní ještě nezavítal. Obávám se, že s ní nedokážu promluvit, jistě bych si totiž neodpustil vytknout jí nedostatečný dohled nad Louisou. Taková nedbalost je přece do nebe volající! I v Bathu se najdou samozřejmě ničemové. Nemohu uvěřit, že dovolila mé chráněnce vycházet bez doprovodu, že ji vystavila možnému obtěžování ze strany všelijakých

otrapů. A to zcela pomímám fakt, že měla možnost stýkat se s neznámým mužem.“

Perdita byla zděšena. „Ach prosím!“ zašeptala, když tetinu pozornost odlákal plukovníkův příchod. „Prosím vás, abyste o tom jejím přátelství neřekl slečně Bedlingtonové ani slovo. Ona o tom neví a jenom byste Louise zavařil. Slečna Bedlingtonová muže nenávidí... myslím si, že je to zlá osoba.“

„Jen proto, že nesnáší muže? Já myslel, že je to i váš případ!“ Hrabě Rushmore na ni shlédl a v očích mu zajiskřilo. Perdita s úlevou konstatovala, že se už netváří nahněvaně.

Věděla, že s ní žertuje, ale nechtěla se dát. „Nechápu, jak jste na něco takového přišel, pane,“ pravila klidně. „K otci a mým strýcům a bratrancům chovám tu největší úctu.“

„Tak jsem to nemyslel, Perdito, a vy to dobře víte. Před chvílí jste mi řekla, že jste se ještě nikdy nezamilovala. Proč?“

Odpovědi byla ušetřena, protože se dostavila Amy a přímo hořela rozrušením. Rovnou se obrátila na Rushmora.

„Příští tanec na mém pořádku je valčík a vy jste mi slíbil, že...“

„Ovšem, slíbil.“ Hrabě vstal. „Pojďme, slečno Amy, vzdálíme se stranou zvědavých pohledů.“ Odvedl ji do sousedního salonu.

Thomas za nimi užasle civěl. Potom se obrátil na Perditu. „To si Amy může odejít s Rushmorem jen tak? Tam není bufet, víš?“

„Nedělej ze sebe hlupáka!“ odvětila Perdita poněkud podrážděně. „Sestra by si moc ráda zatančila valčík a na veřejnosti ještě nesmí. Jeho lordstvo jí nabídlo, že si s ní zatančí kolem salonu.“

Thomas se na ni ušklíbl. „Dneska večer se pro vás div neroztrhá. Takhle jsem ho ještě nezažil. Cos mu udělala, Perdito?“

„Je to spíš ukázka jeho dobrých způsobů,“ odvětila.
„Vezmi si z něj příklad.“

„Uf! Příště budu držet jazyk za zuby.“ Thomas se obrátil k slečně Langrishové. „Teti, dala byste si sklenku vína? Slíbil jsem, že najdu stůl pro Louisů a zbytek naší společnosti.“

„Nuže, jdi ho hledat, chlapče. Předpokládám, že zmíráš hlad. Tento problém mívá většina mladých mužů, které znám. Tví bratři nás pak za tebou zavedou.“ Když s Louisou odcházel, slečna Langrishová se za nimi vlídně dívala.

„Je to taková milá osůbka, že, Perdito? Budeš si o mně myslet, že jsem stará dohazovačka, ale řeknu ti, že Louisa by s Thomasem nepochybila.“

„S Thomasem, teti?“ podivila se Perdita. „Vždyť je to ještě kluk!“

„Je o pět let starší než ty a už to není žádný kluk. Nevšimla sis, jak se na ni dívá?“

„Láska v telecích letech!“ prohlásila Perdita. „Jasně, vím, že sloužil pod Wellingtonem, ale na ženitbu přece nemyslí. Kdybyste slyšela, jak na tohle téma mluví!“

„Názory se mohou měnit... někdy i přes noc. Nechrne toho. Kdy hodláte vyrazit na ten piknik?“

„Myslím, že dost brzy. Rushmore věří, že počasí ještě den nebo dva vydrží. Nevadí vám to?“

„Ale vůbec ne, drahoušku! Bratřenci dohlédnou na vás a Rushmore zase dohlédne na Louisů. Můj kočár máte samozřejmě k dispozici, ale zřejmě si radši vyjedete na koních...“

„Ach jistě, jízda mi chyběla. V Londýně jsme vyjížděly každý den, jezdily jsme po Rotten Row. Dají se zde najmout dobří koně?“

„O tom nepochybujte, slečno Wentworthová.“
Rushmore stál vedle ní. „Necháte tuto záležitost na mně?“

„Jedině když mi slíbíte, že nakonec nepojedu na nějaké líné hajtře.“

Rozesmál se. „To bych si nikdy nedovolil,“ odpověděl, když nabídl rámě slečně Langrishové. „Nepůjdeme za ostatními?“

K Perditinu překvapení se Thomasovi podařilo zajistit ten nejlepší stůl. Na něm je čekaly všemožné lahůdky, sladkosti, zmrzlina, čaj, káva, víno, limonáda.

Beatrice Langrishová si dala pouze sklenku vína. „Bůh nás chraň před snahami zdejších kuchařů,“ zašeptala Perditě. „Všechno tady chutná jako piliny.“

Perdita se usmála. „Máte příliš vysoký standard, teti. Nechcete ochutnat tento košíček, náplň má skutečně vynikající.“

Teta se zatřásla. „Kdepak, až příliš mi záleží na dobrém zažívání. Tví bratřenci musí mít vysloveně kachní žaludky. Jen se podívej na jejich talíře, drahoušku.“

Perdita se zachichotala. „Možná je vhodná doba projednat ten piknik... jinak jsou schopni vyčistit celý stůl.“ Obrátila se k Rushmorovi. „Nepřednesl byste teď svůj návrh?“

Hrabě jej přednesl krátce a stručně a byl odměněn nefalšovaným nadšením. Jenom Louisa se tvářila tak trochu váhavě.

„Copak je, drahoušku?“ starala se slečna Langrishová.

„Víte... Jak bych to řekla... Prostě nejsem zrovna dobrá jezdkyň,“ přiznala se Louisa. „Nezvládla bych živějšího koně.“

„To přece nemusíte,“ ubezpečoval ji kvapně Thomas. „Vybereme vám nějakou klidnou klisnu a můžete jet vlastním tempem. Henry a já pojedeme při vás, abyste se cítila jistěji.“

Své city snad nemohl dát najevo jasněji, ani kdyby je vykřičel. Perdita se na něj zamračila, ale potom zachytila

Rushmorův pohled. Všimla si jeho korektního výrazu a měla sto chutí ho hezky usadit. Zavrtěl hlavou.

„Nikdy nezasahujme do rozpuku mladé lásky,“ pravil procítěně. „Je to nesmírně křehká záležitost.“

Perdita cítila lehký nával zloby.

„Jak vidím, náramně se bavíte,“ poznamenala uštěpačně.

„Nikoli, Perdito, to se mýlíte. Není to pro mě zábava, není to hra. Jistě, mám své cíle, ale nehodlám o nich před vámi mluvit tady a nyní.“

„Ještě více záhad?“ řekla opovržlivě. „Jaký to vzrušující život žijete, vaše lordstvo.“

„Doufám, že v budoucnu bude ještě mnohem více vzrušující, má drahá. Nicméně nyní projednáváme náš výlet na venkov. Mám zajistit tři koně pro vás, dámy, přičemž jeden, jak jsem byl varován, nesmí být líná hajtra.“

„Radši dva!“ poznamenala Perdita. „Amy vám nepoděkuje, jestliže jí vyberete starou kobyly, která nedokáže ani přejít do cvalu.“

„Možná vás to překvapí, ale něco takového mě ani nenapadlo.“ Rushmore si dolil a připil jí na zdraví. „Stejně jste úžasná rodina! Původně jsem si o vaší sestře myslel, že je to jen taková veselá školačka.“

„A teď?“

„Nyní už vím, že má na ramenou hlavu. Je to osvěžující změna.“

„Ne abyste se k ní choval s povýšenou blahosklonností, pane!“ Perdita se dostávala do ráže.

„To jsem ani v nejmenším neměl v úmyslu. Bylo to míněno jako poklona. Obě jste skvělým vysvědčením vašich rodičů, jak jsem řekl vaší paní matce.“

„To mi neřekla,“ namítla Perdita pochybovačně.

„Ne, v té době se na vás hněvala.“

„A vy ne?“ provokovala ho.

„Ne, měl jsem zajímavě smíšené pocity.“

„V nichž převládalo pobavení, předpokládám.“

„Nikoli. Byl jsem překvapen, to přiznám. Domníval jsem se, že jsem narazil na další z těch hloupě se usmívajících slečinek. Vyvedla jste mě z omylu.“

„Jsem... jsem poněkud zbrklá, pane, a vaše poznámka...“

„Byla neodpuštělná, uznávám. Právem jste mě usadila. Zasloužil jsem si to.“ Usmál se na ni. „Začali jsme svárem, má drahá. A od té doby se snažím napravit si ve vašich očích reputaci.“

„Přece vás nemůže zas tolik zajímat, co si myslím.“ Najednou cítila, že se dostávají na nebezpečnou půdu. Vstala, vzala za ruku nejmladšího bratrance Crispina a nedbala jeho námitky, že je nejhorší tanečník na světě.

„Potom se nedá nic dělat a musíš se cvičit,“ prohlásila. „Nezdokonalíš se, když tady budeš postávat jako socha. Chce to praxi, nic víc.“

„Energická mladá dáma!“ poznamenal Rushmore, když mladý pár odešel. „Při tak půvabné tváři by jeden řekl, že bude těžit pouze z ní, ale není tomu tak.“

„Mám ji velice ráda,“ odvětila klidně slečna Langrishová. „Je to ten její smysl pro spravedlnost, kterým se dostává do konfliktu s okolím. Hajte pravdu a vždy ji budete mít po svém boku. Je po svém otci.“

„Wentworthovi jsou báječná rodina, že, madam?“

„Mají veliké kouzlo. Částečně je to dáno jejich upřímností a zájmem o druhé. Můžete si vždy být jist, že děvčata vám řeknu pravdu do očí, i kdyby sebevíc bolela.“

„O tom v nejmenším nepochybuji.“ Rushmore nespouštěl z Perdity a Crispina oči. „Zřejmě si budete myslet, že jsem pošetilý, madam, ale řekl bych o ní, že je žena se lvím srdcem.“

„Nemyslím si, že jste pošetilý, Adame. Nechci urážet vaši inteligenci předstíráním, že jsem nepochopila, ale jste si opravdu jist?“

„Jako nikdy v životě. Perditu miluju. Mám pocit, že jsem ji miloval od prvního okamžiku. Chci ji požádat o ruku, ale mohou zde být překážky.“

„Například?“

„Věkový rozdíl... jejím rodičům se nemusí zamlouvat. Na rozdíl od jiných rodičů mají na paměti především dceřino štěstí.“

„Stejně jako vy, pokud ji skutečně milujete. Věkový rozdíl? To je přece nesmysl! Vždyť je mezi vámi jen něco přes deset let. Perdita by si dědka nevzala.“ Pozorně se na něj zahleděla. „Víš o vašich citech?“

„Nikoli, madam. Nechci být jako ten Verreker, nechci se o ni ucházet bez souhlasu jejího otce.“

„Nic jiného jsem od vás neočekávala, Adame, ale budete si muset hodně dlouho počkat, než se z toho Gibraltaru vrátí do vlasti.“

„Na tom nezáleží, madam.“ Rushmore se usmál. „Aspoň budu mít dost času na své soukromé tažení.“ Smutně na ni pohlédl. „Co myslíte, že by mi řekla, kdybych s tím na ni vyrukoval právě teď?“

„Myslela by si, že jste zešílel,“ odpověděla mu upřímně. „Musíte na ni pomalu. Perdita by si docela klidně mohla myslet, že si z ní tropíte žerty, a urazila by se. Nejdřív ji přesvědčte, že jste její přítel, teprve potom po ní chtějte víc. Její láska může přijít nečekaně.“

Rushmore ji vzal za ruku a zvedl si ji ke rtům. „Mohu jen doufat, že mi bude stejně dobrou přítelkyní jako vy, madam. Aspoň mi dáváte naději.“

„A proč ne? Bude z vás velmi milý pár, Adame, ale dovedu si živě představit, že spolu budete pravidelně svádět bitvy. Máte mé požehnání, ale varuji vás. Nesmíte Perditu ranit. Dovedu být stejně zavilý nepřítel jako dobrý přítel. Však my si rozumíme, že?“ Významně na něj pohlédla.

Zasmál se. „Ze by další rozhodná dáma? Ale čemu se vlastně divím?“ Potom se zatvářil vážně. „V tomto směru

nemusíte mít obavy. Budu Perditu bránit až do roztrhání těla.“

OSMÁ KAPITOLA

Rushmorovi předpověď vyšla a pěkné počasí skutečně vydrželo. O dva dny později se mladí lidé sešli v tetině domě na Laura Pláce.

Perdita si s nepředstíranou radostí prohlížela koně. Hrabě přesně podle slibu vybral to nejlepší, co místní nájemná stáj nabízela. Pro Perditu dal připravit temperamentního ryzáka Lysku. Amy zase dostala jejího nevlastního bratra, který byl o trochu tmavší a chyběla mu výrazná bílá skvrna, jež dala Lysce jméno.

„Tak co, slečno Wentworthová, bude to v pořádku? Vyhovují?“ usmíval se na ni hrabě.

„Lepší jsme si ani nemohly přát,“ prohlásila vřele. „Lyska se mi hrozně líbí. Vypadá tak mile.“ Na okamžik přitiskla tvář k masivní hlavě a ryzák se od ní neodtáhl. „Amy, bude ti její bratříček vyhovovat?“

„Aby ne!“ Amy už seděla v sedle. „Není to ten nejskvělejší nápad na světě? Vyjížděky mi tolik chyběly!“ Sklonila se, aby popleskala koně po šíji. „Lancer je tak svěží... přímo touží po trysku.“

„Nikoli však ve městě, prosím, slečno Amy,“ usmál se Rushmore a jeho slova tím vyzněla mírně. „Pojedeme hezky zvolna, dokud neopustíme město.“

Amy se zasmála.

„Rozkaz, veliteli! Náš přesun proběhne v naprostém pořádku, tedy spořádaně.“ Ohlédla se. „Propána, co je to za davy! To vážně potřebujeme celý regiment služebnictva?“

Hrabě se na ni vážně zahleděl.

„Kuchař slečny Langrishové chce předvést své umění,“ vysvětloval. „Ačkoli neschvaluje stolování mimo dům, hodlá prokázat, že haute cuisine není mimo jeho možnosti ani na trávě...“

Amy se zachichotala. „Takže na piknik s námi jede všechen tetin personál? Myslíte si, že s sebou vezeme i rodinné stříbro?“

„Nakonec by mě to ani nepřekvapilo. Původně jsem navrhoval, že jídlem a pitím nás může dostatečně zásobit hostinec U Bílého jelena, ale dostal jsem košem.“

„Což je pro vás nová zkušenost, že?“ poznamenala kousavě Perdita.

„Naopak, slečno Wentworthová. V posledních týdnech se mi to dělo až příliš často.“ Zasmál se na ni.

Perdita zrudla jako pivoňka a honem se od něj odvrátila, aby jí nestačil nabídnout pomoc. Do sedla jí tak pomohl jeden ze sluhů.

Amy se v Bathu skvěle vyznala, a proto jela s bratrancem Henrym v čele. Společnost mířila z města na severozápad. Terén pozvolna stoupal a nakonec se zastavili na výšinách nad lázněmi. Amy rozmáchlým gestem obsáhla celou krajinu.

„Tohle místo přímo miluju!“ zvolala. „Není to učiněný klenot vsazený mezi kopce? Římané snad nikdy neudělali nic chytřejšího, než když objevili tato teplá vřídla. To víte, že Bathu říkali Aqua Sulis?“

Její nadšení vyvolalo úsměv zbytku společnosti a Henry neodolal, aby si z ní při této příležitosti nevystřelil. Ušklíbl se a otázal se: „Čeká nás lekce dějepisu? Doufám, že nehodláš navštívit historické trosky.“

„Dnes ne, neboj,“ odpověděla. „Jedeme! Pojd' si to rozdat, kdo bude dřív tam u těch stromů!“

Henry další pobídku nepotřeboval a vyrazili takovou rychlostí, až Louisa zbledla. Thomas s Crispinem si ji vzali mezi sebe a radili jí, jak ovládat koně. Připadalo jí, že ze

sedla je k zemi značně daleko. Chvílemi zavírala oči, aby neviděla tu výšku, ale když klisna přešla do vytrvalého klusu, zklidnila se a skoro se zdálo, že přichází jízdy na chuť.

„To je ono, slečno Bryantová! Jste rozený jezdec!“ povzbuzoval ji Thomas.

Louisa se podařilo vykouzlit kající úsměv. „Jenom mi lichotíte, pane Wentworthe. Obávám se, že jsem jezdec spíše nervózní. Jako dítě jsem ošklivě spadla a nerada bych si to zopakovala. Nejsem tak odvážná, jak si myslíte.“

„S tím nesouhlasím,“ odvětil Thomas rozhodně. „Neodmítla jste jet s námi, třebaže jste klidně mohla. Dělat věci, kterých se bojíte, to si vyžaduje odvahu.“

„Slyšela jsem, že je to jediná cesta, jak překonat strach,“ odvětila klidně. „Jsem ráda, že jsem s vámi jela. Je tak příjemné dostat se z města a na čerstvý vzduch, užívat si tu rozkošnou krajinu.“

„A také společnost přátel, doufám.“

Lehce zrudla.

„Jistě! To vám přece nemusím zdůrazňovat. Amy a Perdita jsou na mě tak milé, o slečně Langrishové ani nemluvě.“

„To rád slyším,“ řekl Thomas prostě. Zachytil bratrův pohled a viděl, že Crispin by rád vyrazil za Amy a Henrym.

„Slečno Bryantová, myslíte si, že to zvládnete pouze v mé společnosti, když nás Crispin opustí?“

„Ale ano!“ vřele na něj pohlédla a jemu se srdce rozbušilo jako šílené. „S vámi se cítím bezpečně.“

Crispin nehnul ani brvou, lehce bratrovi pokynul a nevšímal si, že se na něj zle zaškaredil. Thomas lehce pohodil hlavou a jeho bratr odpádl ke vzdálenému hájku.

„Společnost se nám nějak rozdrobuje,“ poznamenal Rushmore. „Nechcete si Lysku vyzkoušet, slečno Wentworthová?“ zeptal se. Uzavíral s Perditou společnost. „Poslal jsem služebnictvo napřed, ale tímto tempem nám

dost potrvá, než k nim dojedeme. To abyste si nemyslela, že se musíte držet vzadu, abyste mi dělala společnost.“

Perdita na něj podezřívavě pohlédla. Ze by si z ní utahoval? „To si nemyslím,“ odpověděla ostře. „Ale myslím na Louisů. Není nutné dávat jí cítit, že je jediná z žen, která neumí jet tryskem.“

„To je velice chvályhodné, má drahá.“ Rushmorovi jiskřilo v očích. „Smím doufat, že vaše šlechtetnost se dnes rozšíří i na mne?“

„Ovšem, pane. Ani ve snu by mě nenapadlo, abych vás nutila jet rychleji než klusem. V první řadě jistě myslíte na důsledky případného pádu,“ provokovala ho, přestože věděla, že hrabě musí být skvělý jezdec.

„Máte naprosto pravdu. Bylo by to velice nemilé, zvláště s ohledem na můj pokročilý věk. Budu se snažit udržet v sedle, ale člověk nemusí jen spadnout z koně, může do něčeho upadnout, něčemu propadnout a se stejně vážnými důsledky, slečno Wentworthová. Obávám se, že vaše rada přišla příliš pozdě.“

Perdita si uvědomovala skrytý význam jeho slov, ale odmítala si ho přiznat. Že by se s ní pokoušel flirtovat? To by si nepřála.

Pro jistotu převedla hovor na jiné téma. „Už se pan Verreker vrátil?“ zeptala se. „Doufala jsem, že jste se s ním třeba už setkal.“

„Zatím jsem o něm neslyšel. Jako by se propadl do země a Louisa jeho adresu nezná. To mě překvapilo. Jak spolu udržovali kontakt?“ Rushmore se zamračil. „Určitě jí nepsal do ústavu slečny Bedlingtonové, že? To by slečna musela vědět.“ Pohlédl na Perditu a hned mu to došlo. „Nechcete se mi svěřit?“ zeptal se jemně. „Domnívám se, že mám právo to vědět.“

Perdita zrudla rozpaký. „Připadá mi to celé hloupé. Jako z nějakého románu...“

„Nuže?“

„Slyšela jsem, že si ukládají dopisy do dutiny nějakého starého stromu v parku.“ Perdita hleděla stranou, očekávala výbuch vzteku. Výbuchu se skutečně dočkala – ale výbuchu smíchu.

„Ale to ne! A ona bere takového kašpara vážně? To už přesahuje všechny meze! Vážně, jako v románu. Plným právem to považujete za hloupé.“

„Podle mého soudu se domnívala, že nemá na výběr,“ namítla klidně.

„Vždycky je nějaký výběr, Perdito.“ Rushmore zvažněl. „Mohla trvat na tom, aby ten Verreker promluvil se mnou, než to zajde takhle daleko. Tyhle podloudné způsoby ve mně spíš utvrzují dojem, jaký o něm mám.“

„Ale nevíte, jaký na ni vyvinul nátlak. Zdá se, že je to skutečně ničema. Bezpochyby působil na city.“

„Takže začínáte mít na věc podobný názor jako já?“

„Ano, vaše lordstvo. Nemyslím si, že je správné chovat se tak, jak se choval. Jestliže zneužil Louisiny lásky... Pak... pak je to naprosto obyčejný dareba.“

„Pochybuji, zda zná význam toho slova, má drahá.“ Odmlčel se.

„To vážně nemůžeme nic dělat?“ vytrhla ho po chvíli ze zamyšlení.

„Jedině čekat. Pokud je Verreker ten typ muže, jak si ho představuji, zanedlouho se vrátí. Delší nepřítomnost by totiž mohla vést k tomu, že by Louisa začala víc přemýšlet nebo se ptát přátel na radu. Pokud ji chce získat, nesmí na ni ztratit vliv. Ale také by mohl mít v plánu něco jiného.“

„A to?“

„Tyto roztomilé dareby většinou trápí dluhy. Prakticky z nich nevycházejí. Nijak by mě nepřekvapilo, kdyby byl právě teď úplně na mizině. A proto se musí co nejdříve oženit, dobře oženit.“

Perdita jeho slova zvažovala.

„Proč nepožádat Louisů, aby pro něj nechala dopis. Může mu napsat, že nemáte nic proti tomu, aby se s ním setkala, a to by... to by ho mohlo přilákat.“

„Což o to, nápad to není špatný, milá Perdito. Jenže já se obávám, aby ji nepřemluvil k nějaké další hlouposti, například k útěku.“

„Ach, to ne!“ Zděšeně na něj pohlédla. „To by ji shodilo v očích všech přátel. Společnost by ji zcela vyloučila ze svého středu...“

„Stát se to však může, zvláště pokud si Verreker myslí, že mu budu stát v cestě. Vy ji znáte lépe, Perdito. Řekněte, souhlasila by s něčím takovým?“

„To rozhodně ne!“ řekla Perdita přesvědčeně. „Louisa je taková jemná duše, ale má v sobě určitou zarputilost a velice dobře rozlišuje dobré od špatného.“

Už se tak trochu stydí za všechno, co se stalo... ne že se zamilovala, to ovšem ne, ale že vás o Verrekerovi neinformovala dříve. Myslím, že jí události přerostly přes hlavu. Vše se seběhlo tak rychle.“

„Takže bouřlivá romance?“ pravil suše. „To mě nepřekvapuje. Prvním zásadou těchto lovců je rychlost. Nemohou si dovolit, aby někdo blíže zkoumal jejich život.“

„Pořád je ještě možné, že mu křivdíme,“ řekla opatrně. „To si nemyslím. A mám pocit, že teď už si to ani vy nemyslíte.“

„Máte pravdu,“ připustila. „Čím víc vás poslouchám, tím víc jsem přesvědčena, že máte pravdu.“

Byla odměněna zářivým úsměvem. „Nepřeslechl jsem se?“ zažertoval. „Obávaná slečna Wentworthová mi podává olivovou ratolest?“

„Nejsem tak pošetilá, abych s vámi nesouhlasila za každou cenu, vaše lordstvo. V tomto případě si prostě myslím, že máte pravdu.“ Na odpověď nečekala, popohnala koně a dojela Louisů.

Už byli skoro v cíli cesty a dobře viděli místo, které si vybrali pro piknik. Na trávníku byly rozprostřeny sněhobílé ubrusy a vedle nich koberečky. Sluhové zrovna začali vykládat koše.

„A kde jsou stoly? Kde máme židle?“ zvolala Amy. „Přiznám se, že jsem překvapena. A jediné, co se nabízí, je jídlo a víno a ničeho není příliš.“

Nejapnějšímu vtipu se dostalo asi tolik pozornosti, kolik si jí zasloužil. Sluhové se uctivě vzdálili a ponechali společnost samu o sobě.

Kuchař Jacques nemyslel pouze na žaludek výletníků, ale i na jejich pohodlí. Kuřecí stehýnka po ďábelsku byla v papírových kornoutcích, aby se příliš neumastili. Nejrozumnější druhy pastiček uložil do malých krabiček. Plátky jemné yorské šunky, tenounké jako papír, obtáčely lahodné pazoušky chřestu.

„Smím?“ Rushmore přistoupil k Perditě s lahví výtečného burgundského.

„Ale jen trochu prosím. Nerada bych na zpáteční cestě spadla z koně.“ Usmála se na něj a nastavila skleničku.

„Vy? A spadnout? Kdepak!“ Rushmore dolil i zbytku společnosti. Potom se k ní vrátil a spokojeně se složil na trávu.

„Nuže? Pořád mi budete namlouvat, že na nějaké pikniky nemáte čas a že vás nebaví?“ prohodila Perdita.

„Pod širým nebem jsem jedl až příliš často. Tohle se však bivakům ve Španělsku ani trochu nepodobá.“

„Vyprávějte mi o Španělsku,“ požádala ho. „Bylo to hodně zlé?“

„Vždycky je zlé, když ztrácíte přátele,“ odpověděl zvolna. „Jistě jste slyšela o slavných bitvách... Ale většinou připomínaly jatka... Často to bylo všechno k vzteku. Wellington to vážně neměl lehké. Spojenci se na něj vykašlali... slíbené zásoby materiálu ani posily nedorazily...“ Rushmore se na chvíli odmlčel. „Vévoda

však všechno zvládl. Měli jsme štěstí, že nám velel zrovna on. Je to rozený diplomat.“

„Amy by taková slova ráda slyšela,“ usmála se Perdita. „Vévoda snad nemá nadšenější obdivovatelku než ji.“

„Jsou však lidé, kteří by s vámi nesouhlasili,“ pousmál se. Potom zvedl hlavu. „Hleďme!“ řekl. „Zase jsme osaměli. To jistě způsobila změna konverzačního tématu, slečno Wentworthová. Kam odešli?“ Potom zaznamenal vzdalující se postavy.

„Asi chtějí vylézt na vrchol kopce. Nemáte chuť se k nim přidat?“

„To mě ani nenapadne. Nedokážu si představit nic pohodlnějšího než být přesně na místě, kde právě jsem.“

Perdita zrudla. Vyslovil se až příliš jasně. Kradmo na něj pohlédla a zbledla. Jeho výraz se zčistajasna změnil. Jako by to byl někdo jiný.

„Co se stalo?“ vydechla.

Promluvil jakoby s potíží.

„Zůstaňte, jak jste,“ nařídil jí tiše. „Ani hnout a zachovejte klid.“

Perdita na něj užasle hleděla. „Co se stalo?“ Potom pohlédla stejným směrem jako on a další slova jí uvízla v hrdle. Jen kousek od jejích nohou se vřesem plazil had a podle klikaté čáry na hřbetě nešlo o nějakou neškodnou užovku. Zmije! Ztuhla hrůzou, srdce jako by se jí zastavilo a vyschlo jí v hrdle.

Potom Rushmore sevřel jezdecký bičík. Jednou sekl a rovnou zmiji zabil.

„Já... To...“ Vydechla a najednou mu ležela v náruči a třásla se jako osika.

„Jen klid,“ hladil ji po vlasech. „Nic se vám nestalo, drahá.“

Perdita si uvědomila, jak blekotá. „Já myslela, že zaútočí... V životě jsem se tolik nebála! Ach, pojd'me honem pryč. Někam hodně daleko. Může jich tady být víc!“

Jaksi jí unikalo, že se tiskne k jeho mohutné hrudi a že on se navzdory všem ujišťováním, že jí už nic nehrozí, nemá k tomu, aby ji pustil.

Namísto toho s ní jemně třásl.

„Zmije by vás nezabila,“ uklidňoval ji. „Jste mladá zdravá žena a uštknutí byste jistě přežila. Krom toho to docela klidně mohla být užovka, podívám se...“

„To tedy nebyla. Jen se račte podívat. Ještě rozeznám zmiji od užovky.“

Slyšela, jak se chechtá. „Vidím, že jste dobře informovaná, Perdito. Přemýšlím, kde jste takového plaza už mohla vidět. V Almackově klubu asi těžko.“

„Ne!“ odvětila ostře a pomalu se vzpamatovávala. „Tam chodí hadi po dvou.“ Podařil se jí nesmělý úsměv. „Ale pokud to musíte mermomocí vědět, zmiji jsem viděla v zoologické zahradě.“ Zachvěla se. „Musela jsem se odvrátit. Už pohled na ni mě odpuzoval. Plazila se tak tiše...“

„Jinou možnost pohybu přece nemá, má drahá.“ Rushmore se hlavou dotkl jejích vlasů. „Zmije nemají nožičky. A teď mi řekněte, kolik znáte lidí, kteří zemřeli na zmiji uštknutí?“ Schválně promluvil lehkým tónem, ale ve skutečnosti se jen stěží ovládal.

Nelhal jí. Bylo značně nepravděpodobné, že by ji uštknutí zabilo, ale dobře by jí určitě neudělalo. Představa, že byla v nebezpečí, jej děsila. Blahořečil bohu, že ho poslechla na slovo. Zachovat klid v takové situaci, to si jistě vyžadovalo značnou odvahu. Kdyby byla vykřikla nebo se k němu rozběhla, zmije by se polekala a zaútočila by. Při tom pomyšlení mu tuhle krev v žilách a přitiskl ji k sobě ještě pevněji.

Perdita se nebránila a nesnažila se mu vymanit. Ještě se chvěla, bylo tak pohodlné spočívat v jeho náruči. Nic ji nemohlo ohrozit.

Zaznamenala vzdálené hlasy a uvědomila si, že není právě v nejvhodnější situaci. Vzhledla a zjistila, že bratranci se sestrou a Louisou se vracejí z kopce a že Amy se tváří překvapeně.

Perdita se od Rushmora odtrhla a chystala se vysvětlovat proč a jak, ale hrabě ji předešel. Stručně vyličil, co se stalo, a poslal mladíky, aby našli hada, kterého odhodil do nedalekého křoví. Bratranci nedočkavě vyběhli.

„Ach pane Wentworthe, buďte opatrný!“ volala za Thomasem Louisa. „Co když není mrtvý?“

„Určitě je,“ odpověděl Thomas vítězoslavně. Našel klacek a bezvládného hada na něj nabral. „Ještě jsem zmiji neviděl takhle zblízka. Netušil jsem, že jsou tak malé. Podívejte na tu kresbu! Je svým způsobem nádherná.“

„Máš pravdu!“ Amy k němu došla a se zájmem se na hada dívala. „To by mě zajímalo, jestli jich tady kolem není víc...“

Nevinná otázka stačila k tomu, aby Louisa tiše vyjekla a zbledla jako stěna. Dokonce i Perdita na ni nervózně pohlédla.

Rushmora to vyprovokovalo k ostré poznámce:

„Thomasi, zbytečně dámy děsíte.“ Zvedl paži a přivolal sluhy. „Nasedneme a pojedeme. Služebnictvo nás bude následovat. Denta pošlu napřed, aby nám v nejbližším hostinci zajistil samostatnou místnost.“

„Je nutné...?“ ozval se Thomas, ale zachytil Rushmorův pohled a ztichl. Neuvědomil si, že ženská část společnosti se možná bude chtít upravit a využít zařízení, jež jim může nabídnout jedině hostinec.

Rushmorova ohleduplnost na Perditu zapůsobila. Uvědomila si, jak asi musí vypadat. Módní čepice, která tak krásně ladila s tmavozelenými jezdeckými šaty, stále ještě ležela na zemi. Ještě před piknikem si ji sundala. Sice je asi moderní, ale dnes na ni bylo velké teplo.

Nyní však litovala, že si ji sundala. V náruči hraběte se jí vlasy rozcuchaly a šaty měla pomačkané. Pohlédla na něj a uvědomila si, že jí čte myšlenky.

„Jsem na tom podobně,“ zašeptal spiklenecky. „Mé klopky dostaly zabrat.“

Perdita zrudla. V hrůze ze zmije se ho chytila za klopky a svírala je tak pevně, že málem zničila práci špičkového krejčího.

„Netrapte se tím,“ zasmál se. „Nemáte proč. To není můj jediný kabát a uvědomte si, že o tento jsem přišel pro dobrou věc.“

„Jste až příliš laskav,“ odvětila koženě. Vřelost jeho hlasu všechny udivila a Amy na ni významně pohlédla. Perdita předstírala, že si toho nevšimla, ale když už byla v sedle, snažila se vzdálit od Rushmora co nejvíce. Zanechala ho ve společnosti Thomase a Louisy.

„No tak, Dito, dneska jsi ještě nedala koni volnost!“ Henry a Crispin ji chtěli vyzvat k závodu, ale zavrtěla hlavou. „Pojede s vámi Amy.“

„Ne, já nechci! Jedte si sami.“ Amy se obrátila na sestru, významně se na ni zadívala a jedovatě se zeptala: „To s tím hadem sis nějak zařídila?“

„Pochopitelně že ne!“ Perdita nepředstírala, že nerozumí. „Ani nevím jak... prostě jsem mu najednou ležela v náruči... Co na mě tak koukáš? Polekala jsem se. Tobě by se nevedlo jinak.“

„Nejsem si jistá, že bych se na něj pověsila, jako by na tom závisel můj život,“ odvětila Amy suše. „Vždyť tu zmiji už zabil. Žádné nebezpečí už nehrozilo... Z toho musím usuzovat, že se ti to líbilo. Ostatně na jeho objetí si už pomalu zvykáš.“

„Mám takový pocit, že hloupě žvaníš.“ Perdita se ani nesnažila zakrýt nelibost. Amyina poznámka se totiž až nebezpečně blížila pravdě.

„Myslíš? Vážně pro něj nemáš slabost?“

„Amy, vždyť dobře víš, co k hraběti cítím. Jsme dočasně spojenci, ale jen proto, abychom pomohli Louise. Jinak spolu nemáme zhola nic společného.“

„Dost bych se divila, kdyby s tebou hrabě souhlasil. To jsi slepá, Perdito? Neviděla jsi, jak se tvářil, když tě držel v náruči? Když jsme k vám došli, domnívala jsem se, že ti zrovna učinil nějaký návrh!“

„To jen dokazuje, jak málo ho znáš,“ odsekla Perdita. „Smál se mi, že jsem tak vyplašená, abys věděla.“

„Ale to mu nebránilo držet tě v náruči, pokud ses mu do ní ovšem nevrhla sama...“

„Ani nevím, proč tě vlastně poslouchám. Zapomněla jsem, že jsi ještě školačka s příliš bujnou fantazií.“ Perdita popohnala koně do rychlého klusu. Potom mu popustila uzdu a rozcválala se za bratranci.

Amy se už za ní chtěla pustit, ale tu si všimla, že k ní dojel Rushmore. Hleděl za Perditou a chechtal se.

„Amy, co jste jí řekla, že se najednou rozjela jako d'áblice?“ zajímal se.

„Vy jste nás asi tak trochu poslouchal, že? Jak jinak byste věděl, že se naštvála?“

„Intuice, má drahá, a také už poznám podle trhnutí hlavy, když se jí něco nezamlouvá.“

„Už se v mé sestře docela vyznáte.“ Amy se na něj usmála, ale na jeho otázku neodpověděla.

„V to doufám, Amy.“ Upřeně na ni pohlédl. Velice dobře pochopila, jak to myslí.

„Skoro bych řekla, že byste se o ni rád ucházel,“ zkusila to.

Pousmál se.

„Je to snad tak zřejmé? Až dosud jsem si myslel, že si mi daří city skrývat. Je ještě příliš brzy... a bojím se, abych Perditu nevyplašil a neztratil.“

„Ujišťuji vás, že si zatím ničeho nevšimla,“ ušklíbala se na něj. „Kdykoli zavedu řeč na toto téma, hned je celá načepýřená.“

„Rozumím. A prohlašuje, že popouštíte uzdu své fantazii, nemám pravdu?“

„Přesně tak!“ odvětila upřímně. „Jenže já vidím víc než ona. Na školačku nikdo moc nedá.“

„Na úžasnou školačku, musím říct, slečno Amy. Nemáte už nic, co byste mi řekla?“

„Nuže dobrá, mám, pane. Všiml jste si, že nás někdo sleduje?“

„Myslíte tu mužskou siluetu na obzoru. Ano, všiml jsem si ho už před nějakou chvílí.“

„A poznáváte ho?“

„Ne, nevím, kdo to je, ale cosi mi říká, že se pan Verreker vrátil do Bathu.“

„Tak proč nás nedožene a nepředstaví se vám?“

„To je právě ta záhada, které musíme přijít na kloub. Třeba se domnívá, že je neviditelný. Určitě to není voják. Byl by skvělým terčem pro střelce ze zálohy.“

„Máte pokušení?“ zeptala se šelmovsky.

„To si pište! Pokušení by bylo, jenom zbraň není. Bohužel. Ach, už vidím hostinec. Zajímalo by mě, zda se tam náhodou nesetkáme.“

„Já se domnívala, že budeme mít vlastní místnost!“

„Domnívala jste se správně. Já měl na mysli, zda hostinec vůbec navštíví.“

Když dorazili k hostinci, viděli tajemného cizince rozmlouvat s podkoními u stájí. Amy stačilo pohlédnout na Louisů a hned věděla, která bije.

Její přítelkyně střídavě rudla a bledla. Když toho muže mījela, trochu zpomalila, ale nakonec rázně odvrátila tvář a vstoupila do hostince, aniž dala najevo, že ho poznala.

Amy se na něj pozorně podívala. Potom strčila do Perdity. „To je ten Matthew Verreker. Jsem si tím jista,“ zašeptala. „A jestli pochybuješ, podívej se na Louisů.“

Louisa Bryantová se ovládala jen s potížemi. Když pohlédla na Matthewa, vhrkly jí do očí slzy.

Amy ji uchopila za ruku. „To je on, vid’?“ konstatovala. „Louiso, takhle to přece dál nejde. Musí promluvit s tvým poručníkem.“

„Jistě... Já vím... a on promluví... ale teď není vhodná chvíle ani vhodné místo. Já si to uvědomuji.“

Perdita došla k Rushmorovi. Ani se nesnažila zakrývat znechucení. „Kdy se vysloví? Uvést Louisů do takové situace, to je vrchol všeho.“

„Myslím, že nebudeme dlouho čekat,“ odvětil klidně. „Louisa je jemná duše, i ona už začíná chápat, že Verreker zachází trochu daleko. Musí s ním promluvit a trvat na tom, aby se se mnou setkal.“

„Jdu jí to rovnou říct.“ Hněvala se. Jedna věc byla nabídnout Louisa pomoc, druhá podporovat ji v něčem, co se až nápadně podobalo pošetilé zaslepenosti.

Ať už jí Perdita řekla cokoli, když se vrátili do Bathu, byla Louisa klidnější než kdykoli jindy.

Následující večer zaklepal na Rushmorovy dveře v York House zaměstnanec hotelu.

„Nějaký pán, říkáte?“ Rushmore si právě upravoval nákrčník.

„Neznám ho, pane, ale tvrdí, že má s vámi nějaké jednání.“

Rushmore se usmál, jak muž onoho návštěvníka decentně zařadil na jeho správné místo ve společnosti. „Pošlete ho nahoru,“ řekl, když nákrčník seděl k jeho plné spokojenosti. Potom dovolil sluhovi, aby mu pomohl do saka, a propustil ho s tím, že na něj nemusí čekat. Jeho lordstvo se tento večer vrátí možná hodně pozdě.

Nyní se zájmem hleděl na svého návštěvníka. Pouhý pohled mu včera v hostinci napověděl hodně. Vzhled byl zcela evidentně kapitálem Matthewa Verrekera. Byl to muž vysoký a pohledný, s klasicky řezanými rysy. Tmavomodré oči mile kontrastovaly s opáleným obličejem, totéž platilo o dokonalém chrupu, když se usmál.

Právě teď se usmíval a podával Rushmorovi ruku.

Jeho lordstvu však zřejmě nesloužil zrak, jak by měl, anebo z nějakého nepochopitelného důvodu předstíralo, že ruku nevidí.

„Račte se posadit, pane Verrekere,“ řekl hrabě až přehnaně zdvořile. „Co pro vás mohu udělat?“

„Můžete mi darovat touhu mého srdce,“ prohlásil zvučně a vroucně. „Můj život je zcela ve vašich rukou, vaše lordstvo.“

„To mám dost velkou odpovědnost,“ poznamenal hrabě. „Řekněte mi tedy, na čem závisí vaše bytí a nebytí.“

Verreker na něj dotčeně pohlédl.

„Netrapte mě, pane. Louisa... Slečna Bryantová... jistě vám řekla, jak moc se milujeme. Slíbila, že s vámi promluví.“

„To učinila. Nuže...?“

Návštěvník byl na rozpacích. Rozhovoru s Rushmorem se obával, ale Louisin poručník se choval zcela jinak, než si představoval. Znal Rushmorovu pověst. Dal si práci a zjistil si o něm, co se dalo. Očekával bouřlivou scénu a vyzvání na souboj, anebo že ho hrabě vůbec nepřijme. Naopak. Tento klidný muž byl zřejmě připraven chovat se rozumně. Sice odmítl potřást si s ním rukou, ale možná takové jsou způsoby vysoké aristokracie.

Třeba měla Louisa nakonec pravdu, když říkala, že hrabě uvítá příležitost zbavit se své odpovědnosti za ni. Nevěřil jí. Ze zkušenosti věděl, že nikdo, kdo má aspoň trochu zdravého rozumu, neodmítne možnost ovládat pěkně

jmění, zvláště když jeho vlastník je prakticky ještě dítě. Slavnostně na hraběte pohlédl.

„Pane, velice rád bych vás poprosil o vaši shovívavost. Dovolte mi, abych se směl ucházet o vaši svěřenku.“

Rushmore se opřel v křesle a pohlédl na Verrekera přimhouřenýma očima. „Já měl dojem, že se již stalo.“

V těch klidných slovech se skrýval náznak výhrůžky a Verreker nebyl hloupý. Svěsil hlavu, a když opět vzhlédl, modré oči mu přetékały nevinností.

„Udělal jsem chybu,“ uznal. „Mohu vám však vysvětlit okolnosti? Když jsem se s vaší svěřenkou setkal, byla sama, bez přátel, zcela jasně nešťastná. Cítil jsem se povinován nabídnout jí pomoc.“

„Hotový milosrdný Samaritán. A samozřejmě jste neměl ani tušení, o koho se jedná, že?“

„Ovšemže ne!“ odvětil dotčeně. „Byla to prostě mladá dívka, bez ochrany a ohrožena nevítanou pozorností...“

„I tou vaší?“

„Slečna Bryantová mi byla vděčná,“ ubezpečil ho Verreker. „V pořádku jsem ji dovedl zpět do Akademie.“

„Aspoň za to vám musím poděkovat, pane. Co však nemohu akceptovat, je vaše další chování... tajné schůzky, dopisování si a nakonec návrh zasnoubení.“

„To není návrh, vaše lordstvo. My zasnoubení jsme.“

„Milý pane Verrekere, dovolte mi, abych vás ubezpečil, že zasnoubení nejste a s velkou pravděpodobností ani nebudete...“ Rushmore se zarazil. Nesmí tuhle stvůru hned odmítnout. Tím by mu Louisů jedině vehnal do náruče. „Jistě chápete můj postoj,“ pokračoval. „Nemohu akceptovat něco, co se dělo tak podloudně.“

„Chápu vás a nemám pro to omluvu, pane, snad jediné to, že šlo o lásku na první pohled... Jako když blesk uhoří z čistého nebe.“

„Potom si dejte pozor, abyste se nespálil.“ V Rushmorových očích bylo něco, co Verrekerovi nahánělo hrůzu.

Nevěděl kudy kam. Uvědomoval si, že hrabě mu zcela evidentně není přátelsky nakloněn a že nikdy nesvolí, aby se s Louisou oženil.

Ze všeho nejradši by se zvedl a zmizel, ale tady šlo vážně o hodně. Kapsy měl prázdné a věřitelé kolem něj brousili jako žraloci kolem raněné ryby. Během pár týdnů, možná i během několika dní ho dostanou a on skončí ve vězení pro dlužníky. Zastavila by je pouze vyhlídka na sňatek s bohatou nevěstou.

Provedl poslední zoufalý pokus. „Pane, to chcete Louise zlomit srdce?“ zeptal se tiše.

„Mé chráněnce je sedmnáct let. Lepší být trochu nešťastná nyní, než se trápit po celý život.“

„Já bych ji však udělal šťastnou... přísahám!“

„A jak? Vůbec nic o vás nevím, pane Verrekere. Nijak jste se nezmínil o svém předchozím životě. Odkud pocházíte? Kdo jsou vaši rodiče. Jaké máte plány? Nic z toho jste neřekl.“

„Pocházím ze severu Anglie, pane. Rodiče mi již zemřeli. Nemohou za mne mluvit. A pokud jde o plány, nuže... Mám vlivné přátele... Uvažuji o vstupu do politiky.“

„Vážně? A co můžete nabídnout mé chráněnce?“

Verreker na něj vytřeštil oči a potom je sklopil. „Já... já... nemám nic, co bych jí nabídl, jediné svou lásku... ale ta je přece nad všechny klenoty...“

„To je docela možné, ale nezajistí vám střechu nad hlavou ani vás nezasytí. Louisa vám nepomůže. Jejím majetkem disponuji já.“

„Majetkem?“ Verreker vytřeštil oči a tvářil se jako nevinátko. „Propána, o tom jsem neměl ani tušení! To mi

chcete říct, že je bohatou dědičkou? Teď chápu, že nemám nejmenší naději.“

Celý zlomený vstal a chystal se odejít. „Nyní již chápu, proč mi nejste nakloněn. Myslíte si o mně, že jdu po jejím majetku.“

Rushmore se na něj usmál, ale klouby na rukou mu zbělaly. Měl sto chutí ho srazit k zemi. Ten chlap si o něm snad myslí, že je blázen!

„A samozřejmě se mýlím, že?“ vysmíval se mu. „Pane, dovolu, abych vás varoval. S tajnými schůzkami je konec a s dopisováním jakbysmet. Můžete vidět slečnu Bryantovou ještě jednou, naposledy. Jsem si jistý, že slečna Langrishová vám dovolí přijít do svého domu na Laura Pláče. S Louisou si promluví.“

„Bude vám vzdorovat,“ zvolal Verreker. „Vážou nás pouta lásky.“

„Ušetřete mě té komedie.“ Rushmore na něj znechuceně pohlédl. „Možná byste měl zkusit prkna, která znamenají svět. Řeknu Louise, že s vdavkami musí počkat přinejmenším do té doby, dokud si neužije svou londýnskou sezónu.“

„Rozumím.“ Verreker na něj pohlédl s neskrývanou nenávistí. „Doufáte, že se ukáže někdo vhodnější, že?“

„Jen těžko se jí může stát, že by se k ní přiblížil někdo méně vhodný,“ opáčil hrabě s milým úsměvem.

„A za rok, kdo ví? Pokud po vás bude toužit i potom... Uvidíme...“

Verreker ho v duchu proklel. Nemůže si dovolit čekat rok a Rushmora podezřívá, že to velice dobře ví.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Když se Rushmore zbavil nevídaného návštěvníka, bez prodlení vyrazil na Laura Pláce. Cesta pěšky mu poskytla dostatek prostoru k přemýšlení. Poznal, co je ten Verreker vlastně zač – pohledný muž pochybné pověsti, který, žije na okraji společnosti a neustále vyhlíží svou šanci.

Určitě má v patách celou smečku věřitelů. To mu bylo jasné už ve chvíli, kdy trval na odkladu. Při troše štěstí se Verreker dostane do vězení pro dlužníky dřív, než stačí dál škodit.

Hrabě se zachmuřil. Ne, takhle by to nešlo. Musí na to jít jinak. Především nesmí z Verrekera udělat mučedníka. Louisa by pak ze solidarity stála při něm, považovala by to za svou povinnost. Že by vážně byla tak naivní a vzala si tak falešného člověka? Hrabě si uvědomil, že Louisa skutečně tak naivní je. Co jiného by ostatně mohl očekávat od sedmnáctiletého děvčete?

A jako vždy pomyslel na Perditu. Byla by také tak důvěřivá? Usmál se. Perdita je hotová žena... kapriciózní a v jeho očích někdy nerozumná. Vzpomněl si, jak se k němu tiskla, když zabil tu zmiji. Byla to velice ženská reakce, ale v hloubi srdce věděl, že za tou milou tvářičkou se skrývá hodně rozumu.

Přesvědčil se o tom, když ho pozdravila v salonu na Laura Pláce. Pohlédla na něj.

„Něco se stalo,“ konstatovala. „Řeknete mi co?“

„Navštívil mě Verreker,“ řekl jí, když ji vedl k okennímu sedadlu.

„A co jste mu udělal?“

„Podle mě je falešný jako pětník. Jako doporučení mi mohl nabídnout jen své ušlechtilé city. Nic víc.“

Perdita se zachichotala. „To na vás asi příliš nezapůsobilo, že?“

„Patrně se domníváte, že nejsem schopen citu. Ujišťuji vás, že jsem, má drahá, ale v jeho případě jsem upřímnému citu jaksi nedokázal uvěřit. Dokonce mi předstíral, že ani neví o tom, jak je Louisa bohatá.“

„Možná to skutečně neví,“ řekla zvolna. „Nijak se tím nechlubila...“

„Myslím, že se ani chlubit nemusela. Nijak by mě nepřekvapilo, kdyby ten chlap měl její majetek spočítaný do poslední libry.“

„Ale co s tím naděláte? Nemůžete ji přece nutit, aby se ho vzdala.“

„Ne, tak hloupý zas nejsem. Požádal jsem Verrekera, aby počkal rok. Pokud Louisa bude po londýnské sezóně stále stejného mínění, uvidíme.“

Perdita na něj pohlédla. „Připomeňte mi, abych s vámi nikdy nevstoupila do vážnějšího sporu, pane. Verreker se neodvází čekat rok, pokud jsou naše podezření správná.“

„Louisa to ještě neví. Pouze doufám, že bude můj názor považovat za rozumný.“

„Bude... tak dlouho, dokud jí to nepřednesete, jak bych to řekla, ve vzrušené náladě.“

„Myslíte, Perdito? Jsem nesmírně rozumný muž.“

Stačí, když jen dá na moje argumenty, a všechno bude v pořádku. Anebo snad ne?“

Perdita byla v pokušení s ním diskutovat. To si vážně o sobě myslí, že je tak rozumný? Jeho poznámce se musela v duchu zasmát. Potom na něj pohlédla a uvědomila si, že má skutečně starost. Rozhovor s Matthewem Verrekerem potvrdil jeho nejhorší obavy.

Nyní byl bezradný. Když Verrekera rovnou odsoudí, Louisa ho bude hájit a postaví se za něj, na druhou stranu jim zas nemůže dát své požehnání. Situace si vyžadovala velmi obezřetný přístup.

„V tom vám já neporadím,“ pravila pomalu.

„Já vás však o to žádal. Ocenil bych, kdybyste mi řekla, co si o tom myslíte. Nechci si Louisu znepřátelit.“

„Tak s ní mluvte o jejím otci. Řekněte jí, jak jste rád, že můžete plnit jeho přání a že to nikdy nebudete považovat za nepříjemné břímě.“

„Vážně si myslíte, že bych měl? Tomuto tématu jsem se záměrně vyhýbal, protože jsem jí nechtěl působit ještě větší bolest.“

„Možná ji to bolet bude, ale také jí to přinese úlevu. Víte, já si myslím, že bychom měli mluvit o těch, které jsem ztratili. Udržuje to jejich památku naživu a jsou nám potom stále nablízku...“

Uchopil ji za ruce.

„Jste mnohem moudřejší, než by odpovídalo vašemu věku, Perdito.“ Něco v jeho tónu jí vehnalo ruměnec do tváří.

„Měli bychom se přidat k ostatním. Tato soukromá konverzace by mohla vyvolat poznámky a byla bych nerada, aby si Louisa myslela, že kujeme nějaké pikle.“

Na ta slova ji pustil a přešel ke slečně Langrishové, která konverzovala s děvčaty.

„Omlouvám se, madam, ale dovolíte, abych vám na chvílku unesl svou svěřenku? Rád bych s ní něco probral mezi čtyřma očima.“

Louisa zbledla a pohlédla na Thomase Wentwortha jako štvaná laň. To byla chvíle, již se tolik obávala. Matthew zřejmě navštívil jejího poručníka. Nyní se dozví svůj osud.

„Můžete do pracovny, Adame.“ Slečna Langrishová na ni povzbudivě kývla. „Jen klid, drahá.“

Louisa zamířila bojácnými krůčky ke studovně a Thomas ji zachmuřeně sledoval. Už se chtěl zvednout, ale tetin pohled ho přibil k židli.

„Nech toho, Thomasi, a hezky sed!“ nařídila mu. „Do toho se neplet. Hrabě má plné právo promluvit si se svou svěřenkou o samotě.“

Na společnost se sneslo ticho. Pouze Crispin a Henry si snad neuvědomovali, že v sousední místnosti se odehrává něco závažného. Perdita s Amy v duchu spekulovaly a Thomas se tvářil jako bůh pomsty.

Beatrice Langrishová si ho přivolala k sobě. „Netvař se mi tady jako kakabus, hochu. Rushmore Louisů nesní ani ji nebude bít.“

„To bych mu ani nedoporučoval,“ zabručel temně Thomas. „Jinak bude mít co do činění se mnou. Louisa se ho bojí, víte?“

„V tom případě je to velice pošetilá dívka a ty nejsi o moc lepší. Vždyť hraběte znáš... sloužil jsi s ním... domnívala jsem se, že ho obdivuješ.“

„Obdivuji, neobdivuji, to sem nepatří. Je to prostě jeden z nejlepších mužů, co znám, ale Louisa to neví. Všimla jste si, jak se chvěje, kdykoli se objeví?“

„Ale ty to můžeš změnit, Thomasi. V tvé společnosti se Louisa cítí dobře. Myslím, že v tobě vidí přítele. Co kdybys s ní promluvil o hraběti? Možná by spíš dala na tvůj názor.“

„Myslíte, teti, že bych měl?“ rozzářil se Thomas.

„Jsem o tom přesvědčena, milý hochu. Je nesmírně důležité, aby Louisa začala svému poručníkovi důvěřovat.“

Thomas pohlédl na dveře pracovny. „Co tam dělají tak dlouho?“ ptal se netrpělivě. „Doufám, že ji nekomanduje jako někoho ze svých kapitánů.“

Slečna Langrishová se rozesmála. „O tom vřele pochybuji. Nuže, dohodli jsme se, Thomasi? Pokusíš se přesvědčit Louisů, aby na svého poručníka hleděla poněkud laskavějšíma očima?“

„Přijde na to... Nevím, co jí řekl. Jestli ji zase rozpláče, ztratím o něm veškeré dobré mínění.“

Jeho lordstvo bylo naštěstí tak strašlivého osudu ušetřeno. Když přivedlo Louisů zpět do salonu, vypadala zcela vyrovnaně a všichni její přátelé si v duchu vydechli úlevou.

Znovu se rozvinula běžná konverzace, která se však úzkostlivě vyhýbala tématu rozhovoru v pracovně.

Zvědavost byla ukojena, teprve když pánové odešli a mladé dámy se odebraly do patra.

„Tak co? Co se dělo?“ vyzvídala vzrušeně Amy. „Navštívil Matthew jeho lordstvo?“

„Ano. Prý spolu pohovořili,“ odpověděla tiše Louisa.

„Rushmore ho vyzval? Bude souboj?“

„Samozřejmě že ne, Amy! Nebud' tak krvelačná!“

„To nejsem, ale ještě nikdy jsem souboj neviděla. Vždycky se odehrává za svítání, víš? Napadlo mě, že kdybychom si zjistily kdy a kde, tak bychom si přivstaly a šly se podívat. Mohly bychom se schovat za strom...“

„Uklidni se, ty trdlo!“ okřikla ji sestra. „Přece si nepřeješ, aby byl někdo zabit.“

„K tomu nemusí vždycky dojít,“ opáčila Amy. „Někdy se prostě pálí jenom do země nebo do vzduchu. Nebo jeden z účastníků nevystřelí vůbec. Potom je mi však nepochopitelné, proč se vůbec...“

„Zavři už klapáčku!“ vyjela na ni Perdita. „To jsi tak hloupá? Vždyť Louisů jenom rozrušuješ!“

„To nevádí, nech ji být, Perdito. K souboji prostě nedojde. Jeho lordstvu ani tolik nevádil způsob, jakým jsme se seznámili, ani naše zasnoubení nebo tajné dopisování. Spíš se zajímal o Matthewův život, o jeho minulost a o plány do budoucna.“

„To zní velice rozumně,“ prohlásila Perdita. „Je vidět, že slib, který dal tvému otci, bere velice vážně. Tvůj táta by určitě udělal totéž.“

„Ano, to mi hrabě připomněl. Mluvil o tatínkovi tak hezky... Byl nejlepšími přáteli a sám tu ztrátu...“ Na chvíli se jí zachvěly rty. „Prostě chce pro mě takovou budoucnost, jakou by si přál tatínek.“

Perdita ji vzala kolem ramen. „Jistě s tím souhlasíš. A když tvůj poručník bude o tebe pečovat, bude mít pocit, že neztratil přítele zcela.“

Louisa se na ni usmála. „Skoro přesně tohle řekl. Asi jsem se v něm mýlila. Má velké srdce.“

„Takže vaše zasnuby platí?“ zeptala se nedočkavě Amy.

„Momentálně ne, ale úplně ze stolu je nesmetl. Zdůraznil, že vaše paní matka bude tak laskavá a uvede mě do společnosti. Až skončí londýnská sezóna, promluvíme si o celé záležitosti znovu.“

„A nevádí ti čekat?“ divila se Amy. „Vždyť to potrvá nejméně rok!“

Louise se podařilo vyloudit slabý úsměv. „Jeho lordstvo uznalo, že v sedmnácti může člověku rok připadat jako věčnost, ale také mi řeklo, že opravdová láska takovou zkoušku vydrží.“

„Takže jsi souhlasila?“

„Ano.“

„Ale co na to řekne Matthew?“

„Zřejmě bude zklamaný, ale smím se s ním setkat a všechno mu vysvětlit. Pokud slečna Langrishová ovšem dovolí, abych ho přijala zde. Měl by přijít zítra... Jistě nemůže mít námitky proti poručníkovu návrhu.“

Louisa se mýlila. Když byl Matthew Verreker uveden do pracovny na Laura Pláce a během necelé minuty se

dozvěděl, že všechny jeho plány jsou vniveč, oduševnělý výraz okamžitě vystřídal výraz vzteku.

„Má drahá, snad jsi na něco takového nepřistoupila!“ vykřikl zděšeně. „Ach, to je kruté! Tak kruté! Jak to proboha vydržíme?“

„Myslím, že tak by si to přál i můj otec, můj milý. Vždyť víte, že jsem ještě nebyla uvedena do společnosti... jeho lordstvo je zkrátka přesvědčeno, že opravdová láska v této zkoušce času obstojí.“

„Je to lhář!“ vykřikl Verreker. „Doufá, že na mě zapomenete! Já vím, jak uvažuje... Ukázal mi to dostatečně jasně,“ rozčiloval se.

Louisa mu položila chlácholivě ruku na rameno. „To na mě nepočkáte?“ prosila. „Slibovali jsme si věrnost po celý život... to je rok tak dlouhý?“

Verrekerovi se podařilo ovládnout vztek jen s nesmírnými potížemi. Znechuceně pohlédl na dívčin nevinný výraz. Je to duchaprázdná nádoba... Podlehně vždy tomu poslednímu argumentu... Povolná povaha mu byla původně po chuti, nyní se však tato zdánlivá výhoda obrátila proti němu. Nasadil smutný výraz.

„Říkal jsem jeho lordstvu, že vás nejsem hoden,“ bručel. „Normálně bych nikdy neupoutal vaši pozornost. Tohle je velice hořká pilulka. Teď to vidím naprosto jasně. Mýlil jsem se. Necítíte a nikdy jste necítila ke mně to, co já cítím k vám.“

Louisa se zatvářila bolestně. „Něco takového prosím neříkejte!“ prosila. „Riskovala jsem kvůli vám svou pověst, všechno. Až moc dobře jsem si uvědomovala, že se chováme nevhodně.“

„Ach, takže vy svou lásku poměřujete konvencí? Měl jsem o vás mnohem lepší mínění.“

Louisa začínala být netrpělivá. Stalo se jí poprvé, že její nápadník se začínal chovat, jako by hrál v nějakém

druhořadém ochotnickém kousku. Obrátila se k němu zády a tento lehký pohyb vyzněl jako varování.

Verreker se okamžitě vzpamatoval. V této situaci si nemohl dovolit o ni přijít. Byla jeho poslední nadějí. Bez ní nebude mít čas ani příležitost získat peníze dřív, než dojde k nejhorsímu.

Něžně ji vzal kolem pasu.

„Odpusťte, milovaná!“ zašeptal. „Jste můj život, má jediná láska. Byli jsme si přece tak blízko. Zvykl jsem si očekávat vás každíčký den, abych vám nabídl srdce a vyhříval se v teple vaší náklonnosti. Což jsme si nebyli vším? Smáli jsme se spolu, plakali spolu, dělili se o své strasti jako praví přátelé. Nebylo tomu tak?“

„To nijak nepopírám, Matthewe.“

„Tak mě, drahá, poslouvej. Rushmore je můj nepřítel. Nevím proč, ale má s vámi dočista jiné plány. Dost možná se s vámi chce oženit sám.“ Když se Louisa nadechla, zarazil ji zdviženou rukou. „Mlčte, prosím vás...“

„Ale to je přece nesmysl!“ protestovala. „Byl to přítel mého otce.“

„To tvrdí on, ale co o něm vlastně víte? Rozjel se za vámi, hned jak se navrátil z Evropy? Dal vám najevo nějakou náklonnost? Nedal! Do Bathu přijel, teprve když jste mu oznámila svůj úmysl vdát se. Měla byste si na něj dát pozor. Hrabě není takový, jaký se zdá.“

„Myslím, že mu křivdíte. I já mu zpočátku křivdila, ale mluvil tak hezky o mém otci. Nyní mu jde jen o to, abych byla šťastná.“

Odpovědí jí bylo pochybovačné zavrčení.

„Dává to však najevo moc podivně. To je vám jedno, že zhatil všechny naše plány?“

„Pouze nás požádal, abychom počkali. Nic víc.“

„Nic víc?“ Verreker zpopelavěl. „Zlomil mi srdce. Nebudeme se smět vůbec vídat?“

Louisa mlčela.

„Aha!“ Verreker triumfálně vykřikl. „A co psát? Psát si smíme?“

„Řekl mi pouze tolik, že se nesmíme potají scházet. Pokud mi budete psát, musím vaše dopisy předložit slečně Langrishové.“

„To je prostě báječné! Umím si představit, s jakou chutí si bude číst cizí dopisy! Ne, děkuji pěkně! Měla byste se probudit, Louiso! Chce nás navždy rozdělit. Rushmore je bezcitná bestie!“

„Nemyslím si to,“ odvětila klidně. „Chce po mně jen to, co by po mně chtěl i tatínek.“

Verreker v duchu zaklel. Rushmore je pěkně vychytralý! Na takový argument mu musela přistoupit. A proto vytáhl poslední trumf.

Vzal ji za ruku. „Má pravdu, ovšem,“ řekl s podmanivým úsměvem. „A co by váš otec zvážil ze všeho nejdřív? Myslel by na vaše štěstí, že? To mě chcete jen tak zavrhnout, odhodit jako použitou věc? Nemohu uvěřit, že byste se mnou hrála falešnou hru. Věřil jsem, že vaše láskaje stejně silná jako moje. Cožpak jste neříkala, že jsme dvě části jednoho celku?“

„Nehrála jsem s vámi falešně,“ zašeptala. „Ale...“

„Ale nemáte odvahu mi věřit, že?“

„To ne.“

„Takže mě pozorně poslouvejte. Rushmore má v úmyslu nás rozdělit, ale je tu možnost, jak mu to překazit.“

„Nevím, kam míříte.“

„Musíme utéct, má lásko, a vzít se. Jakmile budeme svoji, už proti nám nic nezmůže. Ani on se nemůže postavit mezi muže a ženu.“

Louisa se mu vytrhla. Byla v šoku. „Vy jste snad zešílel!“ zvolala.

Verreker ji vzal za rameno. „Jasně že jsem zešílel, zešílel jsem láskou k vám... Věřte mi, tohle je jediná možnost, jak naše sny uskutečnit!“

„Ne, to já nemohu... a nechci!“

Matthew Verreker dobře věděl, kdy prohrál, a nyní byl velice nepříjemně překvapen. Je ztracen. Koho by napadlo, že tahle něžná a plachá dívka bude nakonec tak tvrdošíjná? Věřitelé mu nepočkají. Musí jim zaplatit do konce měsíce.

Napadl ho únos. Vždyť by stačila jen jedna noc o samotě s tímhle hloupým stvořením, a nikdo by už nemohl proti sňatku nic namítat. Z Louisy by se stalo zkažené zboží, zvláště kdyby se postaral, aby se to dozvěděli všichni její přátelé a známí.

Neuvědomil si, že se mu změnil výraz. Louisa na něj v té chvíli pohlédla a zděsila se.

„Už musím jít,“ řekla. „Je mi to líto, Matthewe, ale s něčím takovým nemůžu souhlasit. To mi nevěříte, že na vás budu čekat?“

„Dělejte, jak uznáte za vhodné,“ odvětil mrazivě. „Já se s vámi už spojit nesmím. Pokud změníte názor, napište mi.“ Pohlédl na její svěšenou hlavu a věděl, že by na dopis čekal marně. Uklonil se a odešel.

Bledý vzteky vyšel do města a smutně uvažoval nad tím, jak se mu všechny naděje zhroutily. Najednou bylo všechno pryč. A přitom mu připadala jako celkem snadná kořist, a když na ni, na samotinkou, narazil v parku, byla to příležitost, kterou jako by mu seslalo samo nebe. Na první pohled viděl, že je urozeného původu. Bylo tak snadné projevit jí své sympatie a později, když si o ní zjistil více, vyznat jí lásku.

Osiřelá a bezbranná mu spadla do náruče jako zralá švestka, dokud se ovšem neukázal ten hrabě z Rushmoru... Jak tak pomalu kráčel, planul nenávistí k hraběti. Hrabě je mocný muž, ale ještě pozná, že není jen tak dostat se do křížku s Matthewem Verrekerem. Jsou ještě jiné cesty, jak získat peníze, které potřebuje.

Unos? Za pokus by jistě stál, jenže Louisa se už neprochází sama v parku. A pak je tu Rushmore. Matthew nepodceňoval nepřítele. Kdyby si vzal Louisu za ženu, s velkou pravděpodobností by byla velice brzy vdovou. Rushmore zabíjel ve válce. Vůbec by mu nedělalo potíže zabíjet znovu.

Byla tu však jiná možnost... Vždycky si vytvářel záložní plány, kdyby mu záměry nevyšly podle očekávání. V případě Louisy to nepovažoval za nutné, ale mýlil se. Zamyslel se, záhy se mu tvář rozjasnila a začal se pochechtávat.

Nebyl to jeho původní nápad. Slyšel o něm před několika lety. Provedli to právě zde, v Bathu. Je sice pravda, že to nebyl velký úspěch, jenže zamýšlenou obětí byla postarší žena. Ale když půjde o mladou dívku? Zvážil všechny možnosti a byl přesvědčen, že to nemůže selhat.

Když Louisa s Verrekerem domluvila, zašla za svými přítelkyněmi.

Amy celá hořela zvědavostí, aby se dozvěděla, jak dopadl rozhovor s Matthewem Verrekerem, ale Perdita ji požádala, aby se na nic neptala, dokud nezačne Louise sama.

„Zřejmě byste chtěly vědět, jak to dopadlo,“ řekla Louisa. „Vysvětlila jsem Matthewovi, že musí počkat.“

„A co on?“ zajímala se Perdita, ale měla pocit, že zná odpověď dřív, než jí Louisa odpoví.

„Byl samozřejmě zklamaný,“ odvětila tiše Louisa. „Myslí si, že hrabě je netvor a že... Mám pocit, že jsme se tak trochu pohádali...“

„Však se udobříte,“ ubezpečovala ji vesele Amy. „Když pánům něco nevychází, vybuchnou, ale potom si to rozmyslí a opět se zklidní a na hádku zapomenou.“

Louisa se na ni smutně pousmála. „To nebylo jako tvé hádky s bratřenci, Amy. Matthew řekl, že mě už nebude kontaktovat. Když změníš názor, mám mu napsat sama.“

„Změníš názor? Názor na co?“ Perditě přeběhl mráz po zádech. „Doufám, že neočekává, že se s ním budeš potají setkávat a že zase budeš schovávat dopisy v parku?“

„Ne, to neočekává, ale je přesvědčen, že jeho lordstvo nás chce navždy rozdělit.“

Amy ji vzala za ruku. „A jsi kvůli tomu hodně nešťastná?“ zeptala se. „Kdybychom s hrabětem promluvily, třeba by se dal přesvědčit, že byste se mohli setkávat ve společnosti.“

„To jsem mu také řekla, jenže Matthew nechce. Nestačí mu to...“ Odvrátila hlavu, zahleděla se do okna a potlačovala slzy.

Perdita si k ní přisedla. „Je tu ještě něco?“ zeptala se. „Je mi tě moc líto. Říkalas, že Verreker si přeje, abys změnila názor. Co ti navrhl?“

Louisa se rozvzlykala. „Chce... on chce, abych s ním utekla.“ Vzdychla si. „Ale to přece nemůžu!“

„Samozřejmě že ne!“ Perdita jen stěží ovládala hněv. „Co je to proboha za člověka, když ti dokáže navrhnout něco takového!“

„Musel zešílet! To si neuvědomuje, že by se za ním hrabě pustil? Umíš si představit tu honičku a potom souboj a...“ Amy svítily oči vzrušením.

„Amy, pokud nedokážeš být rozumná, odejdi radši do svého pokoje,“ napomenula ji Perdita. „Louisa přece nemá v úmyslu s ním utéct.“ Obrátila se k Louise. „Jak to nakonec dopadlo?“

„Jak jsem říkala. Je na mně, zda se s ním uvidím či ne.“

„Chvilku ho potrap,“ doporučovala jí Amy. „Tedy pokud se s ním chceš skutečně ještě vidět.“

„Chceš, Louiso?“ zeptala se Perdita. „Myslím, že jsi nemohla očekávat, že by se tak pokořil.“

„To nevím. Jsem z toho zmatená. Matthew mi připadal nějak jiný než jindy. Vždycky byl tak milý, ale dnes jako bych viděla jinou stránku jeho povahy.“

„Nyní máš hromadu času, abys zvážila co dál,“ shrnula to Perdita a s úlevou slyšela hluk z haly, který oznamoval příchod bratranců s hrabětem z Rushmoru.

„Děvčata, já vás prosím. Neříkejte to jeho lordstvu,“ prosila je bázlivě Louisa. „Jenom by měl o Matthewovi špatné mínění.“

Amy s Perditou přikývly.

Rushmore byl až příliš opatrný, než aby se Louisy zeptal přímo. Prání padlého otce jsou pro ni nejdůležitější. Nyní už věděl, že jí může důvěřovat. Spoléhal na to, že se bude řídit jeho radami.

Beatrice Langrishová se na Rushmora celá rozzářila a neměla námitek, když navrhl, že mládež by se mohla projít v parku. Pozvání, aby šla s nimi, odmítla.

„Co vás nemá, drahý hochu, neznám nic, co by bylo více vyčerpávající. Proč myslíte, že žiju tady na Laura Place, a ne na Royal Crescent? Mám ráda pohodlí, víte, a potřebuji mít blízko do obchodů.“ Zachichotala se. „Nohy mi slouží velice dobře, pokud je příliš nenamáhám.“

„Vždyť můžete jet kočárem, madam...“

„Dnes ne, Adame. Děkuji vám. Mám hodně práce. A také by měl přijít plukovník se vstupenkami na ples. Ale jděte, děvčata budou mít z procházky radost.“

Víc je pobízet nemusela. Amy a Louisa věděly, že zanedlouho se už musejí vrátit do Akademie, a hodlaly si plně užít zbývající svobody.

Hnaly se napřed s Thomasem a jeho bratry, Perditu a hraběte nechaly jít za sebou volnějším krokem. Perdita vrhla po sestře podezřívavý pohled. Skoro by řekla, že Amy dělá všechno pro to, aby ji ponechala s hrabětem o samotě.

Potom myšlenku zavrhl. Amy jí spíš dává možnost, aby prodebatovala s Rushmorem jeho plány ohledně Louisy.

Dlouho ji nenechal na pochybách. „Stavil se Verreker za Louisou?“ zeptal se. „Dneska dopoledne.“

„Jenom mě zajímalo...“ Pohlédl na společnost radostně si vykračující ve slunci. „Nepřipadala mi nějak zvlášť rozrušená... Musím jen doufat, že ho informovala o mých přáních.“

„To skutečně udělala.“

„A jak na to reagoval?“

Perdita pečlivě vážila slova. Slíbila, že o Verrekerově návrhu na útěk nic neřekne, ale jistě nebude vadit, když prozradí, že se hněval.

„Nepotěšilo ho to,“ připustila.

Zaslechla tlumený smích. „Perdito, musím považovat tato slova za mistrovskou ukázkou zdrženlivosti a diplomacie. No tak! Zuřil?“

„Nuže, vztekal se, to ano, ale Louisů nepřemluvil. Prohlásil, že pokud nezmění názor, tak se rozejdou.“

„Vážně? To jsou skvělé novinky! Až na to, že přede mnou něco tajíte. Nač měla změnit názor?“

Perdita mlčela.

„Jak prosím?“

„Nemůžu zklamat její důvěru. Louisa trvala na tom, že se musí chovat tak, jak by si přál její otec.“

„Aha. A to stačilo k tomu, aby vypadl? Vy mě překvapujete! Nepředpokládal jsem, že by to vzdal tak snadno!“

Perdita cítila, že je na nejisté půdě. Pokoušela se dohnat ostatní, ale silná ruka jí sevřela zápěstí.

„Neutíkejte mi, drahá,“ řekl. „Nechci po vás, abyste porušila slovo, ale máme co do činění s nebezpečným člověkem. Je v úzkých a nemůže si dovolit, aby mu Louisa unikla. Podle mě jí toho moc nabídnout nemohl.“

Perdita se vyhnula jeho pohledu. Bylo jí jasné, že je to jen otázka vteřin a její společník z ní dostane všechno. A výsledkem bude katastrofa!

Rushmore pokračoval v cestě jakoby nic. Jak by si to napětí ani neuvědomoval.

„Ano,“ pokračoval. „Těch možností vážně není moc. Jednou z nich je například útěk.“

Perdita zalapala po dechu, snažila se vymanit ze sevření, ale hrabě ji nepouštěl.

„Domnívám se, že Louisa by na něco takového nepřistoupila,“ přemítal. Pohlédl na půvabnou dívku vedle sebe a potom se usmál. „Žádný strach, nic mu neudělám. Nevyzvu ho na souboj ani ho nezpráskám. Už vám někdo řekl, že se vám ve tváři zrcadlí všechny vaše myšlenky?“

Zrudla jako pivoňka a odvrátila se od něj.

„Ne, já z té zrůdy prostě nesmím udělat nějakého mučedníka lásky,“ pokračoval. „Momentálně je Louisa v bezpečí. Sama se musí přesvědčit, jaký ve skutečnosti je, a nebude na to čekat dlouho.“

„Co tím míníte?“

„Domnívám se, že Verreker je v nepříjemných finančních potížích. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby uvažoval o únosu...“

„Ach to ne!“ Perditě vyjela dlaň k ústům. „Takový ničema to zas být nemůže!“

„Nic jiného mu ale nezbývá...“ Rushmore se na chvíli zamyslel. „Nechci ji nějak lekat, ale Louisa v žádném případě nesmí být sama.“

„Ale když bude mít ustavičně v patách nějakého hlídače, bude si myslet, že jí nevěříte.“

„Mého hlídače podezřívát nebude,“ zasmál se Rushmore. „Koho?“

„Myslel jsem na vaši sestru Amy. Zasvětíme ji?“

Perdita si vydechla úlevou. „Lepší nápad jste ani nemohl dostat. Amy na Louisu dohlédne, a ještě v tom

uvidí dobrodružství. Dokonce se chystala vypravit na váš souboj s Verrekerem.“

„Musí se ještě hodně učit,“ řekl mírně. „Verreker není džentlmen. Nemohl bych ho vyzvat.“

V hlase měl cosi, co ji přinutilo, aby na něj pohlédla. A zděsila se. To nebyl ten usmívající se a žertující muž, jakého znala. Nyní měl v očích vraždu.

Rushmore si to zřejmě uvědomil a promluvil již mírnějším tónem. „Vaše sestra je klenot,“ zasmál se. „Chystala se vstát ještě před rozbřeskem a čekat nás na nějakém zatraceném vřesovišti nebo tak? Kam se chtěla schovat?“

„Za strom. Nejvíce se bála toho, že ze souboje nakonec sejde anebo že jeden druhého minete.“

„Propána! Připomeňte mi, abych jí nikdy nepůjčoval pistoli. To bychom měli mrtvolu všude kolem.“

„Bud'me vážní.“ Perdita se vrátila k tématu. „Matthew Verreker by byl pošetilý, kdyby chtěl Louisu unést. Přece ví, že byste se za ním pustil.“

„S tím samozřejmě počítá. Ale možná doufá v to, že Louisu zkazí dřív, než ho dostihnu.“

Perdita zrudla, ale nepředstírala, že mu nerozumí.

Opět viděla ten zlý záblesk v jeho očích.

„K tomu nedojde,“ ubezpečovala ho. „Promluvíme s Amy a s tetičkou Trixie. Louisa nesmí zůstat ani chvíli sama. Neměli bychom zasvětit i Thomase a jeho bratry?“

Při jejích slovech se zdráhavě usmál.

„Spíš ne. Kdyby se Thomas dozvěděl, oč jde, Amy by se toho souboje mohla dočkat. Nebylo by to k ničemu, pouze by se vyvolal skandál, Louisa by v něm figurovala, a kdyby byl Verreker zraněn, pouze by získal sympatie.“

„Já bych ho klidně zastřelila,“ prohlásila Perdita.

„Ano, drahá, to vím, ale jsou tu i jiné možnosti, jak ho dostat. Rozběhl jsem jisté záležitosti... prostě probíhá pátrání tady a v Londýně. Ten chlap přece musí mít nějakou

minulost. Určitě to není jeho první pokus o snadné živobytí.“

Pokud byla Perdita zděšená, nedávala to najevo. Zvolna dál kráčela s hrabětem parkem.

„A jak se vám líbí v Bathu?“ zeptal se s úšklebkem. „Není zas tak nudný, jak jste si zprvu představovala, že?“

„To rozhodně ne,“ pokrčila Perdita rameny. „Naučí mě to, abych neprahla po vzrušení. Připadá mi, že ho mám dost na celý život.“

„Ach, to bych neřekl.“ Rushmore sevřel její prsty v dlani. „Máte před sebou ještě celý život. Doufám... tedy jsem si jist, že bude zajímavý a bohatý.“

Perdita ponechala ruku v jeho dlani. „Není to lehké, že?“ řekla otevřeně. „Chci tím říct, když člověk neví, co ho čeká.“

„Ale právě to je na životě to krásné. Představte si, že by vám nějaký věštec prozradil všechno dopředu. Přála byste si to vědět? Přišla byste o všechna překvapení.“

„Většina překvapení byla pro mě poslední dobou spíše nemilá,“ namítla s kajícím úsměvem.

„Dobrá, ale nesmíte vzdávat naději! To všechno se změní...“ Rushmore se včas zarazil. Nesmí teď mluvit o lásce, nebo se dokonce snažit připoutat Perditu k sobě. Ať ho nejdřív považuje za přítele. To musí prozatím stačit.

DESÁTÁ KAPITOLA

Amy se do jejich plánu s chutí zapojila.

Když se jí hrabě svěřil, co od ní potřebuje, dokázala čelit neutěšené vyhlídce na návrat do ústavu slečny Bedlingtonové s mnohem větší duševní rovnováhou. Byla celá nadšená z toho, že se stane Louisinou osobní strážkyní, vadilo jí však, že Rushmore odmítl zapůjčit jí pistoli.

„Ale co když nás napadnou!“ namítala vzrušeně. „Měly bychom se samozřejmě bránit, ale co zmůžeme proti tlupě násilníků, co?“

„Nějaký útok je silně nepravděpodobný, pokud budete spolu,“ odvětil Rushmore. „Jediné, oč vás žádám, je to, aby Louisa nikdy nešla nikam sama. Vycházky do Bathu přece máte, je to tak?“

„Jedině pěkně v houfu. Vypadáme pak jako skupina školaček.“

Hrabě se jen na poslední chvíli zdržel poznámky, že také nic jiného nejsou.

„Ale na menší nákupy smíte samy?“

„Pouze ve dvou.“

„Dobře. Možná maluju čerta na zed', ale bylo by pošetilé nějak riskovat. Dbejte na to, abyste se neoddělily nebo vás někdo neoddělil, a v žádném případě nevstupujte do úzkých a temných uliček.“

Amy na něj vytřeštila oči. „To znamená, že se skutečně obáváte pokusu o únos?“

„Ano. Ale může k němu dojít, pouze kdyby se naskytla velice výhodná příležitost. Jsem si jist, že Louisa bude

sledována, ale jakmile Verreker zjistí, že nikdy nevychází bez doprovodu, zaručeně od svého úmyslu upustí.“

„Já měla pocit, že jste říkal, že Verreker je v bezvýhodné situaci.“

„Ano, to je. Nijak ho nepodceňuji, ale provést únos na živé ulici není nijak jednoduché. Potřeboval by pomoc... zavřený kočár... a možnost, kam Louisu ukrýt, aby se na ni nepřišlo.“

„Vy se v tom ale nějak vyznáte. Skoro bych řekla, že jste sám už někdy o únosu uvažoval,“ poznamenala Amy a s úsměvem na něj pohlédla.

„Jsem v pokušení, má drahá,“ odvětil a spočinul na ní očima. „Ale zatím mu zdárně odolávám... Změňme téma. Půjdete na dobročinný ples?“

Perdita na něj vyslala pohled plný vděčnosti. Věděla, že Amy bude ve střehu. Jde jen o to, aby svou odpovědnost nebrala zase až příliš vážně. Byla by schopná Verrekera vyprovokovat.

Později se s těmito obavami svěřila Rushmoreovi, ale hrabě ji uklidnil.

„Amy má hlavu na ramenou,“ ubezpečoval ji. „Uvědomuje si, že je třeba držet se mých pokynů do písmenka. Zdůraznil jsem, že vše musí probíhat naprosto nenápadně. Louisa si nesmí uvědomit, že si děláme starosti ohledně její bezpečnosti...“ Na chvíli se zamyslel. „Verreker se nevrátil?“

„Ne... A to je právě to nejpodivnější. Ale Louisa není tak zdrcena, jak jsem se obávala. Koneckonců zamilovala se do něj, jinak by přece nesouhlasila se zasnoubením.“

„Byla osamocená,“ řekl pomalu Rushmore. „V té situaci by se zamilovala do kohokoli, kdo by jí dal najevo trochu porozumění a náklonnosti.“

„Myslíte si tedy, že to bylo spíš poblouznění?“

„Možná ani to ne. Samozřejmě si však mohla myslet, že je v opojení nějaké veliké vášně...“

Perdita na něj podivně pohlédla. „To zní, jako byste nikdy neměl čas na nějaký cit. Vy si vážně myslíte, že láska je pouze nějaká iluze a nic víc?“

Zastihla ho nepřipraveného. Prudce se otočil a pohlédl na ni. Ve tváři měl takový výraz, až zatajila dech. Oči mu žhnuly. Potom se znovu odvrátil a zamířil k oknu. Hleděl přes rozlehlé náměstí Laura Pláce a snažil se ovládnout svůj hlas.

Po chvíli se k ní obrátil a usmíval se. „Ne,“ řekl. „Já v lásku věřím... a jsem si jist, že i vy. Ne, láska není totéž co poblouznění.“

„Ale může být velice složité rozlišovat mezi láskou a poblouzněním.“

„Mluvíte z vlastní zkušenosti?“

„Ne, pane. A vy?“

„Poblouznění jsem určitě nepoznal.“

„A lásku?“

„Kladete mi až příliš otázek, má drahá. Pánové neradi hovoří o svých nejniternějších citech a myšlenkách. To jste si ještě nevšimla?“

„Ach, promiňte. Neměla jsem v úmyslu... tedy, nechtěla jsem...“

„Já vím, Perdito. A je chyba vyhýbat se vašim dotazům. Takové záležitosti by se mezi přáteli měly probírat.“ Ale ani tak v tématu nepokračoval.

„Přišly vám už nějaké zprávy od rodičů?“ zeptal se.

„Máti psala z Portsmouthu, než zvedli kotvy. Ted' bych řekla, že na další dopis si počkám asi hodně dlouho.“

„Jistě se vám stýská.“

„Ovšem, ale mám přece tetičku Trixie.“ Perdita na něj mrkla. „Vášnivě miluje psaní dopisů. A je ochotna do korespondence investovat značnou sumu, i za nás. Denně napíšeme pár řádků, v nichž vylíčíme, jak jsme den strávily. Potom se koncem týdne dopisy odešlou. Domnívala jsem

se, že veškeré novinky už vyčichnou, než dorazí na místo určení, ale plukovník to má v rukou, jak říká tetička.“

„Poštovní holubi?“ zavtipkoval Rushmore.

„Ne tak docela, ale má konexe s množstvím námořníků a chlubí se, že nejjistější je pošta přes jeho přátele.“

Slečna Langrishová plně využívala veškerých výhod této služby. Vzhledem k tomu, že měla na starosti Perditu, cítila povinnost psát Perrymu a Elizabeth Wentworthovým i o chování hraběte z Rushmoru. Ale dosud nedostala odpověď.

Nyní se rozhodla svěřit se Rushmorovi s obsahem svého dopisu.

„Udělal jsem snad chybu?“ zeptala. „Cítím se zde v zastoupení jejích rodičů. Domnívala jsem se, že bude rozumné sdělit Perrymu a Elizabeth, co se děje.“

„Vždyť se nic neděje,“ ubezpečil ji rozhodně.

„Ale co to povídáte, drahý chlapče! I slepý by poznal, že se zamilováváte den ze dne stále víc.“

„Perdita si toho nevšimla a já neudělal nic, abych jí to dal najevo.“

„Adame, vážím si vás pro počestné chování, ale může se stát, že jednoho dne vás city přemohou. Dokážete čekat, dokud se nevrátí její rodiče? Nebylo by lepší informovat je, že byste Perditu rád pojal za ženu?“

„Už jsem jim psal sám. Možná jsem se přece jen poněkud unáhlil. Perdita mě nijak nepovzbudila...“

„Dopřejte jí čas!“ usmála se na něj. „Už jste si ji hodně získal. Všimla jsem si, jak pozorně naslouchala, když jste Amy vysvětloval své úmysly.“

„Od vojáka se přece očekává, že se vyzná v strategii,“ podotkl. „Přesto mám před sebou ještě dlouhou cestu, madam.“

Přikývla a nediskutovala. „Myslíte si, že vás Amy uposlechne?“

Přikývl.

„Nemohu říct, že by se mi tato situace nějak zvlášť zamlouvala, Adame. To v žádném případě. Myslela jsem si, že až děvčata přijdou příště na návštěvu, vezmu je na nákupy na Milsom Street.“

„Klidně je tam vezměte, slečno Langrishová. Jak jsem Amy už vysvětloval, nemyslím si, že by vám v centru města hrozilo nebezpečí.“

Později si měl na tato slova vzpomenout a stejně tak jeho společnice. V této chvíli neměli ani zdání o nebezpečích, jež na ně čekají.

„Bylo by tu ještě něco,“ řekl nakonec. „Mohu vás požádat, abyste za mě vyřídila jeden nákup?“

„S nesmírnou radostí, drahý. Co byste si představoval?“

„Louisa má příští týden narozeniny. Rád bych jí věnoval něco na památku... třeba nějakou brož... nebo náramek. Kdyby její otec žil, určitě by na ni v tento den pamatoval něčím podobným.“

„Nechcete s ní zajít do klenotnictví sám?“

„Ne!“ V té chvíli vypadal poněkud nesvůj. „Byl bych moc nerad, kdyby si myslela, že si chci kupovat její přátelství.“

Slečna Langrishová potřásla hlavou. „Nemohu jí přece zamlčet, že ten dárek je od vás, můj drahý. Možná Louisu podceňujete. Nevšiml jste si? Začíná k vám cítit větší důvěru a vůbec se projevuje sebevědoměji. Už vás nevidí jako nějakého netvora.“

„Zřejmě za to vděčím Thomasovi.“ Pátravě pohlédl na starou dámu. „Nemáte pocit, že by z toho mohlo být něco víc, madam?“

„Měl byste něco proti, Adame?“

„Ani v nejmenším. Louisa by nemohla dopadnout lépe. Ten mladík je naprosto bez poskvrny.“

Beatrice Langrishová se usmála. „Ale nesmíte jim to zas tolik usnadnit.“

„Nebojte se, to se nestane. Thomas se brzy musí vrátit ke svým povinnostem a já chci, aby Louisa nejdříve absolvovala sezónu, a potom podnikneme tak závažný krok. Nezná svět. Musí ho poznat.“

„To je moudré rozhodnutí!“ Slečna Langrishová se usmála. „Přála bych si jenom mít jistotu, že se ten Matthew Verreker už vzdal veškeré naděje, že ji získá.“

„To bych si přál rovněž. Ale Louisa je teď dobře chráněna. Brzy se musím vrátit do Londýna. Vévoda mě bude potřebovat...“

Na několik minut se zamyslel.

„Co je, Adame? Něco se stalo?“

„Zatím ne,“ přiznal otevřeně. „Nevěřím, že se Verreker tak snadno vzdá kořisti. Potřebuji se o něm dozvědět víc. Tohle zaručeně není jeho první pokus. Samo o sobě se nejedná o zločin, to ne, ale působí na mě dojmem podvodníka. Kdybychom tak na něj něco měli.“

Něco, abychom ho mohli obžalovat a odsoudit. Tím by byl od něj pokoj.“

„Ale přece jste mi už říkal, že jste dal pátrat a nic jste nezjistil.“

„Mistrně zahlazuje stopy. V Bathu jsem se o něm nedozvěděl vůbec nic. Zbývá tedy Londýn. Musí vyhledávat společnost bohatých, takže je možné, že moji muži se o něm už něco dozvěděli.“

„Kdy odjíždíte?“ zeptala se.

„Zítra nebo pozítří. Nebude to lehké.“ Bolestně se na ni usmál. „Zanechám zde své srdce.“

„Ale ne na dlouho. Budete nám chybět, Adame.“

„Doufám,“ řekl pochybovačně a pomyslel si, že Perdita si po jeho odjezdu možná oddechne. Anebo – což by bylo mnohem horší – si na něj ani nevzpomene.

Mýlil se však. Nesmírně ho překvapilo, že když oznámil novinu o svém odjezdu, Amy a její bratřenci protestovali a přemlouvali ho, aby odjezd ještě zvážil. Dokonce i Louisa se zajímala, kdy se opět vrátí.

Pouze Perdita neřekla nic. Obličej měla ve stínu, takže se nedalo poznat, jak se tváří. Přivítala tu novinku? Pohlédl na ni a doufal, že v jejích očích nespátří radost. Od prvního setkání v něm přece viděla nepřítele, teprve postupem času se stali spojenci.

Seděla v křesle u okna. Došel k ní. „Nemáte mi co říci?“ zeptal se tiše.

Upřeně se dívala na sepjaté ruce. Zpráva o jeho návratu do Londýna jí dost otřásla.

„Netušila jsem, že nás chcete v tuto dobu opustit,“ pronesla chladně. Nemusí přece poznat, jak moc by si přála, aby zůstal. „Obávám se, že Louise může stále ještě hrozit nebezpečí.“

„Myslím, že jsme udělali vše, co bylo v našich silách, Perdito.“

Neodpověděla.

„Krom toho jste zřejmě na něco zapomněla. Jsem voják, má drahá. Nejsem pánem svého času. Vévoda mi dal volno na návštěvu svěřenky. Volno však už pomalu vypršelo a já se musím vrátit.“

„Ovšem, chápu.“ Perdita vstala, aby od něj odešla, ale uchopil ji za ruku.

„Máte starost jen o Louisu?“ zeptal se. „Myslel jsem, že my dva jsme přátelé. Budou mi chybět naše rozhovory. Neřeknete mi totéž?“

Perdita měla slzy na krajíčku. Netroufala si odpovědět. Bylo to přece tak směšné. Proč je tolik rozrušená z jeho odjezdu? A proč by jí budoucnost bez něj měla připadat tak prázdná a nudná?

Zachránila ji tetička. Zavolala si ji k sobě kvůli nákupní vycházce.

„Louisa bude mít brzy narozeniny,“ šeptala jí. „Lord Adam mne požádal, abychom jí vybraly nějakou pěknou brož nebo náramek.“

„Copak jí to nemůže koupit sám? Musí všechno přehazovat na ostatní?“ zalapala Perdita po dechu. Byla už s nervy v koncích.

„Neví, co by se jí líbilo.“ Beatrice Langrishová na její výbuch nezareagovala a nasadila neproniknutelný výraz. Všimla si hovoru lorda a Perdity a věděla, že neskončil příliš slavně. Ostatně ono to nebude zas tak špatné, když Rushmore na nějakou dobu odjede. Perdita si alespoň uvědomí, jak příjemně se cítila v jeho společnosti.

Louisiny narozeniny připadaly na stejný den jako dobročinný ples, měly by se tedy oslavit koncem týdne. To znamenalo, že na výběr vhodného dárku nebylo příliš času, zvláště když chtěly dát ještě vyrýt věnování. A proto Perdita a Beatrice Langrishová hned následující dopoledne vyrazily po klenotnictvích.

Rushmore se o ceně nezmínil, zřejmě pro něj byla zcela podružná, takže dámy ve výběru nic neomezovalo. Nehledaly však příliš dlouho. Nakonec se shodly na tenkém, zlatém náramku klasického vzoru a na něm mělo být vyryto pouze Louisino jméno a datum.

Chtěly pokračovat návštěvou největšího obchodníka s galanterií ve městě, ale když vyšly na ulici, slečna Langrishová klopýtla. Perdita ji rychle chytila v podpaží a domnívala se, že tím je všechno v pořádku. Potom však zaslechla vzdychnutí.

„Co se děje?“ vykřikla zděšeně. „Je vám něco, teti? Udělalo se vám špatně?“

„Nic vážného, má drahá. Jenom dna, náhlá, prudká bolest. Nevadilo by ti, kdybychom se už vrátily domů? Potřebuji sice ještě nějaké ty krajky a rukavičky, ale momentálně nemůžu...“

„Samozřejmě že se vrátíme. Teti, to jste měla říct dřív! Máte něco na zmírnění bolesti?“

Slečna Langrishová přikývla, ale až v bezpečí domova vytáhla lektvar, který jí předepsal lékař, a po něm se již cítila lépe. Dokonce se zachichotala.

„Všechno se člověku jednou vrátí!“ poznala. „To je můj trest za příliš dobré bydlo.“

„Měla jste to už dříve?“

„Pouze náznak v jednom prstu. Tentokrát mi to postihlo celou pravou ruku.“ Perdita pohlédla na naběhlé klouby pod zarudlou kůží. „Vypadá to ošklivě, teti. Nevyvolává ve vás ten lektvar ospalost? Možná byste si chtěla lehnout...“

Beatrice Langrishová přikývla. „Odpoledne mi už bude líp. A potom nákupy dokončíme.“

„Odpoledne nikam nepůjdeme. Čekáme přece děvčata. Prostě nám řeknete, co máme koupit, a my to zařídíme.“

„Já ti nevím, Perdito. Lord Adam mě varoval, že ve městě může hrozit nebezpečí.“

„Když se budeme držet pohromadě a když s námi půjde i Ellen, pokud si přejete, tak nám nic nehrozí.“

„Byla bych mnohem radši, kdyby s vámi šel Rushmore nebo mládenci.“

Perdita se zasmála.

„Pánové nákupy nesnášejí! A to, teti, určitě dobře víte. Nedělejte si s tím hlavu. Bath je plný lidí a nepůjdeme jinam než na hlavní ulice.“

Slečnu Langrishovou to zcela nepřesvědčilo, ale nakonec ospale souhlasila a odebrala se do své ložnice.

Amy a Louisa odpolední vycházku do města uvítaly s neskrývaným nadšením. Perdita souhlasila s tím, aby je provázela nabručená Ellen.

Nákupy se však protáhly déle, než očekávaly. Amy a Louisa potřebovaly nové bílé rukavičky na ples. Potom je zaujala bohatá nabídka umělých květín a pestrých stužek.

Perdita je k sobě zavolala. „Pomozte mi vybrat,“ prosila, „teti potřebuje několik yardů krajkové lemovky. Není nejlevnější a nerada bych vybrala špatně.“

„Kdyby se jí nelíbila, můžeme ji přece vždycky vyměnit,“ namítla Amy.

Louisa vzala krajkovou lemovku do prstů. „Tahle je skutečně nádherná,“ řekla znalecky. „Vzor se bude slečně Langrishové bezpečně líbit.“

„Je však bílá a ona chtěla černou. Zajímalo by mě, jestli ji mají...“ Perdita si zavolala prodavačku a mladá žena zašla někam dozadu.

To, co následovalo, jim doslova vyrazilo dech. Bylo to zcela nečekané. Když se prodavačka vrátila, vrhl se na ni zuřivý majitel obchodu.

„Jak se opovažujete opustit své místo?!“ řval na ni. „Flákáte se a nestaráte se o zákaznice! Měl bych vás na místě vyhodit na dlažbu!“

Perdita pohlédla na roztřesenou ženu, která střídavě rudla a bledla. Vypadala dost podvyživeně a bylo na ní jasně vidět, že se bojí o místo.

„Pane, já ne...“

„Ticho bude! Seberte si své věci a jděte...“

„Moment, prosím!“ vmísila se do věci Perdita. „Požádala jsem tuto mladou dámu, aby mi zjistila, zda máte tuto krajkou i v jiném barevném provedení.“

Muž se prudce otočil a pohlédl na ni. Potom zrudl i on. „Omlouvám se, madam. To jsem netušil.“

„Uznávám, že jste to nemohl tušit, ale aspoň jste si mohl zjistit důvod slečniny nepřítomnosti a nechovat se tak nemožně.“

V té chvíli už měli zaujaté posluchače a majitel obchodu si to velice dobře uvědomoval. Pohlédl na zbytek

personálu, který se rovněž přiblížil. Potom se obrátil k Perditě a jen s velkými potížemi se ovládal. Na něco takového nebyl zvyklý, zvláště ne od mladých žen.

Perdita viděla, jak se tváří, a uvědomovala si, že může vděčit jen ostatním zákazníkům za to, že ji neodkáže do patřičných mezí.

„Neměli bychom si o tom promluvit mezi čtyřma očima, slečno?“ zeptal se.

„Nikoli, nemohli. Osočil jste slečnu na veřejnosti. A proto to také projednejme na veřejnosti. Dovolte mi, abych vás ujistila, že nejsem zvyklá na výbuchy vzteku, když někoho z vašeho personálu o něco požádám.“

„Nebylo to míněno proti vám,“ zabručel.

„Můžete se v klidu věnovat svým záležitostem, nezdržujte se,“ pravila Perdita. „Když dovolíte, slečna mě obslouží. Na rozdíl od vás je alespoň zdvořilá.“

Nezbývalo mu nič jiného než odejít. Děvčata však ztratila radost z nákupu.

Perdita měla sto chutí všechno vrátit a odejít. Názor změnila jen kvůli prodavačce. A tak se stalo, že nakonec nakoupily mnohem víc, než měly původně v úmyslu.

„Nevyhodí vás?“ zeptala se mladé ženy.

„Ne, slečno. Děkuji vám.“

„Nuže, pojďme,“ zavelela Perdita a vyšly na ulici.

Ellen si za jejími zády odfrkla. „To se vám teda povedlo, slečinko,“ bručela. „Chovala jste se tam jako nějaká vévodkyně!“

Perdita se zastavila a obrátila se na ni. „A nebyla jsem v právu?“ opáčila. A k jejímu úžasu se stará žena vlídně usmála.

„Tentokrát ano, má drahá. Doufejme však, že jste tu chudinku zachránila před propuštěním.“

„Já doufám že ano, Ellen...“ Perdita se otočila za Amy a Louisou, které se zastavily. Ke svému zděšení zjistila, že je oslovil jakýsi neznámý mladík.

Okamžitě k nim přispěchala. Potom si s úlevou uvědomila, že se jedná o prodavače z galanterie, kterou před chvílí opustily. Byl to syn majitele.

„Stalo se něco?“ zeptala se.

„Zřejmě ne, madam, ale chybí nám určité množství krajky. Možná omylem zapadla této mladé dámě do taštičky...“ Pohlédl na Louisu.

„Myslíte?“ zeptala se bezstarostně Louisa. „Nechala jsem ji otevřenou na pultě. Nedívala jsem se.“

„Mohu tedy, slečno Bryantová, do ní nahlédnout? Dovolíte?“

Louisa souhlasila. Krajka v kabelce skutečně byla. Celá zmatená mu ji předala.

„Mohu znát vaši adresu, slečno?“

„Proč se ptáte?“ odpověděla Perdita chladně. „Znáte ji přece. Bydlíme na Laura Pláce, kam doručíte náš nákup.“

Byl to podivný incident, ale nevěnovaly mu už žádnou zvláštní pozornost. Teprve později Perditu napadlo, jak je možné, že prodavač znal Louisino příjmení. Dál se tím nezabývala. Neřekla to Rushmorovi ani slečně Langrishové. Byly tu jiné věci, které je zaměstnávaly mnohem víc. Thomas byl odvolán do Londýna a jeho bratři se rozhodli, že odjedou s ním.

Jejich odjezd vrhl stín na přípravy na ples, i když mládenci měli odjet až po něm.

A brzy nás opustí i Rushmore, pomyslela si Perdita zoufale. Zřejmě je přesvědčen, že Louise už nehrozí žádné nebezpečí. Verrekera nebylo v Bathu vidět a Louise nenapsal. Možná se už zaměřil na jinou bohatou ženu.

Ne, dělám si o Louisu bezdůvodné obavy, pomyslela si Perdita. Ale proč pořád pochybuji? Ne, musím na to přestat myslet. Napadlo ji, že její špatná nálada pramení také z toho, že s odjezdem bratranců přijdou o společníky a tanečníky. A pokud jde o Rushmora... aspoň si na pár nejbližších měsíců odpočine od té jeho ironie. V hloubi

srdce však věděla, že mu křivdí. Hrabě jí nijak neubližoval, nevysmíval se jí, neurážel ji.

Pravdu si uvědomila až onen večer, kdy se konal ples. Vypadala nádherně a ke krémovým šatům si vzala jen náhrdelník z říčních perel.

Rushmore ji vyzval na valčík. Tentokrát se nijak nezdráhala a plně se oddávala potěšení z tance. Bylo to na ní tak patrné, že se jí zeptal: „Jste šťastná?“

„Ovšem!“ Obdařila ho zářivým úsměvem.

„To jsem rád. V posledních dnech jste mi připadala tak trochu... ustaraná.“

„Vím. To proto... prostě řešení Louisina problému mi připadá až příliš snadné. Nemyslíte?“

„Také mě to překvapilo,“ přiznal. „Nevšimla jste si něčeho neobvyklého?“

V první chvíli mu chtěla povědět o té podivné záležitosti s krajkou, která se našla v Louisině kabelce, ale pak si řekla, že to nemá žádnou souvislost s Matthewem Verrekerem. A tak jen zavrtěla hlavou.

„Potom pusťte všechny starosti z hlavy. Dneska vypadáte obzvláště skvěle. Všichni muži mi závidí.“

Perdita zrudla. „Byla bych ráda, kdybyste mi neříkal takové...“

Něžně na ni pohlédl. „V tom případě jste zřejmě jediná žena na světě, kterou nepotěší, když jí někdo polichotí, jak pěkně vypadá.“

„Vzhled není ta nejdůležitější věc na světě,“ odvětila suše. „Lichotit se dá kvůli mnohem důležitějším věcem.“

„To jistě.“ Hrabě náhle zapomněl na slib, který dal sám sobě. Vždyť napsal Perditině otci, svěřil se mu se svými úmysly a slečna Langrishová ví, co k Perditě cítí. Nedělá tedy nic pokoutného. Než odjede do Londýna, musí jí vyznat svou lásku.

„Nepřipadá vám, že je tady strašné horko?“ zeptal se. „Pojďme někam stranou, kde si můžeme promluvit.“

„Ale valčík ještě neskončil,“ namítla.

„Můžeme si pak zatančit jiný. To, co vám chci říct, je důležité. Prosím.“

Netušila, oč půjde, a dovolila mu, aby ji odvedl k pohovce ve vedlejší místnosti. Posadil se vedle ní, ale tak dlouho mlčel, až se jí začala zmocňovat úzkost.

„Co se děje?“ pípala. „Tajíte přede mnou něco? Týká se to Louisy?“

Uchopil ji za obě ruce. „Něco jsem před vámi tajil, ale Louisy se to nijak netýká. Vy vážně nic netušíte, Perdito?“

Vyprostila ruce. „Mluvíte v samých hádankách. Nedokážu číst vaše myšlenky.“

„Jak bych si přál, abych já dokázal číst vaše. Povězte, budu vám chybět, až odjedu do Londýna?“

Ke svému zděšení zjistila, že rudne. Pokusila se o úsměv. „Jistě vás budeme postrádat. Až vy a naši bratraci odjedete, nebudeme mít už žádnou společnost.“

„Netrapte mě, má drahá. Však dobře víte, že na tohle jsem se vás neptal.“

Perdita se pokusila vstát, ale vzal ji kolem pasu a držel ji.

„Nebojte,“ zachraptěl. „Já vás miluju. Přál bych si, abyste se stala mou ženou... Už jsem napsal vašemu otci o svolení, abych se směl o vás ucházet.“

Perdita byla tak překvapena, že mu nedokázala odpovědět. Jeho nabídka byla zcela nečekaná a vyděsila ji.

„Vy jste psal mému otci?“ zeptala se nevěřicně. „Jak jste se mohl opovážit? A na to, co si přeji já, se vůbec nebere ohled?“

„Nejdůležitější je samozřejmě to, co si přejete vy, ale rodiče nemohu obcházet, to jistě víte.“

„Buďte tak laskav a dejte tu ruku pryč,“ pronesla koženě. „Jednou jste řekl něco v tom smyslu, že se hodlám

stát hraběnkou. Dovolte mi, abych vás ubezpečila, že nic mi není vzdálenější.“

Rushmore ji rázem pustil. „Takže nic, co jsem udělal nebo řekl od onoho nešťastného večera, nezměnilo váš názor na mne?“

„Nechci vám lhát. Mýlila jsem se ve vás, to přiznávám. Jsme spojenci, ale jen kvůli Louise. Jste na ni hodný, to jistě... ale to z nás ještě nedělá přátele.“

„Aha! Takže mi i nadále nedůvěřujete?“

„Důvěřuji, ale nechci být vaší ženou.“

„Nechcete si to ještě rozmyslet? Mohla byste mi ponechat aspoň jiskřičku naděje. Já mohu čekat, Perdito. Bude mi stačit, když řeknete, že budete o mé nabídce uvažovat. Nic víc.“

„To by nemělo smysl, pane,“ odpověděla odhodlaně. „Nechci se za vás provdat a tím to končí.“

Rushmore zabořil hlavu do dlaní, ale právě v tom okamžiku vešel do místnosti jiný pár. Udiveně na ně pohlédli a Perdita okamžitě vstala.

„Bud'te tak laskav a doved'te mě k tetě,“ řekla tiše. „Vzbuzujeme zvědavost.“

Když se vrátili do sálu, Rushmore ji předal bratranci Henrymu. Potom si sedl vedle slečny Langrishové.

„Nuže, hochu?“ zeptala se. „Tváříte se, jako by vám Napoleon utekl i ze Svaté Heleny.“

„Všechno jsem si pokazil sám, madam. Nechtěl jsem jí vyznat lásku tak brzy, ale dnes jsem už nedokázal skrývat city...“

„Takže vás odmítla?“

„Ano. A nedává mi naději. Prý ani nechce o mé nabídce uvažovat.“

„Sel jste na to příliš rychle. Uvědomte si, že je pořád ještě moc mladá...“

„Svým způsobem... Máte pravdu. Ale ne ve všem. Někdy mě dokáže překvapit.“

Beatrice Langrishová se v duchu usmívala. Perdita to jistě neměla v úmyslu, ale hraběti z Rushmoru nijak neuškodí, když o ni bude muset tak trochu bojovat.

„Nevzdávejte se!“ povzbudila ho. „Až se vrátíte, možná změní názor.“

Rushmore jen potřásl hlavou. Byl přesvědčen, že přišel o svou jedinou lásku.

V následujících dnech byla Perdita celá zaražená. Rushmorova nabídka pro ni byla naprostým překvapením a považovala za nutné ji rázně odmítnout. Klidu jí to však nepřidalo. Nebyla na něj zlá? Stále měla před očima, jak se tvářil, a trápilo ji to. Vypadal, jako by byl zasažen přímo do srdce. Jak nevhodné bylo připomínat mu onu nešťastnou poznámku, kterou utrousil tenkrát v Almackově klubu. Vždyť jí nabídl své srdce a o upřímnosti té nabídky nemohla v nejmenším pochybovat. Nakonec se svěříla tetě.

„S tím se netrap, Perdito!“ uklidňovala ji. „Všechno nemusí pánům vycházet, jak si představují. Nepřeješ si ho za muže a řekla jsi mu to. Jednala jsi správně, protože upřímně.“

„Asi ano,“ odvětila Perdita nejistě. „Jenže... Možná jsem mu to měla říct trochu taktněji, ale on mě tak překvapil, že jsem najednou nevěděla...“

„Hrabě je zralý muž. Je to pro něj jistě nemilé, ale ze zkušenosti vím, že pánové netrpí příliš dlouho. Všechny londýnské matinky dcer na vdávání v něm uvidí vítanou kořist. Neobávám se, že by postrádal dámskou společnost. Až o něm uslyšíme příště, bude to jistě v souvislosti s oznámením jeho zasnub ve společenské rubrice Gazette.“

Perditě to z jakéhosi neznámého důvodu náladu nezvedlo. Dny mýjely a stále častěji se postihovala při tom, že myslí na to, jak Rushmore asi tráví svůj čas v Londýně. Do Almackova společenského klubu nechodí, ten ho nezajímá, to věděla, ale byla zde jistě jiná rozptýlení, jako

vojenské přehlídky, vypouštění balonů, nemluvě o každodenním defilé krásek na Rotten Row.

Samozřejmě jej s radostí uvítají. Ustavičně na něj myslela, kamkoli šla, vyhlížela jeho štíhlou postavu, stýskalo se jí po jeho ironickém úsměvu. A všechny hovory jí připadaly jalové, prázdné. Zvykla si na jeho provokativní škádlení. Zkrátka a dobře, cítila se bez něj sama.

„Já to věděla!“ prohlásila Amy. „Dopadlo to přesně tak, jak jsem čekala. Ty ses do něj zamilovala!“

„Nehlopni, Amy! Jak jsi proboha přišla na něco tak směšného?“

„Mně stačí už to, že od té doby, co odjel, chodíš jako tělo bez duše. Něco ti povím, Dito. Chtěla bych někam, kde není nikdo zamilovaný. Mezi Louisou, která ustavičně bájí o Thomasovi, až mi z toho brní v uších, a tebou, která s nikým nepromluví ani slovo, mám pocit, že se těm záležitostem přikládá až příliš velký význam, tedy aspoň z hlediska nezúčastněného diváka.“

„Omlouvám se. Bath mi poslední dobou připadá poněkud nudný. Bylo to mnohem zajímavější, když tu ještě byli mládenci.“

„Nepřítomnost hraběte z Rushmoru však nijak nevadí, že?“ poznamenala uštěpačně Amy, ale pak si všimla Perditina utrápeného výrazu. „Promiň, nechtěla jsem ti kazit náladu. Myslela jsem, že se před odjezdem nějak vyslovil.“

„Vyslovil,“ šeptla Perdita zlomeným hlasem. „Jenže já ho odmítla...“

„Nuže, to snad není zase tak velká tragédie,“ konejšila ji sestra. „Však on se vrátí. Sice nechápu, proč jsi to udělala, ale to je tvoje věc. Vždyť jste spolu vycházeli tak dobře a on je do tebe celý udělaný!“

„Ne, nevrátí se. Řekla jsem mu, aby si nedělal žádné naděje. Byla jsem na něj ošklivá. A teď toho lituju. Bylo to... Ach Amy, ani jsem si neuvědomila, jak moc mi na

něm záleží. Nechtěla jsem si to přiznat. A teď jsem ho ztratila a nevím, co s tím.“ Tiše vzlykla.

„Hlavu vzhůru!“ povzbuzovala ji Amy. „Uvědom si, že pan hrabě je voják. Určitě už plánuje tažení, jak tě získat.“

„Anebo jak získat nějakou jinou,“ nedala se uklidnit Perdita.

„Prosím tě, už toho nech! Především se tady nudíš, to je všechno. Víš co, zeptáme se tety, jestli si můžeme najmout koně a vyjet si zase do přírody. Místo mládenců s námi pojedou sluhové. Co ty na to? Musíme proti téhle melancholii něco dělat.“

„A myslíš, že je to rozumné? Přece jsme hraběti slíbily, že neopustíme město.“

„Sluhové mohou být pro případ útoku na Louisů ozbrojeni. A tobě to přinese alespoň nějaké rozptýlení.“ Amy celá hořela nadšením.

„Není to zrovna to rozptýlení, které bych bůhvíjak vítala. Myslím si, že bychom v nynější situaci měly raději zůstat v Bathu. Tady máme aspoň jistotu. Zde by se nemělo Louise nic přihodit.“

Netušila, jak moc se plete.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Beatrice Langrishová nebyla rozhodně žádné ranní ptáče, a proto Perditu dost vyděsilo, když si ji ráno naléhavě žádala do svého pokoje.

Hodila na sebe župan a vyřítla se na chodbu. Obávala se, že se tetince přitížilo.

„Jste nemocná, teti?“ zeptala se úzkostlivě. „Nemám poslat pro lékaře?“ Stará dáma byla bledá jako stěna.

Slečna Langrishová zavrtěla hlavou. „V této záležitosti by nám nějaký doktor medicíny asi příliš nepomohl.“ Roztřesenou rukou podala Perditě dopis. „Přišel hned za svítání.“

Dopis byl adresován Louise.

„Vy jste ho neotevřela?“

„Nikoli, má drahá. Je to přece soukromá korespondence. Ale obávám se, že je od toho strašného člověka. Od toho, jak se jmenuje, Verreker!“

„Ale také by mohl být od hraběte z Rushmoru.“ Perdita zkoumala písmo. „Ženská ruka to určitě nepsala.“

„Adamův dopis by přišel běžnou poštou a byla by na něm jeho pečeť. Přece by s ním neposlal nějakého kluka.“

„Že by Thomas?“

„Thomas by se nejdříve dovolil a teprve potom by psal. Obávám se, že o sobě dává vědět Verreker.“

„Možná je to dopis na rozloučenou,“ utěšovala se Perdita. „Možná se vzdal všech nadějí a našel si jiný cíl. Co my víme?“

„Kéž bys měla pravdu, děvče,“ řekla nepříteli přesvědčeně teta Beatrice. „Nebudu mít klidu, dokud se nedozvím, co v něm je.“

„Louisa vám ho dá přečíst, teti. Ví, že musí. V tomto směru byl hrabě neoblomný.“ Perdita podala tetě dopis. „Děvčata přijdou odpoledne, takže se tím zatím netrapte. Louisa se změnila, však víte. Už dávno není tak lehkověrná a o Verrekerovi již nemluví tak jako dříve.“

„Máš pravdu, děvče. Ani nechodí jako tělo bez duše. Víme však, co má ten Verreker za rubem?“

„Třeba ten dopis ani není od něj.“ Perdita se usmála.

„A kdo jiný by jí potom psal?“ namítla Beatrice Langrishová. „Je to od něj, já to vím.“

„Ale i tak se o ni nemusíte bát. Žádnou hloupost neprovede. Adam... tedy jeho lordstvo... ji přesvědčilo, že se musí chovat tak, jak by si to přál její otec.“

„Máš pravdu! Jsem jen pošetilá stará žena, které vidí všude samé nebezpečí,“ Do tváří se jí vrátila trochu barva. „Ale ani tak nebudu mít klidu, dokud se nedozvím, oč jde.“

Perdita odešla, ale přece jen byla rozrušená. Její povzbudivá slova nezněla příliš přesvědčivě. Verreker určitě není ten typ muže, který by napsal ušlechtilý dopis na rozloučenou. Určitě má v plánu něco zcela jiného.

Na šok, který ji odpoledne čekal, nebyla ani trochu připravená.

„Nemám před vámi žádné tajemství, madam.“ Louisa trochu zrudla, když jí slečna Langrishová předala neotevřený dopis. „Prosím, otevřete ho sama.“

„Ne, ne, ne, drahoušku. Musím přiznat, že jsem hrozně zvědavá, ale otevři ho ty. Ten dopis nepřišel poštou, víš? No tak, už nás nenapínej...“

Čekala, až Louisa obálku otevře a vytáhne list. Potom zaslechla vzdychnutí. Louisa se zapotácela, a kdyby ji Amy nezachytila, skácela by se k zemi.

„Co se děje, drahá? Ach, sedni si! Perdito, zazvoň na Bateše! Ať přinese brandy...“

„Ne, prosím! Už jsem v pořádku. Jenom, jenom jsem něco takového neočekávala...“ Louisa roztřesenou rukou podala dopis slečně Langrishové.

Byl krátký. Beatrice Langrishová zbledla, když ho přečetla nahlas: „Vaše přátele a známé jistě překvapí, že jste před několika dny ukradla v Bathu krajku. Této nepříjemnosti se lze ovšem snadno vyhnout za jistou protihodnotu. Svůj souhlas dáte najevo návštěvou katedrály zítra v jedenáct hodin. Přijdete tam sama. Pokud tak neučiníte, bude na vás podána žaloba a budete vzata do vazby. Na Vaši krádež je několik svědků.“

Slečna Langrishová byla bílá jako stuhy na jejích šatech. „Oč tady jde, Louiso?“ zeptala se zděšeně. „O ničem takovém nic nevím.“

„Nepřipadalo nám to tak důležité, abychom vám o tom vyprávěly, madam. Šlo o obyčejné nedorozumění. Koupily jsme pro vás krajku a potom nás na ulici dohnal ten muž. A tvrdil, že jím chybí nějaká krajka.“

Amy vypadala zmateně. Stále se pokoušela pochopit celý dosah této nepříjemné záležitosti.

„A našel tu chybějící krajku v Louisině kabelce,“ pokračovala pomalu Perdita. „Překvapilo nás, že se ptá na její adresu. Ale nic zlého jsme si nemyslely.“ Byla zlostí bez sebe. „Tohle v podstatě není nic jiného než velmi laciný pokus o vydírání. V tom má zaručeně prsty ten Verreker.“

„Ne. To se mýlíš!“ Louisa střídavě bledla a rudla. „On tam nebyl. Jak by se dozvěděl o nějaké chybějící krajce?“

„To nevím, ale celé mi to připadá krajně podezřelé. Něco tu nehraje. Schůzka v katedrále? Píše se tam o protihodnotě, pisatel tudíž chce peníze, ale přece musí vědět, že jsi ještě příliš mladá na to, než abys samostatně vládla svým majetkem.“

„Ale vyhrožuje žalobou...“ Louisa měla slzy na krajíčku. „Musím se tam dostavit, i kdyby jen proto, abych zjistila...“

„Ne, nic takového. Nikam nepůjdeš,“ prohlásila rozhodně Perdita. „Nic ti nemohou dokázat. Toho dopisu si prostě nevšímej. Nejlepší bude, když ho hodíš do ohně.“

„Kdepak. Naopak! Spíš bychom si ho měly ponechat,“ ozvala se rozhodně slečna Langrishová. „Škoda že tady není Rushmore. Určitě by věděl co dál.“

„Zajdu do toho obchodu,“ nabídla se Perdita. „Je v tom nějaká záhada. Proč by žádal o tajné setkání? Majitel přece mohl zajít rovnou sem.“

Věděla však, že odpověď zná. Vše nasvědčovalo tomu, že za vším je Verreker.

V jedenáct dopoledne bude v katedrále prázdná. Katedrála má několik vchodů. Co by bylo snadnějšího než hodit přes Louisů deku a vyvést ji nějakými bočními dveřmi?

„Půjdu s tebou,“ řekla náhle slečna Langrishová. Dna ji sice ještě nepřešla, ale nedala se odradit.

Perditu ani moc nepřekvapilo, když zjistila, že majitel a jeho syn jako z udělání zrovna dnes v obchodě nejsou. Servilní prodavač jim sdělil, že odjeli na pohřeb nějakého vzdáleného příbuzného.

„Tomu nevěřím,“ zuřila Perdita. „Určitě jsou spolčení s Verrekerem.“

„Je to možné, Perdito? Nesnáším toho chlapa stejně jako ty, ale přece jen mi to připadá poněkud přitažené za vlasy.“

„Možná. Ale jakmile bude mít Louisů a její majetek, může jim pěkně zaplatit.“

„Nepočítají s Adamem.“

„Ten tady, teti, není. Byli chytří. Počkali si, až odjede. Doufají, že ji zítra unesou. A než by je našel, bylo by příliš pozdě.“

„K tomu však nedojde, drahoušku,“ utěšovala ji teta. „Louisa na tu schůzku prostě nepřijde.“

„Může podat žalobu...“

„Jen ať ji podá. Mé jméno je dost dobré, aspoň si myslím, abych mohla čelit jakýmkoli obviněním.“

Beatrice Langrishová se však mýlila.

Za týden se do domu na Laura Pláce dostavil uctivý a ustavičně se omlouvající justiční úředník. Nicméně se jej nepodařilo přesvědčit, aby od své povinnosti upustil.

„Já se omlouvám, madam!“ prohlásil mladík uctivě. „Obávám se však, že vám nemohu nijak pomoci. Mladá dáma bohužel musí do vazby.“

„Chci mluvit se soudcem,“ prohlásila dotčeně slečna Langrishová. „Znám se s ním.“

„Jak si přejete, madam.“ Mladík byl připraven čekat. Obvinění bylo jasné a pochyboval, že by se této vážené dámě podařilo soudcovo rozhodnutí zvrátit. A nemýlil se.

„Beatrice, je mi to nesmírně líto,“ řekl jí přítel a soudce Davenport. „V tomto směru je zákon zcela jasný. Slečna Bryantová musí do vazby. Samozřejmě nebude umístěna v obecní šatlavě. Žalářník si ji vezme k sobě domů.“

„Fredericku, je to ještě dítě. To obvinění je zcela smyšlené.“

„Však se bude moci hájit. Zákon však hovoří jasnou řečí. Je to vážné obvinění. Pokud bude kvalifikováno jako velká krádež, může jí hrozit i trest smrti.“

„Za kousek mizerné krajky? To snad ne!“ Stará dáma zpopelavěla.

„Záleží na hodnotě. Pokud cena zboží přesahuje jeden šilink, což v tomto případě přesahuje, zákon je velice přísný.“

Zdalo se, že slečna Langrishová dýchá jen s potížením.

Perdita se obrátila na soudce. „Pro tetičkuje je to strašný šok. Jak vidíte, necítí se dobře. A pokud jde o mne, nemohu uvěřit, že byste dovolil, aby nevinnou dívku stihl takový osud.“

„Slečno Wentworthová, vaší paní tety si nesmírně vážím, ale zákon hovoří jasně. Slečna Bryantová musí předstoupit před tauntonský porotní soud. Mohu vás však ujistit, že v praxi je trest smrti za takový čin velice vzácný.“

„A co ji tedy čeká?“

„Tak čtrnáct let Austrálie.“

„To je vskutku milosrdné.“ Perdita pohlédla na ochránce zákona planoucímá očima. Už chtěla říct víc, ale teta tiše zasténala.

„Nedělejte si starosti, tetičko,“ utěšovala ji. „Hrabě bude vědět co a jak.“

To slečnu Langrishovou neuklidnilo. „Jenže hrabě tady není,“ zasténala. „Fredericku, musí Louisa do vazby okamžitě? Nemohla by zůstat u mě? Zaručuji se vám, že neopustí Bath.“

„Lituji, má drahá, ale to nejde. Byl by to precedens. Obvinili by nás, že používáme dvojí metr pro bohaté a pro chudé.“

„Stejně to tak děláte,“ neodpustila si Perdita.

„Nikoli, když můžeme pomoci, slečno Wentworthová, pomůžeme. Nejsme všichni zkorumpovaní.“

Perdita se zastyděla. Soudce Davenport byl ve výkonu svých povinností nekompromisní, ale to neznamenal, že by nebyl čestný muž.

„Kam ji odvezete?“ zeptala se.

„Do Ilchesteru, slečno.“

„Do věznice hrabství Somerset?“ zděsila se Perdita. „Proboha, přece ji nedáte do takových podmínek... mezi zloděje a vrahy a pochybné ženštiny...“

„Ovšemže ne!“ Soudce začínal být už trochu netrpělivý. „Jak jsem vám už říkal, bude ubytována u velitele věznice, v jeho domě. A nyní, jestli dovolíte, zbytečně marníme čas. Necht' si mladá dáma připraví věci, které by si chtěla vzít s sebou.“

Pohlédl na Louisu. Ta se však ani nehnula. Perdita pochybovala, zda ho vůbec vnímala. Zděšením úplně ztuhla a nebyla schopna ani krůčku.

Perdita se obrátila k Amy.

„Sbal jí věci,“ zašeptala. „Momentálně pro ni víc udělat nemůžeme.“

„Pojeďu s ní,“ nabídla se Amy. „Ve dvou to bude snadnější.“ Soudce Davenport tuto možnost zamítl, ale přece jen poněkud otupil hrany slovy: „Samozřejmě smíte svou přítelkyni navštěvovat, jak často budete chtít,“ řekl. Potom se obrátil ke slečně Langrishové.

„Beatrice, slečně Bryantové hrozí víc než jen to, že bude postrádat společnost svých přátel.“

„No právě!“ prohlásila Perdita. „Bath je strašné semeniště drbů. Jak dlouho potrvá, než se tento politováníhodný omyl dostane na veřejnost? Co myslíte? Louisa je přitom nevinná. Víte, jak ji to poškodí na pověsti? I když se jí nic neprokáže, pořád tu budou lidé, kteří si řeknou, že není kouře bez ohně.“

„V tom vám nemohu nijak pomoci,“ prohlásil soudce. Nebyl to žádný zbabělec, ale blahořečil nebesům, že jeho vězenkyní je tichounká slečna Bryantová, a ne tahle krásná dračice, která se tak zpěčuje moci jeho úřadu.

Perdita zuřila, ale vztek přebila lítost, když viděla, jak odvádějí nebohou Louisu. Potom se vzchopila.

„Ze všeho nejdříve musíme informovat Rushmora,“ vykřikla, když kočár odjel. „Napíšete mu vy, teti, nebo to mám udělat já?“

Slečna Langrishová jako by zestárla o dobrých deset let. „Moc ráda,“ vzdychla si, „ale neslouží mi ruce...“ Pohlédla na zrudlé a napuchlé prsty.

„Takže mu napíšu já.“ Perdita si sedla k psacímu stolu. Její dopis byl krátký a jasný, držela se jen faktů. Když ho odeslala do Londýna, ulevilo se jí.

„Doufám, že hrabě neprodleně přijede,“ pronesla Amy, která byla celá bez sebe. „Louisa vypadala, jako by ji odváděli na popraviště.“

„Mlč, prosím tě!“ otrásla se Perdita. „Do přelíčení bude v bezpečí. Pořád tomu nemohu uvěřit. Co tím Verreker chce získat? Nerozumím tomu.“

„Myslíš, že v tom má prsty?“

„Jsem o tom přesvědčena,“ odpověděla Perdita. „Možná doufá, že mu hrabě zaplatí, když stáhne obvinění.“

„Ale my přece víme, že to obvinění je falešné! My tam byly! Viděly jsme, co se stalo! Budeme vypovídat?“

„Nemusejí nám uvěřit. Jsme její přítelkyně. Budou počítat s tím, že ji chceme podpořit.“

„Ale přece bychom nelhaly po přísaze,“ prohlásila Amy.

„Ach Amy, to je hrůza! Už aby tady byl Rushmore,“ vzdychla si Perdita.

Perdita se snažila v následujících dnech krotit svou netrpělivost, ale z Londýna nepřišla ani řádka a hrabě do Bathu nepřišel.

„Co s ním je?“ divila se. „Nedokážu si představit, že by nás opustil.“

„Možná je mimo Londýn,“ hádala Amy. „Dopis dostane až po návratu. Zajedeme zatím navštívit Louisu?“

„Ano,“ řekla s úlevou Perdita. „Tetě Trixie se uleví, když se dozví, že je Louisa v pořádku. Možná pojede s námi.“

Tato naděje ale brzy pominula. Slečnu Langrishovou trápila dna už tolik, že se ani nemohla postavit na nohy.

Ale neztrácela optimismus. „Utěšte Louisů, jak to jen půjde,“ řekla. „Kuchař at' připraví něco k jídlu. Perdito, musíš se jí zeptat, zda něco nepotřebuje... cokoli.“ Oči jí zesmutněly. „Mám pocit, že jsem selhala, že jsem se o ni nedokázala kloudně postarat. Ale koho by napadlo, že se stane něco takového?“

„Nikdo to nemohl očekávat, teti, a nedávejte si nic za vinu.“ Perdita se zachmužila. „Jak jste ji mohla ochránit před takovou hanebností?“ Vzdychla si. Co je s tím Rushmorem? Už dávno tady měl být.

Do Ilchesteru vyrazily s těžkým srdcem. Beatrice Langrishová si vymínila, že s nimi pro jistotu pojede i Ellen.

„Bohudík, že otec trval na tom, abychom si do Bathu vzaly vlastní kočár,“ řekla Perdita tetě. „Tenkrát jsem si myslela, že je to přehnaný přepych, domnívala jsem se, že ho k ničemu nebudeme potřebovat, ale tatínek říkal, že koně mohou být stejně dobře ustájeny tady jako v Londýně.“

Slečna Langrishová se tvářila ustaraně. „Nezakazuji vám jet do Ilchesteru, děvčata, ale nebudu mít klid, dokud se mi v pořádku nevrátíte. Nemáte s sebou žádného muže, který by vás chránil.“

„Máme přece kočího a lokaje. A k tomu ještě Ellen. Kdyby nás chtěl někdo urážet, promění se v hotovou dračici.“

„A nikdo si nedovolí urazit Perditu, teti. Ta má potom takový pohled, že by narcisy zmrzly.“ Amyina snaha o žert přece jen trochu projasnila atmosféru, ale teta prohlásila, že počátkem podzimu už narcisy nekvetou.

„Však ona si najde něco, co by zmrzlo,“ ubezpečila ji Amy. „Hlavně si nedělejte starosti, teti. Nebudeme pryč

dlouho. Nebudeme nikde stavět. Pouze cestou nakrmíme koně. My z kočáru ani nevystoupíme.“

„To je pravda. A když si s sebou vezmete něco k jídlu, ani nemusíte jíst mezi cizími lidmi.“ Beatrice Langrishová zazvonila na kuchaře. „Je třeba připravit koš pro Louisů. Bůhvíco jí ten žalářník dává jíst.“

„Propána, teti posílá tolik jídla, že by Louise stačilo i na čtrnáct let deportace,“ zašeptala Amy sestře na chodbě.

„Pokud to měl být pokus o žert, byl značně nevkusný.“ Perdita se zachmuřila. „Teta má aspoň rozptýlení. Touží pomoci Louise, ale momentálně se nedá dělat nic jiného, než jí to vězení aspoň trochu zpříjemnit. Teta má pocit, že selhala, že na Louisů dostatečně nedohlédla.“

„Snažila se,“ prohlásila Amy. „V jednu chvíli jsem si myslela, že se na toho neoblomného soudce vrhne. To si ten chlap snad myslel, že ji někam schováme?“

Perdita se zamyslela. „To by mohlo být ono. Mohly jsme ji odvézt do Londýna, k tetě Prudence...“

„A se zákonem v patách?“

„Máš pravdu. To by nebylo k ničemu. Jenom bychom tak Louise přitížily. Možná je dobře, že jsme tuto možnost vůbec neměly. Pořád se nemůžu smířit s tím, že se Louisa dostala na to ohavné místo. Určitě je zoufalá. Sama a bez přátel. A navíc takové obvinění!“

„Musíme brát věci, jak jsou,“ prohlásila praktická Amy. „Mám vzít její věci od Bedlingtonky? Bude potřebovat nějaké šatstvo. Něco si pro Bedlingtonku vymyslím.“

„Budeš tak hodná? Možná bys jí mohla nemluvit, že se Louisa necítí dobře.“

Amy se snažila, jenže skandál byl už v celém Bathu veřejným tajemstvím. A slečna Bedlingtonová považovala celou nemilou záležitost za útok na svoji osobu. Zpráva, že

jedna z jejích chovaneček je ve věznici, jí mohla poškodit pověst a v konečném důsledku připravit o obživu. Ani nezakrývala své znechucení.

„Mohu vás laskavě upozornit, slečno Bedlingtonová,“ ztratila Amy nervy, „že v této zemi je každý obviněný považován za nevinného, dokud se mu neprokáže vina? Jste snad soudce Davenport a porota dohromady?“

„Mírněte se, slečinko. Taková drzost! Ale čemu se vlastně divím? Vy a vaše sestra děláte jen hanbu ženství!“

„A vy si myslíte, že jste jeho ozdobou? Moje sestra má desetkrát větší cenu než vy!“

„Vypadněte, vy malá zmije! Seberte si všechny své věci i věci té vaší zlodějské přítelkyně. Jestli se ještě vrátíte, dám to k soudu.“

„To ani nebude nutné, madam. Pokud vás neuvidím už nikdy, i tak to bude ještě moc brzy.“ Na ta slova Amy odešla.

„Zřejmě jsem skončila se školou,“ vyprávěla Perdité. „Mám to říct tetě?“

„Tomu se nevyhneš. Ach Amy, Amy, to ses musela do slečny Bedlingtonové pouštět? Jako by teta už tak neměla dost starostí.“

Amy se zachichotala. „Slyším dobře? To je, jako když zloděj křičí chytte zloděje. Urazila tě a nazvala Louisů zlodějkou. To jsem si nemohla nechat líbit, to jistě uznáš. Sama by ses nezachovala jinak.“

„Asi ne. Dobře, něco s tím musíme udělat. Jenom doufejme, že to tetičku příliš nerozruší.“

Slečna Langrishová je však překvapila. S rozkoší si vyslechla Amyino vyprávění o střetu se slečnou Bedlingtonovou.

„Správně!“ řekla nakonec. „Já tu ženskou nikdy neměla ráda. Je to taková pochlebnická, křivá osoba. Jen ať si zachová tu svou ctihost. Z mé strany se jí už nedostane

jediného doporučení.“ Potom se naklonila k Amy. „Podle mého se nic nestalo,“ prohlásila. „Ztráta těch pár týdnů školy ti určitě nijak neublíží.“

„Tetičko, vy jste učiněný poklad!“ Amy ji políbila na tvář. Potom pohlédla na seznam u tetiny ruky a rozesmála se. „Jedeme do Ilchesteru jenom jedním kočárem, teti! Mám strach, že nás koně neutáhnou!“

Teta se na ni usmála. „Louisa ty věci možná potřebuje, drahoušku. Lépe když přivezete něco navíc, než kdyby něco chybělo.“

Nakonec se ukázalo, že měla pravdu. Děvčata vyrazila nazítří časně ráno a cesta proběhla bez jakýchkoli rušivých událostí.

Perdita byla až nezvykle zticha a Amy tušila, že se zřejmě obává toho, co ji čeká.

„Hlavu vzhůru!“ povzbuzovala sestru. „Možná budeme mile překvapeny. Třeba Louise nic nechybí.“

Ukázalo se, že její optimismus nebyl tak zcela na místě.

Když přijely do věznice, nasměrovali je k temné a nepřívětivé budově za vězeňskými zdmi.

„To snad ne!“ vydechla Perdita znechuceně. „Říkali nám, že velitel má šest dětí. Do toho domečku se tak velká rodina přece nevejde!“

Amy dala sluhovi pokyn, aby zaklepal na dveře a zeptal se, kam mají jít. Vrátil se v doprovodu muže, který již dávno nepoznal dobrodiní vody a mýdla. Muž s úklonou otevřel dveře kočáru.

„Vítejte, dámy. Vy jste zřejmě slečny Wentworthové. Račte si vystoupit. Slečna Bryantová bude mít z vaší návštěvy radost.“

„Vy jste tady velitel?“ zeptala se nevěřičně Perdita.

„K vašim službám, slečno!“

Muž se uklonil a z nepraných šatů zavanul nepříjemný odér. Navíc se s ním pojil silný pach ginu, takže Perdita

byla nucena vytáhnout kapesník. Předstírala, že má rýmu, a držela si ho u nosu.

Amy nebyla tolik choulostivá. Seskočila s úsměvem a podala muži ruku. Významně na Perditu pohlédla. K veliteli je třeba se chovat s úctou, pokud ho chtějí získat na svou stranu.

Perdita neznatelně kývla hlavou. Potom nařídila, aby se vyložil kočár. Počet velkých košů vyčaroval na žalárníkovi tváři široký úsměv a z otevřených dveří na ně děti kulily oči. Zdálo se, že jejich počet je nekonečný.

Perditě usedalo srdce. Děti nevypadaly neduživě, to v žádném případě, ale bylo jich tolik! Jaké podmínky musí vládnout uvnitř? To měla už brzy poznat.

, Velitel na Perditu naléhal, aby vstoupila do jeho domku, a přitom cítila, jak ji někdo tahá za rukáv.

„Propána, slečno Perdito. Tohle se mi pranic nelíbí. Musíte tam chodit? Slečna Bryantová přece může vyjít za námi ven. Obávám se, že to tam bude samá veš.“

„Pst, Ellen! Nemusíš chodit s námi, ale Amy a já ho nesmíme urazit. Počkej tady. Nikdo nás tam neukousne.“

Mluvila přesvědčeně, ačkoli nijak přesvědčena nebyla. Nakonec s jistým váháním vstoupila do domku, kde ji uvítala tlustá a neupravená ženská s nemluvnětem v náručí. Šaty měla ztuhlé špínou a samou skvrnu, ale na návštěvnici se šťastně usmívala, zjevně si ani neuvědomovala, v jakých podmínkách to žije. Hluk jí patrně nevadil. Po kuchyni volně pobíhali psi a kočky. Perdita se otřásla, když viděla, v jakém stavu jsou například utěrky. Bílé musely být někdy velice dávno.

„Slečna Bryantová je ve své světnici,“ sdělila jim žena. „Vyjdete nahoru, slečinky? Má to tam malé, ale nic lepšího jí nabídnout nemůžeme.“

Perdita s Amy zanechaly zmatek za sebou a stoupaly po schodech. V patře byly jen dvě ložnice. Za jedněmi

pootevřenými dveřmi spatřily neuvěřitelnou špínu a nepořádek. Druhé dveře byly zavřené.

Na ně Perdita tiše zaklepala. Nikdo neodpověděl. Opatrně vzala za kliku a nahlédla do místnosti.

Louisa seděla apaticky na posteli.

„Drahoušku!“ Perdita se k ní vrhla a vzala ji do náruče. „To jsme vůbec netušily! Může být vězeňská cela horší?“

Louisa si ji konečně uvědomila a do očí jí vhrkly slzy. Nějakou chvíli plakala Perditě do ramene.

„Promiň,“ řekla nakonec. „Myslela jsem, že budu statečná, víš, ale pro samý rámus nemůžu spát a ustavičně mám hlad.“

„To ti tady nedají ani najíst?“ zeptala se pohoršené Amy.

„Dávají mi, co mohou, ale jsou strašně chudí a musejí uživit tolik krků. Velitelova žena to myslí dobře, ale... já prostě to její jídlo nedokážu pozřít.“

„A co? To je tak špatná kuchařka?“

„Já nevím. Nedotkla jsem se ničeho od té doby, kdy jsem ji viděla, jak příbory neumývá, ale olizuje!“

Perdita zavřela hrůzou oči. Potom se vzpamatovala. „S tím je už konec. Tetička poslala zásoby... je toho dost pro tebe i velitelovu rodinu na několik neděl.“

Amy se vyklonila z okna a zavolala na sluhu, aby přinesl koš. „Musíš jíst,“ řekla naléhavě. „Budeš potřebovat hodně síly, aby ses z toho dostala.“

Louisa na ni žalně pohlédla. „Doufala jsem, že za mnou přijede můj poručník,“ zašeptala. „Snad se mě nezřekl?“

„Samozřejmě že ne!“ prohlásila přesvědčeně Perdita. „Okamžitě jsme mu napsaly, ale zřejmě není v Londýně. Má přece usedlosti v Cheshiru a v Derbyshiru.“

„A kdy se vrátí?“ Louisa zcela evidentně ztrácela nervy. „Soud bude až za několik týdnů. To vážně musím čekat tady? Radši bych zemřela...“

„Ne, takhle nesmíš mluvit!“ řekla rozhodně Amy. „Je obecní vězení horší než tohle? Možná by tě mohli přemístit?“

„Ach, to neříkej! Nemáš představu. Vidím vězně odtud z okna. Bojují o jídlo. A jídlo dostávají jen ti, kteří si je mohou dovolit. Ostatní žebrají přes mříže u kolemjdoucích.“

Amy a Perdita na ni jen mlčky zíraly.

„A pak jsou tam ty ženy. Ani jsem netušila, že taková stvoření existují. Zcela veřejně se prodávají za výhody a peníze.“ V Louisiných očích se rozhostil smutek. „Ne, neodsuzuji je. Jak jinak by zde mohly přežít, že?“ Zoufale na přítelkyně pohlédla.

V té chvíli se Perdita rozhodla. Rozjede se do Londýna sama a zjistí, co je s Rushmorem. Byla přesvědčena, že její dopis nedostal.

A pokud neuspěje, požádá o pomoc Thomasovy rodiče, strýce Sebastiana a tetu Prudence. To bude poslední možnost. Thomas má příliš prudkou povahu a Perdita doufala, že zvěst o Louisině uvěznění se k němu ještě nedonesla. Nedokázala domyslet, co by provedl.

Jakmile se rozhodla, už byla netrpělivá, aby mohla svůj plán uskutečnit, ale vše si nechala až na zpáteční cestu do Bathu.

Ellen na ni pohlédla. „Slečno Perdito, netrapte se tak,“ chlácholila ji. „Udělala jste vše, co bylo ve vašich silách, dala jste tomu odpornému žalárníkovi peníze a všechno jídlo.“

„A slíbily jsme mu ještě víc, když to Louise ulehčí,“ dodala Amy.

„Já vím, ale co naděláme? Je to tam hrozné.“

„Ale mohlo by to být ještě horší,“ poznamenala Amy klidně. „Louisa ví, že nejsou zlí. Ti lidé se domnívají, že jsou k ní milí.“

„Ale i tak trpí. Je to vážně kruté, když si uvědomíme, že je tam nevinně.“

„Hlavu vzhůru, Perdito. Jeho lordstvo se třeba už vrátilo do Bathu. Možná je zrovna s tetičkou Trixie. Poradí nám.“

Byly však zklamány. Po návratu je čekala jen slečna Langrishová. Hrabě se dosud neukázal.

„Jak je Louise?“ zeptala se. „Vyprávějte. Je v pořádku?“

„To snad, ale psychicky na tom není dobře.“

„To se dalo očekávat. Má vlastní místnost?“

„Ano, teti.“ Perdita jí radši ani neříkala, jak je ta místnost maličká. Rovněž se nezmiňovala o hluku a špíně. „Je dobře, že jste nám toho dala na cestu tolik,“ dodala. „Rodina velitele věznice žije v poměrné nouzi.“

„Nechaly jste jim tam nějaké peníze? To je nejlepší prostředek na zlepšení podmínek ve vězení!“

Perdita mlčela, ale promluvila za ni Amy. „Perdita jim nechala všechno, co jsme měly s sebou.“

Beatrice Langrishová sáhla do taštičky a vytáhla klíč. „Odemkni můj stůl, Perdito, a přines mi jeden z těch kožených váčků.“

Perdita jí ho už podávala, ale slečna Langrishová jen mávla rukou. „To si nech. Najdeš v tom dost, abys mohla žaláříkovi zaplatit při příští návštěvě.“

Perdita tušila, že váček je plný zlatých guinejí. „To je příliš,“ zaprotetovala. „Teti, takové množství peněz mi dělá jenom starosti.“

„V tom případě si část zamkni ve svém pokoji. Nechcete mi aspoň touto maličkostí pomoci ulevit svědomí? Jsem z toho celá rozrušená... Neřekla jsem vám to dřív, nechtěla jsem vás zneklidňovat, ale něco podobného se tady už jednou stalo.“

Sestry na ni vytřeštily oči. „Chcete tím říct, že byla také obviněna nevinná osoba?“ vydechla Perdita.

„Stalo se to před několika lety jedné mé postarší přítelkyni. I ona byla obviněna z krádeže v obchodě. Úplně stejně.“

„Z krádeže krajek? Proč zrovna krajek?“

„Krajky jsou drahé, Amy, a snadno je lze podstrčit.“

„Takže je to stejný zločin?“

„Stalo se to v jiném obchodě.“

„A co se stalo s tou vaší přítelkyní?“

„Nakonec se zjistilo, že je nevinná, ale měsíce ve vězení jí podlomily zdraví. Trvalo léta, než se plně zotavila.“ Slečna Langrishová si setřela slzu.

Perdita ji vzala za ruku. „Teti, netrapte se. Louisa je mladá. Vyrovná se s tím snáze než starší člověk. Dovolte mi, abych napsala hraběti znovu. Můj dopis zřejmě nedostal.“

„Budeš tak hodná? Cítím se hrozně unavená, asi si půjdu lehnout, děvčata.“

„To tetě příliš nedodalo,“ poznamenala Amy. „Přála bych si, abychom mohly udělat víc. Ono nějakou dobu potrvá, než další dopis hraběti dojde.“

„Nehodlám čekat,“ řekla rozhodně Perdita. „Amy, musím se vypravit do Londýna.“

Sestra ožila. „Ano, to je řešení. Pojedu s tebou. Teta jistě uzná, že je to rozumné.“

„Nesmí se to dozvědět předem,“ varovala ji Perdita. „To by nám to rovnou zakázala. Anebo by trvala na tom, aby s námi jela Ellen.“

„Ale když pojedeme obě?“

„Chci, abys zůstala tady.“ Než stačila Amy protestovat, umlčela ji pohledem. „Nevšimla sis? Tetina dna se jenom zhoršuje. Zůstaň prosím s ní. Můžeš jí říct...“

„Ale co chceš dělat?“

„Pokusím se hraběte najít. Pokud vím, bydlí na Berkeley Square.“

„Ale nemusí být doma. Přece se nebudeš bez doprovodu potulovat po ulicích!“

„To víš že ne. Když to nevyjde, zajdu za strýcem Sebastianem, on a teta Prudence nám určitě pomohou.“

„Ale tam je i Thomas,“ namítla Amy. „Víš, jak snadno vzplane. Rozjede se přímo do Ilchesteru a střetne se s tím žalárníkem. A nakonec skončí ve vězení taky.“

„To vím, ale Thomas nemusí být doma. Povídalo se přece, že jeho pluk pošlou do Manchesteru.“

„Doufejme, že tomu tak skutečně je, ale co budeš dělat, když hraběte nenajdeš a zjistíš, že tetička se strýcem odjeli do Cheshire jako vždy koncem sezóny?“

„Nesmíš být taková pesimistka! To bych se samozřejmě vrátila do Bathu.“ Perdita se usmála. „Peníze mi rozhodně chybět nebudou.“

„To ne, ale teta by z toho dostala psotník, kdyby se dozvěděla, nač jsi je použila.“

„To se nedá nic dělat. Je to pro dobrý účel a jsem si jista, že hrabě jí to vynahradí.“ Když se rozhodla, cítila, jak z ní padá obrovské břímě. Pohlédla na sestru. „Byla bych moc ráda, kdybys mohla jet se mnou, ale musíš to zvládnout tady. Netušíme, co se stane v nejbližších dnech. Může se znovu objevit Verreker, taky může dojít k dalším pokusům o vydírání.“

„Myslíš?“ Amy se rozzářily oči. „Jen ať si to zkusí! Bude mít co do činění se mnou. Kdy vyrazíš, Perdito?“

„Co nejdříve. Zítra musíme dojít do kanceláře poštovního dostavníku. Koupím si jízdenku a zjistím si odjezdy. Ale pamatuj! Nikomu ani muk!“

„Největší nebezpečí je Ellen,“ řekla zvolna Amy. „Zná nás až příliš dobře.“

„V tom případě ji musíme nějak zabavit. Než půjdeme ven, pošleme ji za tetou. Určitě jí poradí, co je na dnu nejlepší.“

Vše vyšlo přesně podle Perditina očekávání. A v poledne následujícího dne se vrátila na Laura Pláce s jízdenkou na londýnský poštovní dostavník.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Perdita se z tetina domu vykradla ještě před rozbřeskem. Vzala si na sebe ten nejstarší plášť a klobouk, a když spěchala ještě temnými ulicemi, nevzbuzovala zvláštní pozornost.

Nyní děkovala tetě za to, že bydlí na Laura Pláce. Z náměstí to nebylo daleko na dvůr hostince, kde poštovní dostavník nabíral pasažéry. Dostavila se jako první, takže si mohla vybrat nejvýhodnější místo. Posadila se do rohu po směru jízdy. Vzduch byl ještě mrazivý, a když čekala, až se dostaví další cestující, třásla se zimou.

Doufala, že ji nikdo z nich nepozná, i když cestování veřejnými dopravními prostředky nepatřilo mezi oblíbený způsob dopravy osob z okruhu slečny Langrishové. Ale i tak jí spadl kámen ze srdce, když dostavník obsadili lidé jí naprosto cizí.

Stále ještě bylo šero, když dostavník vykodrcal ze dvora. Pomalu ujížděl po kočičích hlavách, dokud nevyjel z města, kde kočí popohnal koně k větší rychlosti.

Perdita s radostí konstatovala, že nikomu ze spolucestujících se nechce tak časně ráno zapřádat hovory. Mladá žena cestující bez doprovodu musí počítat s tím, že na sebe upoutá nevíтанou pozornost. Neměla chuť odpovídat na zvědavé otázky, jakkoli by byly možná míněny dobře. Ostatně už kočí se na ni díval tak nějak divně. Vydala se na cestu bez zavazadel, pokud se nepočítala malá brašna s noční košilí. Správně usoudila, že

se kočí obává, aby ho nakonec nepronásledoval nějaký rozzuřený otec nebo bratr.

Perdita pokrčila rameny. To se však v jejím případě určitě nestane. Při troše štěstí potrvá několik hodin, než se vůbec zjistí, že chybí. A to už bude příliš pozdě, aby ji dala teta někým pronásledovat.

Snažila se přehlušit špatné svědomí. Uvědomí si teta, že jedná z těch nejlepších úmyslů? Trápilo ji, že tetičce jen přiděluje starosti, ale všechno musí jít stranou, nyní je nejdůležitější najít hraběte z Rushmoru.

Zasnila se, myslela na důvěrně známý úsměv a jiskření v tmavých očích, když ho něco pobavilo. V duchu si vzdychla. Její novinka jeho lordstvo určitě příliš nerozveselí. Slíbil, že dá pátrat po životě Matthewa Verrekera. Kéž by na něj našel aspoň něco, aby na něj mohli upozornit úřady a dala se na něj podat žaloba. Při troše štěstí by ho čekala deportace do Austrálie nebo do podobných končin, kde by už nemohl škodit.

Byla tak zamyšlená, že si ani nevšimla, jak se rozednilo a světlo odhalilo tváře všech spolucestujících. Potom si uvědomila, že se na ni pozorně dívá mohutný muž, který seděl přímo proti ní. Naklonil se a oslovil její sousedku.

„Záleží vám na tom, abyste seděla ve směru jízdy, paní?“ zeptal se. „Můžete si klidně vzít moje místo, jestli cestujete radši zády ke koním.“

Žena ho obdařila dlouhým pohledem. Potom se podívala na Perditu.

„Ne, děkuju vám, pane,“ odvětila s ironickým úsměvem. „Takhle se mi jede docela dobře.“

Muž přikývl a znovu zaměřil pozornost na Perditu. Bude to nějaká chudinka a zcela jasně s sebou nemá žádného ochránce. Začínal být stále zvědavější a uvažoval o ní. Hledá v Londýně zaměstnání? To by mu dávalo určité možnosti... Jenže na druhou stranu její chování a oděv nasvědčovaly tomu, že by mohla být urozeného původu. V

tom případě se nedá vyloučit, že je na útěku. Ale i tak by jí mohl nabídnout své služby.

Perdita se cítila nepříjemně. Znervózňoval ji. Chtěla na něj vrhnout mrazivý pohled, ale nakonec radši zavřela oči, opřela se a litovala, že si nevzala širší klobouk, který by jí více zakrýval tvář.

Mohla jen děkovat bohu, že ta žena vedle ní odmítla vyměnit si místo. Jak odporné by bylo mít toho muže bezprostředně vedle sebe, určitě by se na ni všelijak mačkal.

Její podezření se potvrdilo hned při první zastávce. Vystupovala z dostavníku jako poslední. Čekal na ni hned u schůdků.

Uklonil se. „Smím vám nabídnout něco malého na zahřátí, slečinko?“

Než ho stačila odmítnout, ta starší žena přistoupila k nim. „Mladá dáma cestuje se mnou,“ prohlásila s naprostou samozřejmostí. „A s cizíma lidma se nebaví.“

Muž zamručel cosi jako omluvu a stáhl se. Perditu pobavilo, že mu rozpaky zrudly uši.

Zjevně to pobavilo i její záchránkyni. „Pokaždý se najde nějaký otrapa,“ poznamenala.

„Moc vám děkuji, madam. Musím jen doufat, že vám uvěřil a dá mi pokoj. Dost mi vadil.“

„Nevšímejte si ho, slečno. Už se k vám nepřiblíží, jinak pocítí, jak pádnou mám pravici.“ Žena se zachichotala a zvedla pořádně naložený koš jako pírko. „Takových jsem už viděla. Hlavně na tyhle trase. Někdy si myslím, že snad cestují jen proto, aby si namlouvali osamocené dívky. Dala byste si nějaké osvěžení, drahoušku?“

„Ne, děkuji, ale...“

„Rozumím. Potřebujete se upravit. Pojd'te se mnou. Ukážu vám kde.“

Když se vrátily k dostavníku, Perdita s radostí konstatovala, že ten otravný člověk si vyměnil místo a nyní sedí na střeše.

„Tohle je mnohem lepší,“ komentovala to její zachránkyně. „Aspoň trochu zchladne, divous jeden,“ zasmála se.

Perdita jí znovu poděkovala. „Cestujte takhle často, paní?“ zeptala se.

„Kdykoli je to možný, slečno. Jezdím za synem do Londýna. Ono to není snadný žít tak daleko, když mám vnuky, který se na mě těší, ale máme hospodářství, to víte. A hospodářství nelze opustit jen tak.“

„Jak stará máte vnoučátka a jak se jmenují?“ Perdita zjevně narazila na ženino nejoblíbenější téma. Během cesty se tak dozvěděla všecičko o jejím londýnském příbuzenstvu.

„No vidíte to,“ řekla žena nakonec, „jaká jsem to užvaněná ženská. Musej vás ze mě brnět uši.“

„Ne, kdepak,“ usmála se Perdita. „Je to radost slyšet o tak šťastné rodině,“ řekla upřímně. „Moc se mi stýská po rodičích. Otec je námořník a odplul s matkou do ciziny.“

„Takže jste sama?“

„To ne, mám tetu v Bathu a sestra je s ní.“ Na chvíli Perditu napadlo, jestli se až příliš nerozpovídala, ale instinkt jí napověděl, že venkovance může věřit. „Také mám příbuzné v Londýně.“

„Jedete za nimi?“

„No... Ano, ale ne hned, snad,“ koktala. Její sousedka na ni letmo pohlédla a změnila téma. Nadzvedla koš a významně se na ni podívala.

„Teď bychom měly něco pojíst,“ prohlásila. „Dáte si se mnou, slečinko?“

Perdita váhala.

„Nerada bych vás vyjídala, madam...“

Žena se rozesmála. „Co vás nemá, drahé dítě! Mám toho dost pro celý regiment! Nemějte strach, určitě chybět nebude!“

Když koš otevřela, Perdita zjistila, že nijak nepřeháněla. Viděla křupavý domácí chléb vedle tučného sýra, obraz doplňovala šunka, pečené kuře, vejce natvrdo. Venkovanka jí podala sněhobílý ubrousek.

„Pořádně se najezte a nijak se neostýchejte!“ povzbuzovala ji. „Pořádný jídlo dá jednomu sílu.“

Víc Perditu ani pobízet nemusela. Při pohledu na poctivé venkovské jídlo si uvědomila, že má hlad jako vlk. Vždyť od včerejší večeře nepozřela ani sousta. Stáhla si rukavičky, sáhla po ubrousku a s chutí se zakousla do kuřecího stehýnka.

„Měla jsem na jídlo myslet,“ přiznala. „Zřejmě jsem si představovala, že nám v hostincích nabídnou nějaké občerstvení.“

Žena si jen odfrkla.

„To jste si představovala špatně. Ani nevíte, co by vás čekalo. Porce jsou většinou malé a pěkně mastné. A potom, když má dostavník zpoždění, tak vám kočí nedá dostatek času.“ Odřízla štědrý kus šunky a podala jej Perditě na krající chleba.

„Jste nesmírně laskavá, madam. Vždyť mě ani neznáte. Dovolte, abych se představila. Jsem Perdita Wentworthová. A vy, prosím?“

„Bessie Griffinová, slečinko. Ale abysme se vrátily k těm hostincům... Navíc bych vám, drahé dítě, ani nedoporučovala tam jíst sama. Sama jste viděla, jak se vás snažil obtěžovat...“

Trhla hlavou ke stropu.

Perdita pohlédla stranou.

„Asi vám přijde podivné, že cestuji tak sama,“ řekla nakonec. „Ale věřte mi, je to kvůli naléhavé věci, jinak

bych to nikdy neudělala. Musím najít jednoho muže, který mi pomůže zachránit přítelkyni.“

„Doufám, slečinko, že ho najdete. Zatím si s tím hlavu nelamte, ale je docela možné, že do setmění už budete s ním.“

„Ach, v to doufám,“ pravila Perdita procítěně. „On dá zase všechno do pořádku. Určitě.“

Cosí v jejím tónu přimělo Bessie Griffinovou, aby na ni pohlédla. V duchu se usmála. Dobře poznala, když je žena zamilovaná. A pouze z celého srdce doufala, že je to láska oboustranná.

Celé osazenstvo dostavníku přivítalo příjezd do Londýna s neskrývanou úlevou. Cestující, kteří jeli na střeše, byli prochladlí, zatímco cestující uvnitř měli po dlouhé cestě zdřevěnělé nohy.

Perdita pomohla paní Griffinové ze schůdků. Potom ustoupila stranou, protože k ženě přiběhl statný mladý muž, který jako by jí z oka vypadl.

„Ne, ne, slečinko, neodcházejte!“ Paní Griffinová se vymanila ze synova objetí. „Budete potřebovat drožku. Nede, buď tak hodný a sežeň nějakou.“

Ned splnil matčino přání velice rychle, ale tím to pro paní Griffinovou ještě nekončilo. „Kam to bude?“ zeptala se Perdity.

Adresa vyčarovala na drožkářových rtech spokojený úsměv. Na Berkeley Square žijí jenom lepší lidé a zdálo se, že ta mladá dáma bude jeho jediný pasažér. Jenže všechny naděje, že jí napočítá dvojnásobek běžné sazby, mu zničila ta všetečná venkovanka.

„Za kolik?“ zeptala se.

Bojovný záblesk v jejích očích ho varoval a zamýšlenou částku poněkud snížil, zřejmě však ne dost.

„Vy nejste drožkář, ale bandita,“ prohlásila. „Nede! Najdi jinýho!“

„Ale madam, nebuďte tak hr! Vidím, že slečinka je sama, tak jí udělám speciální cenu.“

Navrhl částku, ale paní Griffinové se ani ta nezdála a nakonec musel souhlasit s něčím, co považoval za urážku. Čert aby vzal tyhle venkovské balíky!

Ned pomohl Perditě nastoupit.

„A ne abyste tomu zloději zaplatila jen o penny navíc!“ radila jí paní Griffinová. „Ten jeho ksicht si pamatuju. Kdyby něco, tak si ho najdu, na to může vzít jed.“

Když Perdita viděla, jak se drožkář tváří, bylo jí do smíchu. Tohle by se náramně líbilo Amy. Vyklonila se z okna a podala paní Griffinové ruku.

„Mohu se vám někdy ohlásit, až se vrátím do Bathu?“

„Samozřejmě, slečno Wentworthová! Přijďte, kdykoli se vám zachce, u nás se neohlašuje. Ptejte se na farmu U Zvonku, každý vám řekne, kde je.“

Počkala, dokud drožka neodjela, potom se zavěsila do syna a odešli.

Perdita náhle ztratila sebevědomí. Cítila se příliš sama. Co když hrabě nebude doma? S úlevou zjistila, že na dveřích je stále klepadlo. To znamená, že Rushmore Londýn dosud neopustil.

Zaplatila otrávenému drožkáři, vyšla po schodech a zaklepala. Dveře se otevřely skoro okamžitě a v nich se ukázal vysoký sluha v livreji.

„Ano, madam? Čím posloužím?“ otázal se zdvořile.

Perdita sebrala veškerou odvahu. „Musím mluvit s hrabětem z Rushmoru,“ prohlásila. „Je doma?“

„Jeho lordstvo dnes večerí mimo dům, madam. Budete-li tak laskavá a zanecháte-li mu zprávu...“

„Ne, to ne. Já ho potřebuji vidět okamžitě. Buďte tak laskav a sdělte mi, kde ho najdu. Ve kterém klubu je? Ve Whitově, nebo Watierově?“

Butleru Gortonovi se nechtělo pokračovat v tomto hovoru na ulici. „Nechcete vstoupit, madam? Rád vám posloužím.“

„To bude snadné,“ řekla Perdita bez obalu. „Řekněte mi, kde jeho lordstvo vyčeří, a já za ním zajedu.“

Gorton vedl mladou dámu salonem a u jednoho ze sluhů jí objednal lehký likér.

„S dovolením, slečno, já bych vám to nedoporučoval. Pánské kluby bývají většinou na St. James's Street.“

„No a co?“ Perdita vytrčila bradu.

Butler na ni tvrdě pohlédl. Jeho schopnost odhadnout postavení byla legendární. Velice snadno poznal, že se jedná o slečnu z lepší společnosti. Perdita rovněž vynikala výjimečnou krásou. Nebylo na místě, aby spekuloval, jaký vztah je mezi ní a jeho pánem, i když už slyšel jakési řeči o nějakém sirotku. Mohla by to být ona.

„Madam, tuhle ulici nenavštěvují osoby ženského pohlaví,“ vysvětloval.

„Ale co mám dělat?“ zvolala Perdita. „Copak nechápete? Přijela jsem z Bathu za jeho lordstvem v záležitosti, která vážně nesnese odkladu.“ Vstala. „Budete tak laskav a zavoláte mi drožku?“

Gorton si uvědomoval, že musí zabránit, aby ta mladá dáma odjela na St. James's Street. Pokud se skutečně jedná o schovanku pana hraběte, dokázal si živě představit, jak by mu vynadal, kdyby jí dovolil, aby si takhle pošramotila pověst.

„To by nemělo smysl,“ pravil proto. „Do klubu nemají dámy přístup. Dokonce ani nemohou zanechávat vzkazy. Dovolte mi, abych tam vyslal sluhu. Bude to nejrychlejší.“

Perdita se snažila mírnit netrpělivost. Dospěla k názoru, že Butler má pravdu. Přikývla a Gorton ji na chvíli opustil, aby zařídil nezbytné.

Když se vrátil, otázal se jí: „Smím vám odebrat plášť, slečno...?“

„Jsem Perdita Wentworthová. Ano, děkuji vám.“ Pohlédla na stojací hodiny a s hrůzou si uvědomila, že už brzy bude půlnoc.

Teprve nyní si plně uvědomila, do jak choulostivé situace se dostala. Neuvažovala o ničem jiném, než že najde Rushmora. V případě, že by nebyl v Londýně, musela by požádat o nocleh strýce a tetu. Ale ani u nich si nebyla jista, zda už neopustili město.

Nadávala si, jak byla pošetilá. Měla říct drožkáři, aby s ní nejdříve zajel k nim. Nebo aby jel aspoň kolem. Pohled na klepadlo by jí napověděl, zda jsou, či nejsou doma.

Gorton hleděl na její ustaranou tvář a podal jí sklenku likéru. Mladá dáma vypadala vyčerpaně.

Vděčně se napila. Jídlo však s díky odmítla.

„Na pozdní večeři jsem příliš unavena,“ omlouvala se s úsměvem. „Bude to... potrvá to dlouho, že?“

„Těžko říct, slečno, i když jsem jeho lordstvo upozornil, že to spěchá.“ Gorton přiložil do krbu. „Když zavřete oči, slečno Wentworthová, a budete trochu odpočívat, uběhne vám čekání rychleji.“

Už věděl, koho má před sebou. Starší ze slečen Wentworthových byla proslulá kráska z velice dobré rodiny. Takže se nejedná o lordovu svěřenku. Nemělo smysl spekulovat, ale stejně by ho moc zajímalo, z jakého důvodu přijela do Londýna, a k tomu takhle pozdě v noci. Zřejmě se stalo něco nepříjemného.

Skutečně udělal dobře, že poslal pro jeho lordstvo? Možná by bylo moudřejší pána zapřít... Gorton však dokázal rozeznat odhodlání a rozhodnost a uvědomoval si, že tato mladá dáma je docela klidně schopna sedět před vchodem, dokud se pán nevrátí.

Pohlédl na ni a viděl, že zanedlouho usne. Likér a teplo ohně udělaly své. Počkal, až podle pravidelného dechu usoudil, že usnula. Potom se vytratil do haly a připravoval se na dlouhé čekání.

Ke svému nesmírnému překvapení však během několika minut zaslechl zvuk chvátajících kroků.

„Kde je?“ štěkl na něj Rushmore, když vpadl do haly.

„Slečna Wentworthová je v salonku. Domnívám se, že usnula, vaše lordstvo.“

Rushmore za ním vykročil již klidnějším krokem. Gorton potichoučku otevřel dveře a Rushmore po špičkách došel k Perditě.

Spala jako dítě. Kdy na ni hleděl, zmocnil se jej pocit nepřekonatelné něžnosti. Zvedl bezvládnou ruku a přitiskl k ní rty.

Trhla sebou a pohlédla na něj. Z jejího úsměvu mu radostně poskočilo srdce.

„Ach Adame, jsem tak ráda, že vás konečně vidím!“ Napřáhla k němu ruce gestem, které si nešlo vykládat mylně.

„Má drahá!“ Rushmore ji sevřel v náruči. „Dovolte mi, abych vás přivinul k srdci! Co se stalo, milovaná? Říkali mi, že se musím okamžitě vrátit...“

Složila mu hlavu na rameno. „To jste nedostal můj dopis? Musela jsem přijet. Už jsem si nevěděla rady. Ach drahý, ani nevím, jak vám to mám říct.“

„Ne, žádný dopis jsem nedostal. No tak, povězte, co se stalo?“

Perdita si uvědomila, že nemá smysl otálet. Nejlepší bude, když mu to řekne rovnou. „Louisa je ve vězení!“

Uvědomila si, jak ho šokovala. Teprve po chvíli promluvil. „Vyprávějte, co se vlastně stalo,“ vyzval ji klidným hlasem.

Stručně mu vylíčila události uplynulých dní. Když vyprávěla, v jakých podmínkách Louisa žije, hlas se jí zlomil. „Nemůžeme ji tam nechat,“ dořekla už plačky. „Ach Adame, jsem si jista, že za tím vším je ten Verreker. Zjistil jste už o něm něco?“

„To víte že ano!“ Rushmorova tvář náhle vypadala jako vytesaná z kamene. „Je znám i pod jinými jmény. V Tunbridge Wells se pokusil utéct s jednou dědičkou. Tam vystupoval jako Martin Vincent. Stopa vedla rovněž do Londýna. Potom byla jeho cílem jedna bohatá vdova. Ta jej znala jako Michaela Vardyho.“

„A je to určitě týž muž? Jak si můžete být tak jistý?“

„Popis zcela souhlasí. A pátrači z Bow Street nejsou žádní hlupáci. Řekli mi, že když si někdo dává falešná jména, pokaždé volí stejné iniciály.“

„A jsou nějaké důkazy, aby... aby mohl být stíhán?“

„Bohužel ne. Proto se také ukázal v Bathu.“

„Ale co tedy můžeme udělat? Přece musí existovat něco, čí by...“

„Nevím, vážně nevím, má drahá, ale určitě ho jednoho dne dostaneme, tím si buďte jista.“ Rushmore položil tvář do jejích vlasů. „Váš pan otec mi napsal, drahá. Smím se o vás ucházet, ale až se sám přesvědčí, zda si to přejete i vy. Musím přiznat, že tím mě připravil o naději.“

„Vážně?“ Perdita na něj pohlédla. „Sama jsem nedávno psala rodičům.“

Poodstrčil ji od sebe a zkoumavě se jí zahleděl do očí, jako by v nich hledal potvrzení svých nejvroucnějších přání. „Znamená to snad, že smím doufat?“ otázal se nevěřící.

Perdita nehrála žádné divadlo. „Ano,“ řekla plaše. „Ach Adame, miluju vás z celého srdce. Zjistila jsem to, teprve když jste odjel. A bála jsem se, že jsem vás ztratila navždy.“ Rty se jí zachvěly.

„Ne, toho se nemusíte nikdy obávat!“ Jeho radostný výraz ji zbavil i těch posledních pochyb. Sklonil se k ní a něžně, nesmírně něžně ji políbil. Přivinula se k němu, přála si, aby ten polibek nikdy neskončil, ale nakonec se od ní odpoutal s kajícím úsměvem.

„Mějte se mnou slitování,“ prosil. „Já vážně nejsem z kamene.“

Perdita se ani nehnula. Cítila se v jeho náruči tak bezpečně.

„Musíte si jít lehnout,“ řekl po chvíli s úsměvem.

„Ach, to vážně smím zůstat s vámi?“ Ta představa ji naplnila rozkoší, ale jeho lordstvo velice dobře vědělo, kam až může zajít.

„Původně jsem měl v úmyslu poslat vás ke strýci, ale Gorton mi řekl, že včera odjeli z Londýna. A nedovolím, abyste se na noc vracela do Bathu. Bylo by to příliš náročné. Vyrazíme zítra brzy ráno.“

Přitiskla se k němu. „Už vás nikdy nechci opustit, Adame. Těch několik posledních týdnů bez vás, to byla učiněná muka.“

Rushmore ji znovu políbil, nyní už s větší vášní. Opětovala jeho polibek stejně vášnivě, ale i tentokrát se ovládl. Její nevinnost ho dojímala. Jasně, vůbec si neuvědomovala, jak málo stačí, aby nad sebou ztratil veškerou vládu.

„Svedla byste i světce, Perdito,“ řekl zastřeným hlasem. Vstal a zazvonil. „Hospodyně se o vás postará, drahá. Hezky se vyspěte. Pod touto střechou jste v bezpečí.“

Nesměle mu stiskla ruku. „S vámi jsem se vždycky cítila v bezpečí,“ zašeptala. „Ach Adame, není ode mě ošklivé, že jsem tak šťastná, zatímco Louisa je na tom tak zle? Ze ji zachráníte?“

„Vše se v dobré obrátí, nemějte strach. Slibuji.“ Zlehounka ji políbil na čelo a předal ji do péče růžolící ženy, která se na ně dobromyslně usmívala.

Gorton nemlčel a paní Derbyová si teď byla už také jista, že ona mladá dáma v pánově náruči je budoucí hraběnka z Rushmoru. Znala hraběte od dětství a stejně

jako zbytek personálu i ji značně znepokojila nedávná změna jeho chování.

Vždycky býval nesmírně zdvořilý a pozorný, ale poslední dobou byl duchem mimo a své okolí jako by si neuvědomoval. Nyní už znala příčinu. Pohlédla na něj a opět v něm viděla toho známého hraběte, milého a nyní ještě veselejšího než dříve.

„Celý září,“ řekla později Gortonovi. „Tak bych to nejspíš vyjádřila, ale je tu ještě něco...“

Gorton přikývl, ale teď nebyl čas podrobně rozebírat pánovu náladu. Pán nařídil připravit kočár a nejrychlejší koně, aby mohl vyrazit hned za rozbřesku. Muselo se balit a musel se vyslat napřed sluha do Bathu.

Rushmore poslední dobou udržoval čerstvou přípřež v určitých hostincích na silnici do Bathu a Gortonovi to bylo divné. Kdyby měl přípřeže na Velké severní silnici, tomu by se nedivil, ale ve směru na Bath? Uvědomil si, že hrabě s nějakými problémy počítal.

Perdita upadla do hlubokého spánku, a když ji vzbudily dvě usměvavé služebné, měla pocit, že před chvílí usnula. Jedna přinášela podnos se snídaní a druhá nesla její šaty, vyprané a vyžehlené.

„Hrabě už čeká?“ zeptala se ustaraně.

„Žádný spěch, madam. Pán očekává, že se před cestou nejdříve důkladně nasnídáte.“

Perdita poslušně usrkávala čokoládu a namazala si dva rohlíky máslem, na ně přidala ještě malinový džem a s chutí se zakousla. Mísa ovoce vypadala až příliš svůdně, ale radši se honem oblékla a spěchala za svým milovaným.

Už na ni čekal v přízemí v hale. Vyšel jí v ústřety, uchopil ji za obě ruce a jednu po druhé políbil. „Připravena?“ zeptal se.

Perdita plaše přikývla, uvědomovala si, že na ně pozorně hledí celá řada sluhů a služek. Zdálo se, že snad

celý Rushmorův dům měl toho rána v hale něco neodkladného na práci.

Uvědomoval si to i Rushmore, ale nijak to nekomentoval, když vedl Perditu ke kočáru.

„Budeme potřebovat služku, drahá?“ otázal se. „Budete-li si přát, jedna je připravena k odjezdu.“

Perdita na něj pohlédla a v očích měla vše, co k němu cítila.

„Ne,“ zašeptala. „Budu radši s vámi sama.“ Potom se usmála. „Když jsem dokázala dojet bez služby...“ Rushmore na ni mrkl.

„No právě, má drahá. Při představě vaší včerejší cesty mi běhá mráz po zádech. Doufám, že vás neobtěžoval nějaký otrapa.“

O onom muži se nezmínila. „Seznámila jsem se tam s jednou farmářkou,“ řekla mu jenom. „Byla to neuvěřitelně milá osoba.“

Rushmore ji pohodlně usadil a kočí práskl do koní.

Dlouho nic neříkala, až si začínal dělat starosti, co se děje.

„Co se stalo?“ zeptal se. „Litujete snad toho, co jste mi včera řekla?“

„Ach ne, to ne, Adame!“ Upřímně na něj pohlédla. „Já jenom... prostě nedokážu uvěřit, že to vše není jen pouhý sen. To se vážně stanu vaší ženou?“

Rushmore se zasmál. „Musíme v to doufat, jinak jste ve velice kompromitující situaci na mladou dámu vašeho společenského postavení.“

„Chcete tím snad říct, že jsem u vás neměla přespávat?“

„Ale to ne! Vždyť jsme byli pod dozorem celé armády služebnictva, a k tomu výsostně mravné hospodyně. Mínil jsem nynější situaci.“

Perdita se k němu přivinula. „Ne, určitě se nemýlím, když se cítím tak šťastná,“ prohlásila. „Kdy jste si poprvé

uvědomil... Ne, jinak... Kdy jste změnil svůj názor na mne?“

„Nějakou chvíli to trvalo,“ prohlásil slavnostně.

„Chvillemi jsem se dokonce obával o život. Ty blesky ve vašich očích mohly docela klidně zabíjet.“

„A já si zase myslela, že vás nenávidím. Myslela jsem si o vás, že jste takový znužený a nafoukaný hlupák.“

„A pokušení propíchnout tu bublinu bylo pro vás až příliš velké, že? A měla jste pravdu, má lásko. Musel jsem být nesnesitelný.“

„Taky že jste byl!“ Neodolala, aby si z něj opět nevystřelila. „Tolik jsem vás nesnášela! Nedokázala jsem pochopit, že džentlmen je schopen navštívit mé rodiče a požádat je, aby mě potrestali.“

„To jsem také neudělal!“

„To už teď vím taky, ale tehdy jsem o Louise neměla ani tušení.“

Perdita náhle zesmutněla. „Měly jsme na ni dávat lepší pozor,“ zašeptala. „Přála bych si, abychom nikdy nevstoupily do toho zlořečeného obchodu.“

„Nemohly jste tušit, co se chystá. Netrapte se tím, Perdito. Louise nehrozí bezprostřední nebezpečí.“

„Jak můžete něco takového říct? Kdybyste viděl, v jakých podmínkách je nucena žít. Už ty by ji mohly připravit o život!“

„Nepřipraví. I kdyby se jednalo o sebevětší nepohodlí. Louisa je mladá a zdravá. Pochybuji, že by si odtamtud odnesla nějakou újmu, ať už na těle či na duši. To jsem se mnohem více obával únosu. Kdyby si vévoda nevyžadoval mou přítomnost v Londýně, v žádném případě bych z Bathu neodjížděl.“

„A nyní?“

„Mám dovolenou. Už vás neopustím.“

„To jsem moc ráda.“

Rushmore ji políbil, něžně, ale naléhavě. Ten polibek zaplašil veškeré její obavy. S Adamem se nikdy nemusí ničeho bát. Polibek opětovala, jako by mu chtěla dát najevo, že její láskou si může být naprosto jist.

Tiskl ji k sobě. „A nyní mi to už konečně řekněte. Kdy jste si uvědomila, že mě milujete? Už jsem vzdával veškerou naději... Připadalo mi, že mi snad nikdy neodpustíte.“

„Byla jsem tak pošetilá.“ Perdita zrudla a zabořila tvář do jeho kabátu. „Byla to uražená ješitnost, nic víc. Brzy jsem si však uvědomila, že vám křivdím. Ale za žádnou cenu jsem to nechtěla přiznat. Obávám se, že jsem byla poněkud paličatá.“

„To je strašná povaha!“ Hrabě se zasmál a políbil ji do vlasů. „Mohu nebesům děkovat za vaši paličatost. Vy se totiž nevzdáváte, má drahá. Nedokážu si představit, kolik dívek by si trouflo cestovat jako vy poštovním dostavníkem bez doprovodu.“

„Amy určitě ano,“ ubezpečila ho. „Ve skutečnosti se už ani nemůže dočkat, až si to jednou zkusí.“

„To vám rád věřím. Tak se mi zdá, že dámy Wentworthovy nejsou jen tak obyčejné ženy. Považuji se za nejšťastnějšího člověka na světě, že se mi podařilo získat srdce jedné z nich.“

Zvedla k němu tvář. „Hovoříte jako můj tatínek,“ zažertovala. „Ustavičně žehná dni, kdy potkal mou matku. Jistě jste si všiml, jak moc ji miluje.“

„A vůbec se mu nedivím,“ odvětil dvorně. „Vaše paní matka je vskutku výjimečná žena. A řekl bych, že její nejstarší dcera kráčí v jejích stopách.“

„Děkuji vám,“ řekla naprosto vážně. „Krásnější kompliment jste mi ani nemohl udělat.“

„Žádné poklony jste ode mě nepřijímala. Víte, zpočátku jste mě nesmírně překvapila. Zřejmě je to tím, že vůbec nejste na svou krásu pyšná...“

„Ale já vám to přece říkala, Adame. To, jak vypadám, je náhoda přírody, nikoli má zásluha.“

„V tom máte naprostou pravdu, má milovaná, ale leckterá půvabná žena se domnívá, že krása ji osvobozuje od používání mozku.“

Perdita se rozesmála. „Rozumím, ale musí to být strašné existovat jenom jako nějaká dekorace a bez jediné myšlenky v hlavě.“

„Vám takový osud rozhodně nehrozí.“

„Snad ne, ale přála bych si dostat nějaký nápad, jak vysvobodit Louisů z toho strašného vězení. To vážně nemůžeme nic dělat?“

„Ceká nás hodně práce, Perdito. Já si totiž myslím, že ten Verreker je stále ještě v Bathu.“

„Jako že se skrývá?“

„Ano. Určitě má prsty v tom obvinění. To přece nemůže být náhoda, že byla obviněna tak rychle po tom, co odmítla jakoukoli myšlenku na útěk.“

„Byl to ošklivý nápad,“ vzdychla si.

„Ale nikoli originální. Vaše teta si jistě vzpomene na něco podobného. Tehdy viník nebyl potrestán.“

„Verreker se tedy domnívá, že i nyní mu nic nehrozí, když ho dostanou?“

„To se nedá vyloučit. Je v zoufalé situaci. Proto se uchýlil i k vydírání.“

„Jenže jestli je ještě v Bathu, pak by nemělo být nemožné najít. A co majitelé toho obchodu? Jsou s ním určitě spolčeni.“

„Ano, musí tam být nějaká silná vazba. Na to už přijdeme, nemějte strach. Když jste si šla včera v noci lehnout, už jsem něco podnikl.“

„A co?“

„Poslal jsem pro odborníky. Pátrači soudu na Bow

Street už míří do Bathu. Budou majitele toho obchodu sledovat. Verreker určitě bude chtít vědět, jak záležitost pokračuje. Dříve či později s nimi musí navázat kontakt.“

„Stejně to pořád nechápu,“ řekla Perdita. „Co z toho má, když je Louisa obviněna a uvězněna? To v ní jen vyvolá touhu po pomstě.“

„Nemusí to tak být. Dobře ví, že Louisa má vlivné přátele. Dovolí ti přátelé, aby došlo k soudu? Vychází z toho, že udělají vše, jen aby ji uchránili skandálu.“

„Ale až se zjistí, že je nevinná, tak nic nezíská.“

„Bahno vždy zapáchá. A Verreker si toho je vědom. Vždycky se najde někdo, kdo bude tvrdit, že není kouře bez ohně. Jestliže bude Louisa postavena před soud, její pověst tím značně utrpí.“

„A co když ho najdete, Adame? Co pak?“ Vzhledla k němu a zatajila dech. To byl někdo zcela jiný. V té chvíli by docela klidně věřila, že je schopen i vraždy.

„Ze budete opatrný, můj milý?“ strachovala se. „Nesmíte ho zabít. Za to vám nestojí.“

„Já ho nezabij u, ale než s ním skončím, bude litovat, že se tak nestalo. Nechrne toho, bavme se radši o něčem příjemnějším. Ostatně se už blížíme k hostinci, kde vyměníme koně.“

„Tak brzy?“ podivila se. „To nám to uběhlo!“

Rushmore se na ni usmál.

„Urazili jsme pěknou řádku mil, má drahá. No tak pojd'te, jistě si dáte nějaké osvěžení.“ Pomohl jí ze schůdků, zatímco už k nim přibíhal hostinský. Hluboko se ukláněl a otvíral jim dveře.

Když byla Perdita uvedena do soukromé místnosti, zatvářila se pobaveně.

„Něco vás pobavilo?“ podivil se hrabě.

„Jenom mě napadl rozdíl mezi touto místností a včerejškem. Všechno je tak... pohodlné.“

Objal ji. „A takhle už to bude napořád, má lásko. Slibuji, že vás budu chránit. A nyní se najezte. Ještě máme před sebou dlouhou cestu.“

Nemusel ji dvakrát pobízet. Když pohlédla na stůl prohýbající se pod všemožnými lahůdkami, uvědomila si, jaký má hlad. Byly tam koláče, cukroví všeho druhu, množství studeného masa a vynikající šunka, klobásky, paštiky, hotová hostina!

Rushmore jí nalil sklenku vína.

„Není trochu brzy?“ podivila se.

„Jen to vypijte,“ povzbuzoval ji. „Aspoň část cesty zaspíte. Vaše tetička by byla znepokojená, kdybyste do Bathu přijela unavená.“ Počkal, až dopila, a potom jí s úsměvem nalil znovu.

„Budu opilý?“ bránila se.

„Aspoň mi budete spíše po vůli,“ žertoval a kroutil si imaginární knírek. „Dábelský hrabě si potom s vámi pohraje...“

Perdita zrudla, ale pak se k jeho úlevě rozesmála. Napjatý výraz se jí vytratil z tváře a vypadala uvolněně. Tak se mu líbila.

Když pokračovali v cestě, držel ji v náruči, dokud neusnula. Hleděl do její zarůžovělé tváře a zmocnil se jej pocit neuvěřitelné něžnosti. S touto dívkou bude až do smrti šťasten, o tom nijak nepochyboval. Celý život ji bude chránit a nedovolí nikomu, aby jí ubližoval.

Nebyl čas, aby jí prozradil, že očekává velice rychlý vývoj událostí. Verreker potřebuje nutně peníze. A proto musí jednat ještě rychleji. Nejpravděpodobnější je, že nabídne stažení žaloby za nějaké pěkné odškodnění. Bylo dobře, že Perdita neviděla, jak se v té chvíli hrabě tvářil. Verrekera čeká cesta do pekel! sliboval v duchu.

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Když dorazili na Laura Pláce, čekala je vyplašená teta Beatrice a zvědavostí napjatá Amy. Perdita měla strach, že dostane vyhubováno, ale teta měla takovou radost, že ji vidí živou a zdravou, že se spokojila s pouhým vyčítavým pohledem.

Objala ji. „Dítě zlobivé! To ses mi nemohla svěřit? Ellen nebo někdo ze sluhů mohli jet s tebou...“

„Promiňte, tetičko. Nechtěla jsem vám přidělovat starosti, ale dospěla jsem k názoru, že hraběte musím vyhledat bez prodlení.“

„A mělas pravdu!“ Slečna Langrishová se obrátila k Rushmorovi. „To je pěkné nadělení, že? Mám takový pocit, že jsem s Louisou zkazila, co jen šlo.“

„Madam, tak to není, věřte mi, prosím.“ Lord na ni vážně pohlédl. „Dobrá, Louisa žije ve strašných podmínkách, ale na druhou stranu je alespoň v bezpečí. Já se především obával, aby ji ten mizera neunesl. K tomu naštěstí nedošlo a hlavní zásluhu máte vy.“

„Nikdy jsme ji nenechaly samotnou,“ ozvala se Amy. „Ale s tím obviněním jsme vážně nepočítaly. Kdybyste ji však viděl v tom vězení, netvářil byste se tak klidně.“ Odvrátila se od něj, aby neviděl, že jí do očí vhrkly slzy.

„Vy si vážně myslíte, že jsem klidný, Amy? To mi náramně křivdíte. Udělám vše pro to, aby obvinění bylo staženo. Na to se můžete spolehnout.“

„Ale co můžete udělat, Adame? Perdita vám již jistě říkala, že jsme se snažily najít majitele toho obchodu, ale nebyl nikde k nalezení.“

„Věčně pryč být nemůže. Pátrači už dorazili do Bathu. Však oni ho najdou a s nimi i Verrekera.“

Ale ve skutečnosti Verrekera zahlédla první Perdita. Když nazítrí dopoledne přecházela s Amy Pulteney Bridge, šel proti nim a uctivě smekl. Když se zdálo, že je jen tak mine, Perdita se mu postavila do cesty.

„Vy?“ vykřikla nevěřicně. „Překvapuje mě, že si troufáte ukázat se na veřejnosti.“

„A proč bych nemohl, slečno Wentworthová? Domnívám se, že žiju ve svobodné zemi.“

„Pro vás by svobodná být neměla. Vy byste měl skončit za mřížemi, kam patříte...“

„Jako vaše přítelkyně slečna Bryantová? To je skutečně smutný případ, vidíte? Měl jsem ji z celého srdce rád. Ani ve snu by mě nenapadlo, že tak milá dívka bude schopna krádeže.“

Amy k němu přikročila se zdviženou pravicí, ale Perdita ji ještě včas zadržela. „Ne,“ pravila rozhodně. „Tenhle mizera dostane co proto, až si ho podá hrabě Rushmore.“

„Ach, pan hrabě! To je ten bojovný pán! Vyřídíte mu laskavě vzkaz, slečno Wentworthová? Jestliže se na mě dopustí sebemenšího násilí, podám na něj žalobu. A jeho lordstvo se bude divit!“

„Vy sketo!“ Perdita se už neudržela. „Každý slušný muž by si našel nějaké zaměstnání, vy se však živíte okrádáním bezbranných žen!“

„Obviňujete mě z něčeho podobného? Z toho by mohla být krásná žaloba pro urážku na cti, má drahá. Měla byste si dávat pozor na jazyk. Navíc nemáte jediný důkaz. Přímo mě šokovalo, když jsem se dozvěděl, že vaše přítelkyně byla obviněna.“

„Lháři jeden!“ vyjela na něj Amy. „V tom všem máte prsty vy!“

„Slečno Amy, vás omlouvá jedině vaše mládí a vřelý vztah k přítelkyni, ale nemohu přejít vaši poznámku jen tak. Jaké bych měl mít asi spojení s tou galanterií? Nemám ve

zvyku nakupovat krajky pro sebe nebo pro své přátele. Prostě se mýlíte. Mohu vám dát radu?“

Neodpovídaly, tak chvíli jen čekal a usmíval se.

„Asi se vám to nebude líbit,“ pokračoval. „Ale řešení je velice prosté. Doslechl jsem se, že v podobných případech lze velice snadno dosáhnout stažení žaloby, když se nabídne náležité odškodnění.“

Perdita na něj opovržlivě pohlédla.

„Očekávala jsem něco podobného,“ řekla. „Máme vás až po krk. Musím vás, pane Verrekere, ubezpečit, že vám nic platit nebudeme. Tímhle vyděračstvím nezískáte ani penny.“

„Takové směšné obvinění musím rezolutně odmítnout, je přímo hysterické, a navíc ničím odůvodněné. Ale i tak vám řeknu, že vaši přítelkyni očekává soud. Je to škoda. Tím si definitivně zničí pověst.“ Verreker se ironicky usmál. „A to by dopadla ještě velice dobře,“ dodal. „Pokud ji soud shledá vinnou, asi ji nepověsí, ale moc by mě zajímalo, jak se jí bude líbit v Austrálii.“ Na ta slova vykročil a beze spěchu přecházel most.

„Nejradši bych ho zabila!“ Amy se třásla vzteky. „Nejradši bych mu probodla srdce, ale pochybuji, že nějaké má. Ach Perdito, co si jen počneme?“

„Adam si s ním poradí,“ odpověděla sestra klidně. „Neměj strach. Na něj je Verreker krátký.“

„Jsi si tím až příliš jista. Jenže láska je slepá, víš? Slyšela jsi dobře, co ten padouch říkal. Velice dobře se vyzná v zákonech. A já doufala, že ho Rushmore přiměje k řeči jezdeckým bičíkem.“

„Ne, to Adam neudělá, i když by měl sto chutí. Ničemu by neposloužilo, kdyby byl obviněn i on.“

„Co tedy?“

„Myslí si, že nesmíme kořist vyplašit. Až dosud měl Verreker štěstí na své straně. Ale to nemůže trvat věčně. Dříve či později udělá chybu a pak je náš.“

„Ale co bude s Louisou? Nemůžeme ztrácet čas. Do soudu jsou to ještě týdny. Musí být už celá zoufalá z představy, že tam bude stát jako nějaký sprostý zločinec.“

„Adam se vypravil za soudcem Davenportem,“ utěšovala ji Perdita. „Možná se vrátí s dobrými zprávami.“

Amy na sestru pohlédla úkosem. „Mám takový neodbytný pocit, že mezi vámi dvěma se něco přihodilo. Všimla jsem si toho, hned jak jste včera přijeli. Oba máte takový podivný výraz...“

Perdita se usmála.

„Jsi vážně bystrá!“

„Propáníčka, Perdito, to by přece poznalo i děcko! Takže jsi mu řekla ano?“

„Ano. Teď už ví, že ho miluju. Ach Amy, nemám právo cítit se tak šťastná!“

„Nevidím jediný důvod, proč bys neměla,“ prohlásila Amy. „Bud'me rády, že máme v téhle mizerné době alespoň co oslavovat.“

„Zatím není co. Ale jsi šťastná, že jsem šťastná?“

„Jistě!“ Amy se už vzpamatovala ze setkání s Matthewem Verrekerem a ušklíbla se. „Vy jste mi ale páreček. Myslím, že vám to bude vycházet, ale předvídám pravidelné šarvátky. To nevádí. Jeho lordstvo bude ještě s láskou vzpomínat na Napoleona!“

„To se mýlíš,“ prohlásila důstojně Perdita. „My se hádat nebudeme!“

Amy se hlasitě rozesmála. „Tomu uvěřím, až to uvidím. Ach Dito a jsi si tím vážně jista? Vždyť jsi ho tolik nesnášela!“

„Protože jsem byla hloupá, víš? Zaslepila mě hloupá ješitnost, pýcha. Jsem taková tvrdohlavá. Odmítala jsem vidět, co jsem měla přímo před sebou na talíři. Adam Rushmore musí být hotový světec, když mě miluje navzdory všem mým chybám.“

Amy se znovu rozesmála. „Nepůsobí na mě jako nějaký svatoušek. Ty nemůžeš žít bez výzev, co? Jen se příznej, sestřičko!“

„Ale i ty ho máš ráda, ne? Už dávno jsi mu odpustila, ještě přede mnou.“

„Zjistila jsem totiž, že tady není co odpouštět. Křivdily jsme mu. Já si dokonce myslím, že tě miloval od prvního okamžiku.“

Perditě zazářily oči. „Také mi to říkal. Ach Amy, jsem ten nejšťastnější člověk na světě! Ani se mi nechce věřit, že se stanu jeho ženou.“

„Tetička Trixie to už ví?“

„Ne, ještě ne. Chtěla jsem, abys to věděla dřív než ona. Původně jsem měla v úmyslu vše oznámit, až bude Louisa na svobodě.“

„To bys ale nesměla chodit po světě tak zasněně,“ poznamenala Amy. Potom se usmála. „Myslím, že tetičku to zas tolik nepřekvapí. Předvídala to, už když jsi byla v Londýně.“

Perdita zčervenala. „Nebylo to ode mě nejchytřejší,“ uznala. „Nenapadlo mě, že tak dávám najevo své city.“

„Jen těm, kdo tě znají a mají tě rádi.“

„Díkybohu, Amy. Musíme si pospíšet domů. Adam se už určitě vrátil a má pro nás noviny.“

Bylo tomu skutečně tak, jenže noviny nebyly vůbec potěšující. Přesně jak Adam předpokládal, jeho hodnost, postavení i šlechtický titul mu byly u soudce Davenporta k ničemu. Dal mu zdvořile, ale naprosto jasně najevo, že v Anglii platí zákony pro každého stejně.

„Takže bude muset předstoupit před soud?“ Beatrice Langrishová v posledních několika týdnech viditelně zestárla. Dna se jí zhoršovala a každíčký pohyb jí působil bolest. „Stejně je to hanebnost, že musí předstoupit před

soud, třebaže se, chudinka, ničím neprovinila. Je to ponížení.“

„Nemusí k tomu dojít,“ odvětil Adam klidně. „Verreker je sledován. Moji muži ho už našli.“

„Dneska dopoledne jsme s ním mluvily,“ pronesla klidně Perdita. „Potkaly jsme se na Pulteney Bridge. Vykračoval si jakoby nic.“

Slečna Langrishová si vzdychla. „A co vám říkal? Překvapuje mě, že si vůbec troufá vyjít na ulici.“

„Vypadá úplně bezstarostně, teti. Odmítá jakékoli obvinění z komplotu, prohlašuje, že majitele toho obchodu nezná. Ale naznačil, že by k soudu jistě nedošlo, kdyby Louisini přátelé zaplatili náležité odškodnění.“

Beatrice Langrishová se ušklíbla. „Tak mě napadlo... Adame, co si o tom myslíte? Možná by...“

„To vůbec nepřipadá v úvahu, madam,“ odvětil rozhodně. „Doufejme, že se z toho dostaneme jinak. Pořád nám ještě zbývá čas.“

„Doufám, že máte pravdu, ale co když to nevyjde? Chudinka tu plavbu do Austrálie nepřežije. Co jsem slyšela, převážejí je tam jako dobytek.“

„Adame, že zaplatíte, kdyby nezbývalo nic jiného?“

Adam vzal Perditu za ruku. „Mám tomu rozumět tak, že je zde pouze jediná, která mi věří?“

Amy a slečna Langrishová se ho hned jaly ubezpečovat o své bezmezné důvěře, ale přesto se nedokázaly zbavit pochyb.

„Ráda bych vám věřila, Adame,“ řekla stará dáma. „Ale když nakonec k soudu přece jen dojde, jak Louisa dokáže, že je nevinná?“

Hrabě z Rushmoru se zamračil.

„Uznávám, že tohle nebude snadné,“ řekl klidně. „Nemá to čím dokázat. Nemohou pro ni svědčit ani její přítelkyně.“

„A co obhájce?“

„Ani on nesmí oslovit porotu.“

„Ale to je nespravedlivé!“ rozčilovala se Perdita a zbledla vzteky. „Tak tohle je ta anglická spravedlnost?“

„Obhájce smí vyslýchat svědky.“

„Ach tak.“ Perdita začínala ztrácet nervy. „Překvapuje mě, že jste pořád tak klidný. Připadá mi, že už teď je o Louisině osudu rozhodnuto.“

„Nikoli, má drahá!“ Rushmore ji vzal za ruku. „Přece jen je tu jistý vývoj.“ Sáhł do náprsní kapsy. „Dnes dopoledne jsem dostal tento dopis.“

„Co je v něm?“ Slečna Langrishová na list pohlédla, jako by se jednalo o zvlášť odpudivého plaza. „Doufám, že to nejsou další špatné zprávy?“

„Vůbec ne.“ Adam ho rozložil. „Dopis je anonymní, ale obsahuje pár velice zajímavých informací. Zdá se, že všichni tři pletichán jsou zklamaní, že jim nikdo nechce zaplatit. Každý z nich by rád navrhl nějaký kompromis, ale bojí se zbývajících dvou.“

„Ale co to znamená konkrétně?“ vybuchla Perdita. „To Louise přece nijak nepomůže!“

„Je to však první jiskřička naděje,“ ubezpečil ji lord Adam. „Nikdy jsem nevěřil na nějakou zlodějskou čest. Když jsou takoví darebáci zatčeni, vymlouvají se jeden na druhého, každý si chce zachránit jen svou kůži a na druhé se neohlíží.“

„Jenomže musíte mít nějaké důkazy,“ zvolala zoufale Perdita. „Zatím nemáme absolutně nic!“

„Neztrácejte naději, má drahá.“ Hrabě ji veřejně políbil na čelo. „To je povzbuzující zpráva, věřte mi!“

Beatrice Langrishová ho napomenula. „Drahý Adame, zapomínáte se! Pokud jste ovšem už Perditu nepožádal o ruku. To by byla jiná.“

Adam neváhal. „Přece znáte mé úmysly, madam. Perditin otec souhlasí, abych se o Perditu ucházel. Nyní

vám mohu s radostí oznámit, že Perdita zase souhlasí s tím, aby se stala mou ženou.“

„Ach drahouškové! To mám radost! Perdito, pojď ke mně a dej mi pusu! Přeji vám, abyste byli šťastni.“ A věřte mi, že o vašem štěstí ani v nejmenším nepochybuji. Hodíte se k sobě a máte před sebou léta radostného života.“

Slečna Langrishová najednou vypadala úplně jinak. Už neměla pobledlé líce a utrápený výraz byl tentam.

Perdita zrudla jako pivoňka. „Teti, nepřipadáte mi příliš překvapená,“ šeptla.

Poprvé po dlouhé době se Beatrice Langrishová zasmála. „To vaše tajemství by viděl i slepý. Vše tomu nasvědčovalo, i když to nějakou dobu trvalo.“

Perdita vzala Adama za ruku.

„Nikdy jsem netušila, že člověk v sobě může pociťovat tolik lásky. Je to úžasné...“ Pohlédla na něj. „Ale dohodli jsme se, teti, že není vhodný čas na oslavu zasnub. Počkáme, až Louisa bude zbavena toho strašného obvinění.“

„Doufám, že to nebude dlouho trvat.“ Amy začala přecházet po místnosti jako tygr v kleci. „Jak očistit její jméno, když se nesmí hájit?“

„To jsem neřekl,“ ozval se Adam. „Kdyby došlo k nejhoršímu a musela skutečně předstoupit před porotní soud, bude ho smět ujistit o své nevině. Ujišťuji vás, že bude mít ty nejlepší právníky v zemi a bude dostatek svědků, kteří dosvědčí její bezúhonnost.“

„To ale nemusí stačit,“ vzlykla Amy. „Víte, jak jí musí být?“

„To si uvědomuji, ano. Pojedu ji uklidnit. Zítra vyrazím do Ilchesteru.“

„Jakou jí vůbec můžete dát naději?“ pochybovala Amy. „Co jí řeknete?“

Adam pohlédl na znepokojené tváře.

„Nechci v ní vzbuzovat plané naděje, to v žádném případě ne. Ale měl jsem dnes dlouhý rozhovor se soudcem Davenportem a vysvětlil jsem mu, jak se věci mají. Můžu vás ujistit, že je to nesmírně rozumný muž, který uznává, že za vším bude s velkou pravděpodobností Verreker, který se mstí proto, že se mu nepodařilo dostat se k Louisinu jmění. Je ochoten proti tomu muži postupovat s veškerou přísností zákona. Pouze potřebuje důkazy...“

„A právě ty nám chybějící,“ ozvala se znovu Amy. „Musí se stát zázrak a já v zázraky moc nevěřím.“

„Už se staly mnohem podivnější věci. Tak co, Amy? Pojedete se mnou za Louisou?“

Perdita na něj udiveně pohlédla. „Tím chcete říct, že já s vámi nepojedu?“

„Má drahá, potřebuju vás tady. Jsem přesvědčen, že věci se dají velice rychle do pohybu. Moji muži vám mají hlásit vše, co zjistí nového.“ Uklonil se slečně Langrishové. „Nehněvejte se, madam. Měl jsem jim říct, aby informovali vás, ale myslel jsem si, že na tom nejste zdravotně nejlépe.“

„Vaše novinky mě potěšily, Adame. Perdita a já budeme připraveny, kdyby bylo něco třeba. Možná budeme moci nějak pomoci.“

„Tak jsem to nemyslel,“ pravil rezolutně. „Rozhodně si nepřeji, abyste něco podnikaly, jakkoli by vás to svádělo. Já tu svou horkou hlavu tady vedle sebe znám,“ podíval se významně na Perditu. „Je zcela schopna se do toho vmíchat osobně. To by však byla chyba. Kořist nám nesmí uniknout. Kdyby zjistil, že máme proti němu nějaký důkaz, zaručeně uteče. A kde ho potom budeme honit?“

Beatrice Langrishová vstala. „Pojď, Amy. Necháme ty naše hrdličky chvíli o samotě. Pokud chceš navštívit Louisu, musíme pro ni něco připravit. Řekneš mi, co by tak nejspíš potřebovala.“

Když Amy vycházela za tetou ze salonu, tvářila se už mnohem veseleji. Už se těšila, až zase uvidí Louisů. Hrabě do ní přece jen vlil trochu optimismu.

Jakmile se za nimi zavřely dveře, Adam vzal Perditu do náruče. Zvedl jí bradu a zahleděl se jí do očí. „Připadá mi to jako věčnost, kdy jsem vás políbil naposledy, můj ptáčku rajský.“

Perdita se na něj čtverácky usmála. „Já myslela, že toto oslovení je vyhrazeno spíš pro ženy určitého řemesla,“ poznamenala.

Usmál se. „Jste velice dobře informovaná. Jak to, že znáte takové výrazy?“

„Amy ledacos vytáhne z bratranců. Šokuje vás to?“

„Nikoli, lásko, ale můj kompliment vychází ze srdce bez ohledu na to, jak a kde se tento výraz používá. Teta o vás řekla, že jste hrdlička, ale mně připadáte mnohem krásnější. Máte vůbec ponětí, jak moc vás miluju? Nemiluju vás jen pro vaši krásu, i když ani ta není k zahoezení,“ zamrkal na ni. „Miluju vaši povahu, vašeho ducha, odvalu a věrnost přátelům.“

Políbil ji a Perdita mu polibek vrátila s vášní, která zaplavila i jeho. Vzala ho kolem krku, tiskla ho k sobě a mumlala nesrozumitelná slovíčka lásky. Začínali ztrácet zábrany, zcela je spaloval žár lásky.

„Jste hotový klenot, miláčku můj,“ řekl něžně. „Jste vše, co jsem si v životě přál.“ Zlíbal jí víčka, potom koutek úst a přešel na šíji. „Kdy se vezmeme, Perdito? Přece mě nenecháte čekat? Mám takový strach, aby mi vás někdo nepřebíral! Tolik po vás toužím.“

„To se nikdy nestane,“ odpověděla mu. „Jsem vaše a vždy vaší budu.“ Najednou se rozchichotala. „Nezmínil jste se o mých chybách, pane, ale jsou jich mraky. Co si vlastně počnete s ženou, která je vznětlivé povahy, a navíc hádává?“

„Na něco už přijdu,“ mrkl na ni. „Má lásko, kde bychom byli bez vaší tvrdohlavosti? Ta vás přenáší přes všechny potíže. Hovoříte o chybách, ale ani já jich nejsem prost.“

„To si pište že ne!“ Čtverácky na něj pohlédla. „Máte jednu chybu, a ta je zvlášť nesnesitelná.“

„A jakou? Řekněte, ať se mohu pokusit ji napravit.“

Perdita zaznamenala v jeho hlase lehký náznak úzkosti. „Proč, pane? Pochybuji, že byste to zvládl. Máte totiž nepříjemný zvyk mít vždy pravdu. To mě už několikrát dost rozhněvalo.“ Na ta slova se šťastně rozesmála, jista si svou láskou.

„Vy rošťáčko jedna!“ Otočil ji k sobě a s gustem ji políbil. „Už jsem se bál. Ještě víc takových poznámek, a brzy zešedivím.“

„Nesmysl!“ Pohládila ho po tváři. „Polibte mě ještě jednou, prosím!“ zašeptala. „Mohla bych ve vaší náruči ležet snad věčně.“

„Pokušitelko!“ Naopak ji od sebe jemně odstrčil a zavrtěl hlavou. „Ne, to by se už nedalo vydržet. Pojďme za tetou, než se přestanu zcela ovládat. Co byste dnes odpoledne řekla projíždce po městě? Slečna Langrishová by možná jela ráda s námi.“

Perdita lehce zčervenala. I ve své nevinnosti pochopila, jak to myslí. Vyskočila.

„To je ale skvělý nápad,“ řekla chvatně. „Zajdu za tetičkou a hned s ní promluvím.“

Adam jí vtiskl polibek do dlaně a dlaň jí zavřel. „Držte si jej, má lásko. Je to příslib do budoucna.“ Potom ji nechal jít a otočil se k ní zády. Uvědomoval si, že chybělo málo a přešel by k něžnostem, které by už přesahovaly meze. Věděl, že ji nevyděsil. Perdita se nikdy nebude chovat afektovaně nebo sentimentálně. Svou lásku mu dala bez výhrad, zcela přirozeně a počestně.

Nyní už věděl, že ho čeká vášnivé milování. Kajícně se usmál. Při tom pomýšlení se jen stěží ovládal. Ale musí to vydržet. Taková nevěsta rozhodně stojí za to, aby si na ni nějaký čas počkal.

Zazvonil a objednal si kočár na odpoledne. Doufal, že slečně Langrishové bude natolik dobře, aby jela s nimi.

Tetička Beatrice ho nezklamala. Bolesti sice zcela nepolevily, ale přesto prohlásila, že menší vyjížďka by jí určitě udělala dobře.

„Cítím se mnohem lépe, Adame,“ sdělila mu. „Dobré zprávy člověka vždycky vzpruží.“

„V tom případě doufejme, že takových zpráv bude stále víc, madam.“ Zaťukal na kočího a kočár se zvolna rozjel přečpanými ulicemi.

Beatrice Langrishová kynula známým. Zcela jasně byla šťastná, že konečně opustila čtyři stěny.

„Bath se za ta léta, co zde žiji, hodně změnil,“ poznamenala. „Adame, můžeme jet na Royal Crescent? Domy jsou tam moc pěkné, a navíc ta překrásná vyhlídka na město. Jak ráda bych tam bydlela, ale představa, že bych se musela plahočit do té výšky... Ne, Crescent nebylo vhodné místo pro život, jaký jsem tehdy vedla.“

Perdita s ní nesouhlasila, přesto s rozkoší hleděla na ladnou křivku Royal Crescent. „To je snad nejkrásnější místo Anglie,“ pronesla vřele. „Divím se, že se sem všichni nehrnou.“

„Propána, Dito, co to povídáš!“ rozesmála se Amy. „Umíš si představit, jaký by tady byl nával? Lepší bude, když Bath zůstane pro většinu tajností.“

Lord Adam se usmíval. „Nechcete si na chvíli vystoupit?“ zeptal se slečny Langrishové. „Ta vyhlídka je vážně úchvatná.“

Měl pravdu. Chvíli všichni hleděli dolů na město, rozprostírající se jako zlatý klenot mezi somersetskými vrchy.

„Vybrala jste vskutku dobře, madam,“ pochválil slečnu Langrishovou.

„Teti, nelitujte, že nebydlíte na Royal Crescent,“ poznamenala Amy. „Pokud jde o mě, já jsem radši, když to mám blíž do obchodů, k prameni a do divadla.“

„K historickým památkám vás to netáhne, slečno Amy?“ neodpustil si Adam.

Zachichotala se.

„Tam dole je jich vážně dost, ale nejsou tak vzrušující jako ty obchody.“

Zasmáli se a dál na to nemysleli, ale Amy se na sestru ironicky podívala.

„To si o mně Adam myslí, že jsem nějaký větroplach?“ ptala se Amy, když se chystaly ulehnout.

„Samozřejmě že ne. Jak tě to napadlo?“

„Ani nevím. Pořád se na mě směje. Ale i tak ho mám ráda. Nevadí ti, že nepojedeš s námi za Louisou?“

„Ne, chápu jeho důvody a důvěřuji jeho úsudku, Amy. Jestliže si myslí, že bude nejlepší, když zůstanu tady, pak má určitě pravdu.“

Amy uličnický hvízdla. „To jsou nám ale změny! Něco takového jsem si nikdy nepředstavovala.“

Perdita se na ni zamračila.

„Zatím se ještě nemýlil, to je vše. A teď hezky povídej, co všechno Louise povežete.“

Sestra jí podala přehled o šatstvu, prostěradlech, potravinách a menších věcech pro radost, jež teta dala připravit.

Nazítří ráno byl kočár rychle naložen a Perdita zamávala Adamovi a sestře a netušila, že den, který ji čeká, bude nabitý událostmi.

Když psala rodičům, služebná jí řekla, že má sejít do salonu. Tam našla tetu v rozhovoru se statným mužem, který se představil jako pátrač Robinson.

„Máte pro nás něco nového, pane Robinsone?“ zeptala se nedočkavě.

„Ano, madam. Hledaná osoba je v Bathu.“

„To už víme, včera jsme s ním mluvily. Zjistili jste o něm něco víc?“

„Toho člověka už známe, slečno Wentworthová, ovšem pod jiným jménem. Poprvé jsme na něj narazili v Lunnonu, kde je stíhán pro padělání, krádež a podvod.“

„Vidíte to! A to je vám málo? Proč jste ho už dávno nezatkli?“

„Chybějí důkazy, slečno. Sbíráme na něj materiál, ale potřebujeme nějaký důkaz, aspoň jediný. Kdybychom ho obvinili a obvinění nebylo dostatečně podložené, unikne zákonu jako už několikrát.“

„Nemůžete prohledat jeho byt?“

„Jistě, ale to bychom museli vědět, kde bydlí. Dobře se skrývá, slečno.“

„Ale po městě si chodí, jako by se nic nedělo...“

„A pak najednou zmizí, jako by se propadl do země. Oficiálně bydlí v Saracénově hlavě, ale nikdy tam nebývá.“

„Možná byste ho měli sledovat pečlivěji,“ poznamenala Perdita mrazivě.

„Jistě, máte pravdu, ale je kluzký jako úhoř. Věřte, že děláme, co je v našich silách.“

„Já vám to věřím, pane Robinsone,“ ozvala se smířlivě slečna Langrishová. „Jakmile se dozvíte něco nového, buďte tak laskav a okamžitě nás informujte.“

Když policista odešel, pohlédla na rozrušenou Perditu.

„Neztrácej odvahu, drahé dítě. Já vím, doufala jsi, že se konečně...“

„Začínám mít pocit, že nelze už v nic doufat, teti,“

přiznala Perdita zoufale. „Týdny míjejí a soud se blíží. Ach tetičko, ten člověk je hrozně protřelý! Dokážeme na něj vůbec vyzrát?“

„Já myslela, že Rushmorovi důvěřuješ, že v něj věříš,“ připomněla jí teta. „Chceš o něm začít pochybovat jen proto, že se zatím nedostavil úspěch?“

„To ne, určitě ne!“ vyhrkla Perdita a hlas se jí trochu třásl. „Já jen... Prostě nevidím ani jiskřičku naděje na obzoru, teti.“

„Hlavu vzhůru, děvče. Teď jdi a dopis už konečně ten dopis rodičům.“

To se snadno řeklo. Perdita se nedokázala na nic soustředit. Místo psaní zírala před sebe do prázdna. A vtom ji zavolali dolů znovu.

„Slečno Wentworthová, venku je nějaká osoba a chce s vámi mluvit.“

„Já s nikým mluvit nechci, pošlete ji pryč.“ Perditu nenapadlo, kdo z jejích známých by za ní mohl v tuto hodinu přijít.

„Ta žena velice naléhá, slečno. Říká, že s vámi musí mluvit ohledně něčeho moc důležitého. Prosila, aby...“

„Žena?“ podivila se Perdita. „Nechápu... nevím... Tak ji tedy pusťte dovnitř.“

Návštěvníci nejdřív nepoznala, pouze jí byla povědomá drobnou postavou.

„Dobrý den,“ pozdravila ji zdvořile. „Už jsme se někdy setkaly? Lituji, ale nějak si nemohu...“

„Ano, slečno Wentworthová, setkaly jsme se.“ Žena stála dál na prahu a bylo na ní patrné, že se v tak vznešeném prostředí necítí dobře. „Tehdy jste se mě laskavě zastala, když se na mne šéf hněval a chystal se mě na hodinu propustit.“

„Ach ano, už si vzpomínám. Bylo to v té galanterii...“

Takový neotesanec to byl. Doufám, že vás nevyhodil, hned jak jsme odešly...“

„Ne, madam, hned ne, ale následující týden se něco stalo...“

Zapotácela se a Perdita se k ní okamžitě vrhla.

„Jste nemocná!“ zvolala. „Nechcete se posadit?“ Vzala mladou ženu pod paží a s hrůzou zjistila, že je jako věchýtek. Zazvonila na Batese.

„Přineste prosím víno,“ nařídila mu. „Tady mladé paní není dobře... Potřebuje něco na povzbuzení.“

Když však Bates víno přinesl, mladá žena je odmítla.

„Musím si zachovat jasnou hlavu, slečno. Protože to, co vám chci říct, je moc a moc důležité. Teprve včera jsem se dozvěděla, že vaše přítelkyně byla obviněna z krádeže krajky. Není to pravda, to víme obě. Já viděla, jak jí tu krajku strkají do taštičky.“

Perdita na ni vykulila oči. „Kdo to byl?“ zeptala se bez dechu.

„Šéfův syn... víte, ten muž, který vás potom sledoval a oslovil na ulici. Věděl, že jsem si toho všimla, ale namluvil mi, že se jedná jen o takový žertík, o který ho poprosil jeden přítel.“

„A ten přítel? Znáte ho, paní...“

„Jmenuji se Margaret Tarrantová, slečno. Tenkrát jsem ho neznala. Ale týden nato jsem vyslechla zajímavý rozhovor. Bylo to v místnosti nad krámem, máme tam sklad. A tu jsem si všimla, že část jedné stěny je odsunutá, což nikdy předtím nebylo. Došla jsem k ní a zjistila, že je za ní další místnost. Byla docela pohodlně zařízená, určitě žádný sklad...“

„Tajná místnost?“ Perdita byla stále vzrušenější.

„Ano, slečno Wentworthová. A v ní se hádali dva muži. Šlo o rychlost, jakou by se mělo postupovat proti nějaké slečně Louise. Neznámý muž chtěl vše urychlit, ale šéfův syn mu radil, aby se nic neukvapovalo. Že prý se na to musí opatrně. Tak to říkal.“

„Můžete mi popsat toho druhého muže?“

„Vysoký... docela pohledný... svým způsobem. A oblečený jako džentlmen, avšak nemluvil, jak džentlmeni mluvívají. Jmenoval se něco jako Virkir nebo tak podobně, už si nepamatuju.“

„Nemohl to být Verreker?“ zeptala se Perdita s nadějí v hlase.

„Ano, to je ono! Nechtěla jsem dál tajně naslouchat a také jsem se bála, aby si mě nakonec nevšimli. Skrývala jsem se za krabicemi. Jenže potom jsem dostala záchvat kašle... A ještě ten den mě propustili...“

„Ach má drahá, to je mi tak líto, věřte mi. Ale proč jste za mnou nepřišla dřív? Dalo by se zabránit velkému neštěstí.“

„Byla jsem nemocná, slečno Wentworthová. Netušila jsem, že vaši přítelkyni uvěznil. Řekla mi o tom teprve včera přítelkyně. Myslela jsem jenom na synka, víte? Byla jsem bez práce a měla jsem strach, že mu nebudu mít co dát k jídlu.“

„S tím si už nedělejte starosti,“ prohlásila pevně Perdita. „Dovolte, abych vám pomohla. Prokázala jste nám totiž velkou službu. Nyní bude třeba, abyste se setkala s mou tetou. Touto dobou právě svačí a bude ráda, že bude mít společnost. A vy jí vypovíte to, co jste právě řekla mně.“ Perdita správně odhadla, že návštěvnice je především vyhladovělá.

„Nepřišla jsem žebrať,“ pravila slečna Tarrantová tiše.

„To já vím. Přišla jste nám pomoci.“ Perdita se na ni povzbudivě usmála. „Nechcete na chvíli odložit hrdost? Víím z vlastní zkušenosti, že to bývá mnohdy dost těžké. Ale jsme vám nesmírně zavázány. Udělala byste mi velikou radost, když přijmete naši pomoc. Tu radost mi přece neodmítnete!“

Odměnou jí byl plachý úsměv. „Vám jde těžko odmítnout, slečno Wentworthová.“

Perdita se vznášela jako na obláčku, když návštěvnici vedla do salonu. Slečna Langrishová si hned všimla, že má zcela jinou náladu.

„Co se stalo?“ zeptala se honem. „A kdo je ta paní, Perdito? Mám pocit, že se neznáme.“

„Zřejmě ne, teti, ale určitě se se slečnou Tarrantovou ráda seznámíte. Přinesla nám totiž skvělé zprávy! Může dokázat, že je Louisa nevinná!“

Ta zpráva zvedla slečnu Langrishovou ze židle. Usmála se na příchozí a ukázala na volnou židli. „Račte se posadit, prosím. A řekněte mi vše, co víte.“

Perdita už hořela nadšením, co všechno podniknou, ale vysvětlila tetě, že slečna Tarrantová k nim tak spěchala, že se ještě nestačila najíst.

„Drahoušku, musíte zmírat hladu...“ Beatrice Langrishová zazvonila a nařídila služebné, aby přinesla talíř a příbory pro hosta. „A teď měj, Perdito, chvíli strpení! Vyslechnu si, co mi chce paní Tarrantová sdělit... a potom uvidíme, co můžeme dělat.“

Perdita její vyprávění už neposlouchala. Ze všeho nejdřív musí uvědomit pátrače. Robinson zanechal adresu, na které ho najdou. Když bude paní Tarrantová ochotna na něj počkat, vyslechne si ji sám. Vstoupila s tímto návrhem do hovoru a dočkala se oboustranného souhlasu.

„A co váš synek? Můžete ho nechat tak dlouho samotného?“ zeptala se starostlivě.

„Dneska je u přítelkyně. Ne, netrapte se, slečno. Davy hodinku nebo dvě klidně počká. To bude v pořádku.“

„Nuže, teti?“ podívala se na tetu. „Ano, pošli pro něj, drahá. Nesmíme ztrácet čas.“

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Soudní pátrač Robinson vyslýchal jejich návštěvnici tak dlouho, až z toho Perdita zneklidněla.

„Slečně Tarrantové není dobře,“ upozornila ho. „Měl byste na ni brát přece jen ohled.“

Návštěvnice však mávla rukou. „Už se cítím mnohem lépe, slečno Wentworthová. Nedělejte si prosím starosti. Chci pomoci, jak to jen půjde.“

Perdita se na ni zahleděla. Zdálo se, že už malé občerstvení jí udělalo dobře. Odpovídala na pátračovy dotazy jasně a stručně.

Robinson se na ni usmál. „Děkuji vám. Jste velice důležitý svědek. Budete ochotna vypovídat pod přísahou?“

Slečna Tarrantová přikývla. „Samozřejmě a povím pravdu a nic než pravdu.“

„V tom případě, milé dámy, vás na nějakou chvíli opustím. Musím uvést celou záležitost do pohybu. Už jsme prohledali jeho světnici v Saracénově hlavě, ale bez výsledku.“

„To jste nepotřebovali příkaz k prohlídce?“ podivila se Perdita.

Muž spiklenecky přimhouřil jedno oko. „S pokojskými se lze vždycky nějak domluvit, slečno, a když některé dveře zůstanou nedopatřením odemčené...“

K prohlídce toho obchodu budeme samozřejmě potřebovat příkaz vystavený soudcem Davenportem.“

„Jeho lordstvo se o to postará,“ řekla Perdita. „Můžete se vrátit dnes večer? To už bude nazpátek.“

„Ano, madam. Díky této dámě máme pro něj aspoň nějakou zprávu.“ Pátrač se uklonil a opustil místnost.

I slečna Tarrantová se měla k odchodu.

„Jak se vám můžeme odvděčit?“ Beatrice Langrishová si setřela slzu. „Už jsem ztrácela naději, že se to nešťastné

dítě dostane kdy na svobodu. Vím, že nemáte snadný život. Nedovolíte nám, abychom vám pomohly?“ Sahala po kabelce.

„Ne, žádné peníze, madam. To ne, prosím!“ odmítla Margaret Tarrantová rezolutně a zrudla.

„A proč ne? Co je na tom zlého? Máte přece synka. Můžete mu zpříjemnit život.“

Návštěvnice však opět zavrtěla hlavou. V té chvíli zasáhla Perdita.

„Slečna Tarrantová má pravdu, tetičko Trixie. Kdybychom jí nabídly peníze, mohlo by to vypadat jako úplatek, ale když pošleme něco pro Davyho...“ Obrátila se k rozpačité ženě. „Určitě přijmete nějakou dobrotu. Neříkejte ne, prosím. Synek bude mít určitě radost.“

Margaret Tarrantová ji uchopila za ruku. „Jste až příliš hodná, slečno,“ řekla zlomeným hlasem. „Synek už často plakal hlady a já neměla, co bych mu dala.“

„Tak pojdte za mnou.“

Perdita ji zavedla do kuchyně, dala jí naplnit vrchovatý koš drůbeže, hovězího, šunky a navrch přidala velký ovocný koláč.

Slečna Tarrantová zvedla ruku na plachý protest. „Ne, už dost, slečno Wentworthová, to je až příliš, prosím. To nám oběma vystačí na celý týden! Jsem vám tolik vděčná!“

„O vděčnosti nemluvte. To my jsme vaše dlužnice. Řekněte mi prosím, kde bydlíte. Hrabě vám bude chtít osobně poděkovat.“

Když se Perdita vrátila do salonu, vytrhla tetu z hlubokého zamyšlení.

„Uvažovala jsem o tom, zda bychom neměly celou záležitost tak trochu uspíšit,“ vysvětlovala. „Co kdybych pozvala soudce Davenporta na večeři? Na tom by přece nebylo nic špatného. Frederick zde jinak večeřívá dost často...“

„S dovolením, teti, nezlobte se, ale myslím, že tentokrát by to nebylo moudré. Má na starosti Louisin případ. Mohlo by se to vykládat jako snaha o ovlivňování.“

„Asi máš pravdu, Perdito,“ vzdychla si teta. „Ach proč nejel Adam do Ilchesteru jindy! Proč zrovna dneska?“

„Aspoň pro něj máme příznivou zprávu, teti. Už se nemohu dočkat, až se vrátí. Kéž by čas ubíhal rychleji...“

Den se však neuvěřitelně vlekl a Perdita co chvíli odbíhala k oknu a vyhlížela kočár. Když se konečně dočkala, seběhla do přízemí, vyběhla na ulici a bez ohledu na kolemjdoucí popadla Adama za ruku a vlekla ho do haly.

Oči mu zajiskřily. „To je mi ale uvítání! Takového bych se nenadál!“ žertoval. „Mám z toho vyvozovat, že jste mě postrádaly?“

„Pojďte honem do salonu, Adame,“ naléhala. „A ty taky, Amy. Kdybyste jen věděli, co všechno se stalo!“

„To se ani nezeptáš, jak se daří Louise?“ řekla tiše

Amy. „Kdybys viděla, jak je zlomená. Ztratila veškerou naději, chudinka. Už ničemu nevěří!“

„Ale teď bude všechno jinak, Amy! A to je právě to, co vám chci říct!“ Hnala je do salonu za tetičkou. „To budete koukat, co vám řekneme! Teti, řeknete jim to vy?“

„Nejlépe to podáš ty, Perdito. Jsi tak plná napětí a vzrušení, až mám strach, abys nevybudila!“

Perdita se zasmála a jala se vyprávět. Hovořila tak rychle, tak o překot, až se začala zajíkat jako v dětství.

Adam si odložil plášť, vzal ji kolem pasu a opatrně ji vedl k pohovce, aby se posadila.

„Jen pomalu, drahá,“ mírnil ji. „Jsou to vskutku dobré zprávy. Je toho ještě víc?“

„Ovšem! Večer přijde Robinson. Bude potřebovat soudní příkaz k domovní prohlídce.“ Pohlédla na Adama a Amy a viděla, jak v nich sílí naděje.

„Ach Adame, musejí ji už pustit na svobodu!“ vykřikla. „Nemám pravdu?“

„Možná to chce ještě nějakou chvíli strpení,“ pravil opatrně. „Máme jen slovo té slečny Tarrantové, že jí tu krajku podstrčili. Soudce Davenport a porota by si mohli myslet, že se chce mstít za ztrátu zaměstnání.“

„Něco takového byste neřekl, kdybyste se s ní setkal osobně!“ vybuchla Perdita. „A co ten Verreker? Tvrdil, že v tom obchodě v životě nebyl. To mi může Amy dosvědčit. A ve skutečnosti tam obývá tajnou místnost!“

„Obývat tajnou místnost není nezákonné, má drahá. A navíc jste mi sama řekla, že v jeho pokoji v Saracénově hlavě také nic nenašli.“

„Tak to Robinson říkal.“

„Potom by ta místnost nad krámem mohla být naše naděje. Jakmile promluví s Robinsonem, vydám se za soudcem Davenportem. Pokud bude stopa slibná, nelze vyloučit, že dostaneme souhlas s domovní prohlídkou.“

„Ach Adame, a já se cítila tak jistá...“ Perdita jen stěží skrývala zklamání.

„Trpělivost, má milovaná! Máme co do činění s velice protřelým darebákem. Využil by sebemenší skuliny a unikl by. Teď jde o to, abychom ho neztratili.“

S tím mohla jediné souhlasit.

Nešla si lehnout a čekala, dokud se Adam nevrátil s příkazem k domovní prohlídce.

„Spokojena?“ ukázal jí listinu. „Teď už nám nezbývá než doufat, že pátrači najdou nějaký důkaz.“

„Kdy začnou?“

„Zítra. Verreker má ve zvyku chodit dopoledne k pramenům, zřejmě tam hledá nějakou další oběť. Pátrači toho využijí a překvapí majitele obchodu.“

„Mluvili také o nějakých špercích,“ připomněla mu Perdita. „Říkali, že je velice nebezpečné je nyní prodávat.“

„A to je naše největší naděje, lásco. Pátrači mají jejich popis. Stačí, aby našli jediný kradený předmět, a mohou je obvinít. Skoro bych se vsadil, že kradené věci budou v té tajné místnosti.“

„Kéž byste měl pravdu!“ Perdita mu opřela hlavu o rameno. „Myslela jsem, že teď už všechno půjde jako po másle a Louisa bude brzy na svobodě. Místo toho zjišťuji, že se objevily další komplikace.“

Adam ji něžně políbil. „To se všechno zvládne,“ ujišťoval ji. „Slibuji vám, že zítra v poledne budete mít už mnohem lepší náladu.“

Zvedla tvář a usmála se. „A já vám věřím,“ řekla něžně. „Ach lásco, vy jste mou oporou. Co bych si bez vás počala?“

„Budu stát stále po vašem boku,“ slíbil jí a jejich ústa se spojila v dlouhém polibku. Když se od ní konečně odpoutal, chvíli nemohla popadnout dech. Ale potom ji zasypával dalšími a dalšími polibky, na oči, na tváře, na špičku nosu.

„Jděte radši ode mě, vy pokašitelko!“ vydechl nakonec. „Svedla byste i svatého a já svatý rozhodně nejsem...“

„Co to slyším? To snad není pravda!“

Adam viděl v jejích očích jiskřičky smíchu, a když od něj odtančila, snažil se ji chytit, ale Perdita byla až příliš rychlá. Nerada ho opouštěla, nakonec však se smíchem utekla do bezpečí svého pokoje.

Zmocnila se jí dosud nepoznaná touha. Jejich láska se ještě nenaplnila, to věděla velice dobře, ale musejí počkat, jakkoli je to těžké. Přála si, aby se rodiče už konečně vrátili a mohla se za Adama vdát.

Amy na ni už čekala. „Má Adam ten příkaz?“ vyzvíдалa nedočkavě.

„Má. Zítra provedou domovní prohlídku. Musíme se jen modlit, aby byla úspěšná.“

„Kéž by! Louisa je u konce s dechem. Neumíš si představit, jak vypadá... Tak rezignovaně... Přišla mi úplně cizí.“

„To se už brzy změní,“ chlácholila ji starší sestra. „Ráno je moudřejší večera.“

Vše probíhalo mnohem lépe, než děvčata čekala.

Verreker byl zatčen u východu z Pump Room a obviněn z krádeže diamantového náhrdelníku, rozmanitých broží a dvou drahocenných náramků.

To stačilo, aby soudce Davenport přehodnotil Louisin případ a dal Louisu převézt zpět do Bathu.

„Není tu sice žádná souvislost s jejím případem,“ vysvětloval Rushmoreovi, „ale už jsem toho slyšel dost, abych měl o majitelích toho obchodu jisté pochybnosti. Dostavíte se za tři dny k předběžnému líčení?“

„A co slečna Bryantová?“

„Bude propuštěna do vaší péče, vaše lordstvo. Uvědomte si však, že za ni plně ručíte. Musí být v domácím vězení.“

Rushmore přikývl a poděkoval. Perditě se o tom nezmínil, ale Louisin stav mu dělal značné starosti. Dívka byla jen stínem dřívější Louisy, zamlklá, poslušná, jako by už neměla žádnou vlastní vůli. O celé záležitosti nechtěla vůbec mluvit.

„Vypadá, jako by nahlédla do pekel!“ Amy z ní byla celá zoufalá. „A co když si soudce její mlčení vysvětlí jako doznání viny?“ Snažila se krotit narůstající hněv. „Louisu neměli posílat do Ilchesteru! Proč ji nemohli nechat v domácím vězení už od začátku? Proč? Ta zkušenost ji těžce poznamenala. Třeba už nikdy nebude jako dřív!“

„Tenkrát jsme neměli nic v rukou,“ vysvětloval jí Rushmore.

„Louisa se z toho vzpamatuje, uvidíte,“ přidala se slečna Langrishová. „Mládí je odolné a pružné. Chce to jen čas. Potom na to bude myslet už jen jako na zlý sen.“

„Hlavně aby to všechno vyšlo.“ Amy začala opět přecházet po místnosti. Potom se náhle zastavila přímo před Rushmorem a pohlédla mu do očí. „A co když to náhodou nevyjde, co?“ zeptala se. „Schováte ji někde? Přece nedovolíte deportaci!“

„Nebudou ji deportovat,“ řekl pevně. „A nepředbíhejte událostem, má drahá. Počkejme na líčení.“

Všem na Laura Pláce připadalo jako hotová věčnost, než nastal onen významný den a všichni se sešli u soudu.

„Jedná se pouze o předběžné líčení,“ oznámil soudce Davenport. „Soudu se totiž dostalo nových důkazů a hodlá se ujistit, zda v případě Louisy Bryantové nedošlo k justičnímu omylu.“ Přehlédl místnost a pohledem utkvěl na majiteli galanterie, který seděl vedle svého syna.

„Nuže, Joshuo Keayi, chcete něco dodat ke své výpovědi proti obžalované?“

„Trvám na každém svém slově,“ prohlásil Keay. „Zajímalo by mě však, proč je dnes tady tento muž?“ Ukázal prstem na Verrekera, který seděl mezi dvěma pátrači. „Tento případ se ho netýká.“

„Zdá se, že jste si tím náramně jist,“ poznamenal soudce. „Není to tím, že toho muže velice dobře znáte?“

„Dnes ho vidím poprvé, Vaše Ctihodnosti.“

„Podivné. Velice podivné... Věci, z jejichž krádeže je obviněn, byly nalezeny pod podlahou jednoho soukromého pokoje...“

„To se mnou nemá nic společného, Vaše Ctihodnosti. Bath je přeplněnej, jak jistě víte. Každou chvíli někdo shání nocleh. Nezajímáme se o minulost nocležníků. Ani nevíme, kdo u nás přespává.“

„To snad ne! Chcete říct, že ani váš syn nevěděl, že tento muž je u vás ubytován?“

„No řekni, Jeme,“ obrátil se podrážděně k synovi.

„Ano, Vaše Ctihodnosti... Chci říct ne, Vaše Ctihodnosti. Nevěděl jsem o tom. Byl jsem s otcem mimo město...“ Mladík se tvářil nejistě a nervózně těkal očima.

„Mohu z toho tedy usuzovat, že váš personál má zcela volnou ruku v ubytovávání? A že vás nemusí ani informovat? Potom jste velice důvěřivý, pane Keayi.“

Keay si uvědomil, že soudce hovoří dost ironicky. Nenávistně na něj pohlédl, ale Frederick Davenport si ho nevšímal. Dal pokyn soudnímu sluhovi.

Když otec a syn spatřili, že vchází Margaret Tarrantová, zkoprněli překvapením. Perdita nespouštěla oči z Matthewa Verrekera. Předtím se pohodlně opíral, bezstarostně si hověl mezi svými strážci. Jeho klid však byl tentam. Ruce ho prozradily. Sevřel je v pěst, až mu zbělely klouby.

Soudce si zjistil totožnost svědkyně a zahájil výslech.

„Musím se vás zeptat, vážená paní, zda neznáte někoho v této místnosti.“

„Ano, Vaše Ctihodnosti. Znáám hraběte z Rushmoru a přítomné dámy. Dále pane Keaye, který byl ještě donedávna můj zaměstnavatel. Samozřejmě znám i jeho syna a jeho přítele, který sedí tam mezi těma dvěma muži.“ Ukázala na Matthewa Verrekera.

„To je lež!“ Jem Keay vyskočil. „Já toho člověka neznám! To není žádný můj přítel!“

Jeho otec se usmál. „Té nevěřte, Vaše Ctihodnosti. Sám jsem ji propustil pro krádež a nespolehlivost. Chce se mi mstít...“

„Ticho!“ zahřměl soudce. „Nikdo vám neudělil slovo!“ Znovu se obrátil k Margaret Tarrantové. „Nyní, madam, vzhledem k tomu, že díky vaší výpovědi jsme objevili

kradené předměty, mohla byste nám sdělit, jak jste k té informaci přišla?“

Svědčyně byla bledá, ale když začala vypovídat, zklidnila se. „Šla jsem do patra, kde je sklad zboží, Vaše Ctihodnosti. Překvapilo mě, že slyším hlasy, a přitom jsem nikoho neviděla. Potom se odsunul ve stěně panel a za ním jsem spatřila další místnost. Pan Jem Keay a jeho přítel se hádali kvůli prodeji nějakých šperků...“

„To jsou samé lži!“ zaječel Jem Keay. „Co má tohle společného s obviněním té Bryantové?“

„K tomu se ještě dostaneme, mladý muži,“ pronesl soudce s kamennou tváří. „I nadále popíráte, že byste toho muže znal?“ Ukázal na Verrekera.

„Ovšem!“

„Potom mi řekněte, jak je možné, aby paní Tarrantová věděla o věcech ukrytých v oné místnosti, kdyby nevyslechla váš rozhovor? Pochybují, že by váš neznámý nájemník vedl samomluvu.“

„To ona je zlodějka. Mohla to tam nastrčit!“

„Jenže ona o té místnosti ani nevěděla. Vchod do ní je tak dobře zamaskovaný, že i pátračům dalo práci ho objevit.“

„Je to mazaná a všetečná ženská! Tajně šmejdila po domě...“

„Vážně? Takže nyní víme, že Matthew Verreker u vás bydlel. I nadále tvrdíte, že se tak dělo bez vašeho vědomí?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“ Jem měl co dělat, aby se nepodíval Verrekerovým směrem. „Zřejmě mu tu místnost pronajala sama Tarrantová.“

„Ta mazaná a všetečná ženská má za vaší nepřítomnosti na něco takového právo? Vy mě překvapujete!“

Soudce chvíli přerovnával papíry. „Nyní přejdeme k obvinění slečny Bryantové. Dodala jste nám čerstvý důkaz, paní Tarrantová. Mohla byste jej soudu opakovat?“

„Tato mladá dáma padla do nalíčené pasti,“ vypovídala svědkyně. „Zatímco si vybírala stuhy, nechala na pultu otevřenou taštičku. Viděla jsem tady pana Jema Keaye, jak do ní dává krajku. Potom slečnu sledoval na ulici a požádal ji, aby se do taštičky podívala. Bylo to za přítomnosti svědků. Nakonec ji požádal o adresu.“

„Proč ji posloucháte?“ zavyl Jem Keay. „To jí věříte? To nevidíte, že se nás snaží ze msty zničit?“

Joshua Keay poplácal syna po rameni a potom se podíval na soudce.

„To je slovu proti slovu,“ prohlásil. „Máte nějaký důkaz, který by obstál při soudním líčení?“

„Ano, myslím, že mám.“ Soudce Davenport pohlédl na hraběte z Rushmoru. „Vaše lordstvo, můžete nám říci, co se dělo pak?“

„Dostali jsme dopis,“ odpověděl Adam. „Jeho pisatel nabízel, že žalobu na slečnou Bryantovou za úplatu stáhne.“

„Vy jste nezaplatil?“

„Nikoli, Vaše Ctihodnosti. Považoval jsem to za trapný pokus o vydírání.“

„Máte ten dopis?“

„Zde, prosím.“ Rushmore sáhl do náprsní kapsy a podal dopis soudci.

Frederick Davenport si jej se zjevným uspokojením přečetl. „A zde máme pár účtenek z obchodu pana Keaye.“ Položil je na lavici před sebou.

„Jeme Keayi, přistupte k lavici,“ řekl. „Zde je váš podpis. Je na této účtence vaše písmo?“

„Já nevím!“ Jem zatékal očima po síni a zastavil se na otci, jako by prosil o pomoc.

„Vy nepoznáváte vlastní písmo? To se mi ani nechce věřit! Nyní, mladý muži, pohlédněte na tento list. Podoba písma je zcela jasná, není-liž pravda?“

To už Jem nevydržel. Prudce se otočil k Matthewu Verrekerovi a zaječel: „Ty d'áble! To tys mě přinutil, abych to napsal! Jen abys měl čisté ručičky!“

Otec k němu přiskočil. „Uklidni se, ty pitomče!“ sykl na něj. „To se chceš vlastní vinou dostat do vězení?“

„Nepůjdu sedět kvůli němu!“ Jem se už neovládal. „To on všechno spískal. Měli jsme se dělit... Slíbil mi, že...“

Jeden pátrač už vyskočil, aby hysterického Jema zastavil, ale to, co se dělo dál, nikdo neočekával.

Verreker rovněž vyskočil, jedním hmatem sevřel druhého pátrače a vyrval mu z pouzdra zbraň.

„Zpátky!“ nařídil klidným hlasem. „Jistě nikdo z vás nechce mít tohoto muže na svědomí. Nebudu váhat a zastřelím ho.“

Pomalu ustupoval ke dveřím a vlácel nešťastného muže s sebou jako štít.

„Půjde se mnou,“ pokračoval. „Zkuste mě pronásledovat, a najdete jeho tělo.“

„Neblázněte, člověče! Vzdejte to!“ Lord Adam vykročil k Verrekerovi a jeho rukojmí. „Nikam neutečete. Jenom si přitěžujete.“

Místností zazněl Verrekerův drsný smích. „Už ani krok, milý lorde, a přestaňte si hrát na hrdinu. Přitůžím si, říkáte? Já bych neřekl. To vy jste zhatil všechny mé plány. Bylo by mi potěšením vás zabít. Je to touha přímo neodolatelná, ale nemohu si dovolit plýtvat náboji.“

Zbledl, protože Rushmore k němu kráčet dál.

„Zastavte se!“ zaječel na něj. „Ještě krok a tady toho chlapa zastřelím.“

Lord Adam se usmál, zavrtěl hlavou, ale nezastavil se.

Verreker se tvářil nerozhodně. Nakonec usoudil, že větší nebezpečí mu hrozí od Adama. Zvedl pistoli a vypálil.

Rushmore dostal zásah do ramene a zastavil se.

Perdita vykřikla hrůzou, rozběhla se k němu a s hrůzou hleděla na rozšiřující se skvrnu na rukávu. Pohlédla na Verrekera.

„Za to vás zabiju,“ slibovala mu.

„To můžete zkusit, slečno Wentworthová, ale dost pochybuji, že by se vám to podařilo,“ odvětil jí s úsměvem. „Bylo to bohužel jen do svalu. Škoda. Mířil jsem na srdce.“

„Vy pse!“ vyjela na něj. „Zákonu stejně neuniknete.“

„Stále bojovnice, má drahá? Jaká vy byste byla společnice na rozdíl od tady těch slabochů, kterým jsem věřil.“ Verreker se opovržlivě podíval na Keaye a jeho syna. „Měl jsem tušit, že povolí při prvním nátlaku.“

„Neuniknete,“ naléhala Perdita. „Vzdejte se teď a váš případ bude posuzován shovívavěji.“

„Stejně je pro mě už připravena oprátka. Snad si nemyslíte, že ten váš lord pro mě chystá něco jiného? A teď, slečno Wentworthová, zanechme zbytečného hrdinství. Buďte tak laskavá a už se ke mně nepřibližujte. Nesnažte se napodobovat svého přítele. Máte překrásnou tvář. Byla by škoda změnit ji v potřhané maso a roztržštěné kosti.“

Nevníkala ho. Pohlédla na krev, která se dál řinula z Adamovy rány.

„Není to tak zlé, jak to vypadá,“ zašeptal klidně. „Jdi dál ode mne. V pistoli jsou jen dva náboje a jeden už promarnil. Kdyby se mi ho podařilo vyprovokovat k dalšímu výstřelu...“ Viděla, jak hrozně se o ni bojí. Nicméně vstala a oslovila Verrekera.

„Udělejme obchod,“ řekla. „Nechci, aby jeho lordstvo tady vykrvácelo. Dejte mi svůj šátek, stáhnu mu s ním ránu a pak vám pomohu.“

Velice dobře si uvědomovala, že musí odpoutat Verrekerovu pozornost a dát Adamovi možnost, aby se k němu dostal. Měla strach. Jak vážně je Adam raněn? Uvědomovala si, že ho může ztratit.

Verreker přikývl na souhlas.

„Dobrá. Vydáte za padesát takových slečinek, které jsem si chtěl vzít. Tady ho máte!“ Odvázal si bělostný šátek a hodil ho směrem k ní.

Perdita k šátku zamířila, ale Verreker ustupoval dál a stále mířil pátrači na spánek.

„Žádné triky!“ varoval, když zahýbal ke dveřím. „Nebudu váhat a další výstřel už bude smrtelný. A nyní, slečno, jak mi chcete pomoci?“

Perdita se celá třásla a měla sucho v hrdle, ale především ji ovládal hněv, nesmírný hněv. Verreker nesmí odejít, jenže stále nevěděla, jak ho zadržet. Nyní byl příliš daleko od ní, než aby se na něj mohla vrhnout. Ale i kdyby byla kousek od něj, riskovala by tak nejen pátračův život, ale zřejmě i svůj.

Bezmocně na něj civěla a nenáviděla ten jeho vítězoslavný škleb. Kolik životů tenhle člověk ještě zničí? říkala si. Amy se tvářila pohoršené a Louisa omdlela.

A v té chvíli se rozletěly dveře a do místnosti vpadl Thomas. Chvíli mu trvalo, než se zorientoval.

„Kde je?“ vykřikl. „Co jste udělali Louise?“

Verreker se lekl, na chvíli pustil své rukojmí a právě toho využil Adam. Vrhł se k Verrekerovi, zdravou rukou mu odrazil pistoli a potom mu uštědřil ránu pěstí. Ničema padl k zemi jako podřátý.

Pak zavládla vřava, pátrači se na Verrekera a jeho komplice vrhli. Perdita z toho nic neviděla. Klečela u Louisy a snažila se ji s Amyinou pomocí přivést k vědomí.

Thomas je odstrčil a strhl Louisu k sobě. Otevřela oči a zamilovaně na něj pohlédla.

„Ach Thomasi, já se tak strašně bála,“ vzdychla.

„Už je všechno za vámi, má nejdražší. Už nikdy se nebudete muset bát,“ sliboval jí. Zvedl ji a pohlédl na Adama. „Kde máte kočár?“ zeptal se rázně.

„Čeká venku. Jeďte s dámami napřed na Laura Place.“ Adam Rushmore se trochu potácel. „A možná byste mi sem mohl poslat lékaře.“

„Jste zraněn, pane?“ zeptal se Thomas už mírněji.

„Spíš jenom škrábnutí, ale ta kulka by přece jen chtěla ven...“

„Chápu.“ Teprve teď si všiml krvavé skvrny. „Promiňte, ze všeho nejdříve jsem myslel na Louisu. Ale rád bych si s vámi později promluvil.“

„To věřím.“ Rushmore se na něj ušklíbl. Mládenec má vlastně pravdu. Právem se na něj hněvá. Louisa jeho vinou mohla docela klidně přijít o život. Jako ochránce selhal. Potom se mu do dlaně vsunula Perditina ručka. „Nevyčítejte si nic,“ usmála se na něj. „Nakonec jste ji přece jen ochránil.“

Přivinul ji k sobě. „Měla byste se vrátit domů s ostatními. Musel to být pro vás strašný zážitek. Obdivuji vás, že jste neomdlela. Měl jsem o vás strach.“

Pohlédla na něj a v očích jí jiskřilo.

„Nechrne toho, pane,“ řekla. „Ted' není vhodná doba na sentimentální řeči.“

„Jste učiněný zázrak,“ řekl vroucně. „Ani nevím, čím jsem si vás zasloužil. Pojd'te, drahá, za soudcem. Myslím, že by žalobu na Louisu mohl rovnou stáhnout.“

Nemýlil se. Jem Keay ve snaze zachránit si kůži se přiznával mnohem rychleji, než pátrač Robinson stačil zaznamenávat.

„A co Verreker?“ zajímala se Perdita.

„Nejspíš ho čeká šibenice. Ale pokud bude mít hodně velké štěstí, popluje do Austrálie. Tak či onak, tady už škodit nebude.“

„To jsem moc ráda.“ Perdita podala soudci ruku. „Tetička doufá, že s ní povečeříte na Laura Pláči, Vaše Ctihodnosti. Myslíte, že budete moci přijít?“

„Bude mi potěšením, slečno. Tento případ půjde před porotu. Je už mimo moji soudní pravomoc.“

„Pojďte, Perdito.“ Adam ji vzal za loket. „Teta už na vás čeká. Půjdem na Laura Pláce pěšky?“

Vyšli na ulici ozářenou sluncem, a když kráčeli k domovu, připadalo jim, že svět je přece jen o poznání krásnější.

„Stále se mi nechce uvěřit, že je to všechno konečně za námi,“ řekla Perdita tiše. „Teď si už nemusíme dělat starosti.“

„Mluvte za sebe, má drahá,“ pousmál se smutně hrabě z Rushmoru. „Mám takové tušení, že mě čeká nepříjemný rozhovor s Thomasem.“

Tušil velice správně. Viděl, jak Thomas sedí před Louisiným pokojem s hlavou zabořenou do dlaní. Šli na něj počkat do salonu.

„Dobrá práce, slečno!“ Lékař potřásl Louise rukou. „Byla jste statečná. Inu je vidět, že jste dcerou vojáka.“

Louisa se na něj smutně usmála a nedočkavě pohlédla na dveře.

„Hned toho mládence za vámi pošlu,“ usmál se doktor. „Ale musíte odpočívat, děvče. Předepsal jsem vám sedativa. Nesmíte mu dovolit, aby vás příliš unavoval!“

„Nebojte, Thomas bude ohleduplný,“ usmála se

Louisa a složila hlavu do polštáře. „Byl ke mně vždy nesmírně pozorný a milý...“

Nemýlila se. Thomas k ní přistoupil tak opatrně, jako by se bál, že by se mohla roztříštit jako křehoučké sklo. Zvedla ruku a setřela si z tváře slzu.

„Jsem silnější, než si myslíte,“ špitla. „Nemusíte si dělat starosti.“

Sklonil se k ní a líbal jí ruce. Nebyl schopen slov. Seděl u ní nehybně několik minut, dokud neusnula. Potom se vypravil za hrabětem z Rushmoru.

Vkročil do salonu. Lord Adam právě slečně Langrishové a Amy oznamoval, že obvinění proti Louise už bylo staženo.

Thomas k němu došel. „Mohu s vámi mluvit o samotě, pane?“ otázal se útočně.

„Dopřeju vám, abyste mi vyčinil, Thomasi, a nemusí to být o samotě. Velice dobře si uvědomuji, jakých chyb jsem se dopustil. A věřte mi, že jsem na sebe naštvanější než vy na mne.“

„Jsem rád, že to takhle vidíte, pane. Dovolte mi, abych vám sdělil, že jako ochránce jste za moc nestál. Louisa dnes kvůli vám málem přišla o život. Propána! Vaše lordstvo! Byla uvězněna! Byla ponížena! Co ještě byste dopustil?“

„Tak dost!“ vyskočila Perdita. „Co si to dovoluješ, Thomasi? Měli jsme co do činění s mužem, který by se nezastavil před ničím. Nebýt Adama, kdovíjak by to nakonec dopadlo. Měl by sis to uvědomit a být spravedlivý!“

„Perdita má pravdu, chlapče!“ ozvala se mírným hlasem Beatrice Langrishová. „Nikdo nemohl tušit, kam až to ten člověk dovede. Všechny nás přelstil. Ale Adam udělal všechno, co bylo v jeho silách, aby Louisu zachránil.“

„Obávám se, že mu to příliš nešlo,“ poznamenal stále rozhněvaný Thomas.

„Ale no tak, bratrance!“ přidala se Amy. „To musíme mít rodinnou hádku? Adam si bude brát Perditu a ty zřejmě požádáš o Louisinu ruku. To se nemůžete usmířit?“

„Nuže...“ Thomas na Adama bojovně pohlédl a pravil: „Mohu požádat o ruku vaší svěřenky, pane?“

Lord Adam se usmál. „Máte mé požehnání, Thomasi. Očekával jsem to.“ Podal mu ruku.

Thomas byl zmaten. Počítal s odmítnutím... pod jakoukoli záminkou. Ale nyní se jeho nejmocnější přání splnilo. Zaplavila ho mohutná vlna štěstí.

„Potom je všechno v nejlepším pořádku.“ Přijal nabízenou ruku a obrátil se k přítomným. „Hned to musím říct Louise. Aha... Ale ona spí. Nesmím ji vzbudit. Takže jdu čekat, nedá se nic dělat.“

Odebral se do jejího pokoje, sedl si k posteli a čekal, až se jeho budoucí choť probudí.

Perdita kradmo pohlédla na tetu. Beatrice Langrishová vypadala zdeptaně. Události dne jí daly značně zabrat a nyní se dostavila reakce.

Amy zachytila sestřin pohled a přikývla. „Teti, nechcete si na hodinku nebo na dvě odpočinout? A večer bychom to možná mohli oslavit. Určitě si odpočiňte, ať si to večer pěkně užijete.“

„Máš pravdu, drahoušku.“ Teta vstala a Amy ji doprovodila do její ložnice.

Adam se otočil k Perdité. „A co vy, má drahá? Nechcete si rovněž odpočinout?“

„Vůbec ne! To byl ale dneska zážitek! Když si představím, že bych byla na Gibraltar a o tohle všechno přišla...“

„Podvod, lži, pokus o vraždu, Perdito? Obávám se, že takové vzrušení vám v budoucím životě už jen těžko nabídnu, ale pokusím se,“ rozesmál se.

Čtverácky se na něj usmála. „Řekla bych, že se vám to určitě podaří, i když zatím nevím jak.“

„A kdy se vlastně vezmeme?“

Šťastně se k němu přivinula. „Jakmile se naši vrátí do Anglie. Musíme ještě přečkat zimu a na jaře tu už budou. Ale co když do té doby změním názor...“

„Názor na co?“

Slyšela v jeho hlase úzkost a v duchu se smála.

„Na to, zda se chci či nechci stát hraběnkou. Nesmíte být překvapen, pane. Sám jste přece řekl, že by to byla marná naděje. Myslím, že jste použil výrazy jako děvka na ocet a stará panna...“

„Ach propána! To mi to chcete předhazovat až do smrti?“

„Doufám, že si to budete pamatovat celý život. Byl to večer, kdy jsme se setkali. Pokud jde o mne, já na něj nezapomenu nikdy.“

„Ani já ne.“ Políbil ji a rázem se ocitli v báječném světě, který jim nesliboval nic víc a nic máň než život prosluněný štěstím.

Meg Alexanderová

Debutantka

Sedmnáctiletá Perdita Wentworthová prožívá svoji první společenskou sezónu a hned na jejím počátku se dopustí nenapravitelného prohřešku, když dupne lordu Rushmorevi na palec u nohy. Její matka se rozhodne, že tentokrát svoji vzpurnou dceru potrestá, a tak místo aby plula s rodiči na Gibraltar, musí strávit zimu u tetičky v nudném lázeňském městečku Bath.

Jaké je však její překvapení, když se tu s nesnesitelným lordem Rushmorem setkává zase!

HARLEQUIN®
Čas jen pro mě

www.harlequin.cz

ISBN 978-83-238-5345-9

ISSN 1730-3664

CENA 119 Kč / 145 Sk